



SIS UNGA BERÄTTAR 2026

MIN KRAFT ATT FORTSÄTTA

SIS UNGA BERÄTTAR 2026

MIN KRAFT ATT FORTSÄTTA

ISBN tryckt utgåva: 978-91-89770-17-1

© Statens institutionsstyrelse 2026

Grafisk form och tryck: Multiply Solutions Sweden AB 2026

Förord

Den här boken handlar om mod och styrka, om kraften att fortsätta när livets väg kantats av motvind. Texterna är skrivna av ungdomar som under en period i livet varit placerade på SiS ungdomshem. Språket är ungdomarnas eget – varje ord är ett uttryck för deras unika röster.

Texterna skildrar situationer som inget barn borde behöva uppleva, men också den framtidstro och den kraft som får dem att vilja byta riktning. Det är lätt att tro att styrka är något man antingen har eller saknar. Men här visar ungdomarna något annat, styrka föds i mötet mellan människor. De beskriver personer som funnits där när det verkligen behövts – en vän, en lärare, en familjemedlem, ibland som stöd, ibland som vägledare, ibland bara som någon som lyssnat.

En av dem skriver:

"Allt blev plötsligt skrämmande, men just då fanns S där. Han räddade mig på SiS, gav mig styrka och fick mig att se mitt eget värde. Nu kämpar jag för det vi drömde om – snart är jag ute och ska bli den jag lovat. 'Älska dig själv' sa han varje dag. Det är det viktigaste."

Det ungdomen som skrivit texten uttrycker är mod, mod att ta emot hjälp, mod att tro på sig själv och mod att välja en annan väg.

Vår uppgift som läsare är att lyssna, förstå och bidra till att skapa förutsättningar för förändring, med den respekt, omtanke och tydlighet som varje barn har rätt till.



Martin Valfridsson

Generaldirektör

Statens Institutionsstyrelse (SiS)

Innehåll

Förord	3
Det har alltid varit du	9
Tidens Tystnad.....	10
En tjej som börjar finna vägen utanför SIS.....	12
Älska dig själv!.....	16
Hej, alla andra ungdomar i Sis	18
Chooooo grabbar	20
Dagen en personal skämde ut sig	21
De du bryr dig om	22
De som får mig att kämpa	23
De som ger mig styrka	25
"GUNS & ROSES"	26
Det som får mig kämpa.....	27
Det som ger mig kraft och styrka	28
"Det Tog tiden att inse".....	29
Dom personerna som gav mig kraft att hålla ut	30
En kille 15+	32
Hej, jag är en person som älskar idrott, aktiviteter och musik.....	37
En vilsen dotter utan sin mamma	38
Förflutet och framåt.....	40
Fast jag fuckat upp allt gång på gång.....	41
fattar att de är tufft.....	44
Alla kan vinna	46
Flera hundra dagar	47
Sho, sho folket!	48
Tjo, Tjo allihopa!.....	51
Min kraft att fortsätta	52
Fuck rubriken.....	53
Hopp om livet..	58

Intaget Före Laget.....	60
Jag chillar och vilar	61
Köxel baba.....	63
Lev livet tills ni dör	64
Lilla kungen är död och hans drottning är fri	65
Styrka och kraft.....	67
Mama :)	68
Min Cinderella.	70
Min gud... ..	71
Min historia.....	73
Min kraft.....	75
Min lillasyster.....	76
Min mamma<3	77
Min Mamma	79
Min styrka	81
Mr B.	84
Ni låste dörren men inte smärtan.	85
Nu är jag här, dagen jag aldrig trodde skulle komma	86
När det är som svårast.....	88
Personalen bryter min onda spiral	92
Sharrrrp	93
Shoo alla sis barn.....	94
SIS-PISS LIVET.....	96
"Styrka i Tystnadens Fjäril".....	98
Så länge ditt hjärta slog för mig	100
Till min familj	101
Tjoo mina bröder och systrar	103
Tålamod, förlåtelse, mod	105
Vattenflaska 3	107
Vattenflaska 4	108
Verkligheten Free Oppsen	111
Åskan	112
Allt e bara lallish nu.....	113

Det viktigaste för mig	115
Blicka inte bak om du fortsätter fram.....	116
Det finns inget som heter vänner.....	118
Det som ger mig styrka och kraft.....	119
Det som gav mig styrka och kraft	122
Det är du ingen annan	124
Drömmar.....	128
Familj är allt man har	129
Familjen är viktig.....	132
Free grabbarna	134
Free oss, brushan.	135
Friheten är inte bara ett ord.....	136
Från att vara häktad 1.1 år	138
Jag och grabbarna	142
Fucking hell, jag hamna i en cell!.....	143
Ge inte upp	144
Hemlighet bakom varje dörr	145
"Hennes inre perspektiv".....	148
Klockslaget.....	149
Kämpa	150
Man vet inte vad man har tills det är borta	151
Mannen ska oros anmäla SiS	153
Det är inte värt det.....	154
Min katt gör mig stark.....	155
Det som ger mig styrka och kraft – min syster.....	156
Misär.	158
Mordförsök när jag va ung tonåring	160
No face No case boysss	161
nära rött kort där asså	162
Om jag vill det blir det bra nu	164
Posted on the block	167
På egen hand.....	168
Sho ni kan kalla mig för X.	169

Shush.....	171
SiS Grabbar	172
SiS X.....	173
Hur jag hamnade på SiS	174
Snart ute	175
Styrka.....	176
Den osynliga	177
Dom som hjälpte mig att förändras	178
Personen som var alltid där	181
Samhället har svikit mig	183
Jag föddes inte stark	184
Min tid på SiS	186
Vattenflaska 2	187
Världens Bästa Syrra!.....	188
Min familj är mitt allt	189
Jag har bott på institution ett ganska bra tag nu.....	190
Mina fina föräldrar.....	192
tjooo	193
Shäbäbssss	194
Vården suger.....	196
Världens Bästa Farmor	197
Yoyoyoyoyo.....	198
Älskade min syster och grabb!	199
Maskrosbarn	200

Det har alltid varit du

Vad är egentligen kraft? För mig är det alla ord som bär makt

Och alla fina ord du nånsin sagt

En dag jag ska ge dig ett stort tack

Efter alla gånger jag syndat är det du som har gett mig styrka

Och det är du som har fått mitt liv o funka

efter all Slit ock krig är du fortfarande alltid så fin

en sak du har lärt mig är att saker o ting tar tid

men jag lovar dig!

Jag hade kunnat gå igenom all typ av slit o krig

för att kunna vara hemma med dig en gång till

Så.... Ifall vi ska pata om styrka o kraft

ska vi prata om dig

Du är kvinnan jag ska ge ett stort tack

Så tack Mamma.. för allt!

Så alla som läser denna text kom ihåg eran mamma och var tacksam över allt hon har get er



Tidens Tystnad.

Inlåst i de kalla ruinerna av sitt eget sinne, där mörka väggar växte sig högre för varje dag, och varje försök att fly tycktes bara leda djupare in i labyrinten av förlorade drömmar. I tystnaden ekade skuggorna av de beslut som aldrig tagits, som om tiden själv höll andan i väntan på något som aldrig skulle komma.

Det är konstigt, den där känslan av att vara både här och inte här. Som att varje minut bär på en vikt, och ändå flyger tiden förbi när man inte ser på. I ett rum där rutiner styr allt, där varje dag är en spegelbild av den föregående, är det lätt att förlora sig själv. För vad betyder egentligen en dag när den är samma som alla andra, där vi går genom morgonens ritualer och vet exakt vad som kommer att hända härnäst? Vi slår upp ögonen, drar på oss de där kläderna, går igenom frukosten, och så vidare... och så vidare. Allt i ordning, allt i en ständig cirkel.

Det är som om tiden står stilla här, eller kanske det är jag som har blivit en del av den. I varje andetag, i varje blick genom fönstret, kan jag känna det – den där tyngden av att vara instängd. Det är inte fysiskt, det handlar inte om dörrar som är låsta (även om de ofta känns så), utan om något som är djupt inne i mig. Som om varje steg jag tar känns tyngre än det förra, men ändå är jag fast på samma plats.

Så jag ställer mig själv frågan, vad är meningen med allt detta? Och kanske är svaret att vi inte alltid behöver ha ett svar. Kanske handlar det inte om att finna en väg ut, utan om att förstå det här ögonblicket – att vara närvarande mitt i denna tystnad. Kanske det handlar om att vi inte alltid behöver vara

fria för att känna oss levande. Vi söker alltid något, men kanske är det bästa vi kan göra att bara vara – att vara i nuet, även när det inte är vårt val.

Och där, i den där tystnaden, är jag inte bara en person inlåst i ett rum. Jag är någon som har lärt sig att leva med sina tankar, att känna varje sekund av den här tystnaden, och att på något sätt hitta min plats här, även om ingen annan riktigt förstår.

"What lies behind us and what lies before us are tiny matters compared to what lies within us." **Ralph Waldo Emerson.**

"Bakom varje låst dörr finns historier som ingen annan får se. Jag har sett det som ingen borde behöva se, känt det som ingen borde känna. Smärtan och tystnaden ekar långt efter att dörren stängts. Och nu, genom dessa sidor, får du ta del av det jag aldrig sagt högt."



En tjej som börjar finna vägen utanför SIS

Elva månader. En lång tid av stilla dagar, tysta nätter, och ständiga funderingar över livet. Det har varit en resa genom mörka perioder, där väggarna på SIS känns som en konstant påminnelse om allt hon har kämpat med. Den unga tjejen, som först steg in på avdelningen för länge sedan, kände sig förlorad. På något sätt var det som om världen utanför, världen hon en gång känt, var långt bort — så långt bort att det ibland kändes som om hon aldrig skulle kunna ta sig dit igen.

När hon först kom till SIS var det som att hon var en främling i sitt eget liv. Allt var nytt, allt var främmande. Tiden rörde sig långsamt, de andra ungdomarna på avdelningen var som speglar av hennes egen smärta, men också påminnelser om att hon inte var ensam i sina tankar och känslor. Här var ingen fri, inte fysiskt och inte psykiskt. På ett sätt kände hon sig fast — fast i sina egna känslor av skam och skuld, fast i tankar om allt som varit, fast i en plats som inte kändes som hem.

De första månaderna var tunga. Det var svårt att förstå vad som hände med henne, varför hon var där, och varför världen runt omkring henne inte ville ge henne någon plats. Hon ville bara bort. Det var så mycket hon hade försökt fly från tidigare, så mycket hon inte ville se i spegeln. Sättet hon blivit behandlad, de trauman och övergrepp som hade präglat hennes liv, de ständiga upplevelserna av att inte duga, av att vara fel, hade drivit henne till platser hon önskat hon aldrig behövt gå till. Det kändes ibland som om hon var dömd att vara fast i denna onda cirkel för alltid.

I början var det bara det negativa hon såg. Rutiner, regler, och de oändliga väntetiderna på samtal med terapeuter och socialsekreterare. Där fanns inga svar, bara fler frågor. Det var som om ingen förstod, eller ännu värre — att ingen verkligen försökte förstå. Alla talade om att "läka", "komma vidare", men ingen sa vad det egentligen innebar att stå där, mitt i sitt eget mörker, och försöka hitta något som liknar hopp.

Men efter månader av tårar, svartsjuka blickar mot de andra ungdomarna och den tunga känslan av att vara fångad, började något förändras. Det var som om ett litet ljus hade tänts någonstans inuti henne. Kanske var det i de små samtalen med de få personer på SIS som verkligen såg henne, som verkligen försökte förstå. Kanske var det i de ögonblick när hon för första gången började sätta ord på sina känslor utan att känna sig fördömd. Det var svårt, men varje liten bit av öppenhet var som att kliva ut ur den mörka tunneln en liten bit.

Hennes terapeut, som i början bara verkade vara någon hon skulle prata för att "göra rätt", började på något sätt få henne att förstå att det inte fanns något som hette "för sent". Att även om hon inte kunde ändra på allt som hänt tidigare, kunde hon börja om nu. Kanske inte hela vägen, kanske inte perfekt, men på ett sätt som skulle ge henne något att bygga på. Sakta började hon förstå att det fanns ett liv efter SIS — att även om hon förlorat mycket, så var hon fortfarande där. Hon fanns. Och det räknades.

Det var små steg. En dag kände hon sig mer accepterad av de andra ungdomarna. En annan dag började hon tro på att hon kunde förändras — inte genom att vara någon annan, utan genom att hitta sitt eget värde igen. För första gången på länge började hon tänka på framtiden. Inte för att hon trodde att hon skulle vara perfekt då, eller att alla problem skulle vara lösta, men för att hon insåg att det fanns något mer. Något bättre.

Tänker man på hur det var för ett halvår sedan, verkar det som ett helt annat liv. Men idag, när hon ser på sig själv, ser hon inte längre en förlorad tjej utan hopp. För hon har börjat förstå att även om det finns sår som aldrig helt kommer att försvinna, så finns det också plats för läkning. Och kanske, bara kanske, så finns det en framtid för henne utanför SIS.

Det känns som en tröst att tänka på världen utanför. Hon har börjat förstå att friheten inte bara handlar om att vara fysisk fri, utan om att vara psykiskt fri också. För det är just det som förändrats. I dag är hon inte längre fast i sitt eget mörker. Hon ser på framtiden med en annan syn. Den kanske inte är klar och lätt att greppa, men den finns där — som en spegling av allt som väntar, en plats där hon kan ta små steg mot att hitta sin väg.

De svåra månaderna har gett henne något hon inte haft tidigare: styrka. Kanske inte den styrka som känns som att man kan erövra världen, men den styrka som kommer när man accepterar att det är okej att vara sårbar, att inte vara perfekt. Styrkan som kommer när man inser att det inte handlar om att vara hela på en gång, utan att våga ta ett litet steg framåt varje dag, även om vägen är lång och osäker.

Och hon känner, så tydligt nu, att hon inte är sin historia. Hon är mer än alla de mörka perioderna, alla de tårarna, alla de smärtsamma ögonblicken. Hon är någon som har kämpat. Någon som fortfarande kämpar. Men nu kämpar hon för att leva, för att tro på sig själv, för att förstå att hennes framtid inte är skriven i förväg. Det är hennes att skapa.

Så, när hon tänker på livet efter SIS, tänker hon på framtiden med mer hopp än hon någonsin haft. Kanske kommer det vara svårt. Kanske kommer det vara utmanande, och ibland kommer tankarna på missbruk, på gamla vanor och på de saker som var svåra att lämna bakom sig, att smyga sig på. Men hon vet nu att hon är stark nog att inte ge upp. För varje dag som går, varje gång hon klarar av att hålla på sitt hopp, så bygger hon en framtid för sig själv — en framtid där hon kan vara fri, där hon kan vara hel. Och det är en framtid som börjar nu.

// I // Läs sidan 98 i 2025 boken //

Jag vill tacka all personal som har hjälpt mig så här långt

A- Du har hjälpt mig i mina svåraste stunder | E- du är underbar och jag älskar din humor

D- du är en fantastisk KP och person | E- våra jävla katts snack är otroliga att tänka tbks på

T- du är lite som D fast du inte var min Kp|T och J- ni är fantastiska lärare

A- Du var en fantastisk KP och jätterolig | S- du var också en fantastisk KP med humor



Älska dig själv!

Jag satt där ute någonstans ute i den friska luften. Jag var trött, trött på att vara full och ständigt påverkad av substanser. Mitt liv var något annat än ett liv. Jag visste inte vem jag var eller vart jag hörde hemma. Vart var mitt hem? Vem brydde sig om mig? Där började jag tänka om. Jag behövde hjälp. Jag behövde överleva. Socialen hade hotat med sis, jag trodde aldrig att sis skulle kunna rädda mig.

En dag hämtade polisen mig, jag var hysterisk och rädd att bli inlåst. När jag kom fram, var allt jag såg galler och skog. Jag tänkte att detta var mitt slut. Dagarna gick och avdelningen kändes tyst och läskig. Men en dag började jag prata med personalen, där fanns en personal som faktiskt såg mig. En som lyssnade och valde att faktiskt bry sig. Vi kan kalla han S. S ville ofta veta hur jag tänkte och mådde, han brydde sig. Jag pratade om allt med han. Där jag öppnade upp mig. Han var den enda jag litade på. En dag flyttade jag till behandling, allt blev helt plötsligt läskigt och skrämmande. Jag hade ingen trygghet där, men S han va där. Han räddade mig inne på sis. Han gjorde det möjligt att bli så stark som jag är nu. Han gav aldrig upp. Och nu kämpar jag till allt vi pratade om. Mina mål som vi satte upp, nu är det allt jag vill. Jag vill bli stark, fri och en bra människa. S fick mig att vilja fortsätta, han fick mig se mitt värde och fick mig förstå hur långt jag kunde komma med mina svagheter, det kunde ju jag använda som styrker. Nu är jag snart ute och jag ska bli den vi sa att jag skulle bli. Tanken på det S alltid sa så kommer jag aldrig ge upp.

"Älska dig själv" var något jag hörde varje dag där inne. I början skrattade jag bara åt det och sa att det aldrig kommer hända. Men nu, nu har jag lärt mig att älska mig själv. Jag ser mitt värde, jag vet att jag är fin och jag kan älska mig själv, allt detta är för personalen inne på sis. Och jag kommer alltid bära detta med mig och använda det som en styrka. För det gjorde mig stark och det kommer fortsätta göra mig stark.

Ta hjälpen ni får innan det går för långt, ni är värda det. Och lär er att älska er själva. Det är det viktigaste.



Hej, alla andra ungdomar i Sis

Om ungefär en vecka har jag bott sju månader i Sis, första dagen jag blev tagen jag trodde allt var körd jag kom fram och insåg vilket det stora misstaget jag gjorde i mitt liv då ångrade jag allt sen dess allt för mig har förändrats,

Idag sitter jag här och skriver denna texten till er alla som är inne, varje dag när jag ringer min morsa så inser jag då hur mycket jag svikit min mamma hon är den enda i hela denna världen som bryr sig så mycket om mig hon råder mig till vad jag ska göra och inte varje dag när jag ska kliva upp från sängen så tänker jag på min mamma därifrån får jag allt min styrka.

Varje dag och natt som går så tänker jag om jag var med min familj just nu då skulle jag skipa all huvudvärk som jag får jag svär ingen kommer förstå hur personen mår förutom min mamma.

Bror när jag var ute trodde då jag kunde göra vad jag vill utan att nån skulle märka det sen när folk börja märka saker och ting då visste jag att "allt är f****d inom några dagar" nu när allt är förstörd så kämpar jag igenom allt det här så jag kan få tillbaka min frihet.

Det jag har lärt mig förut av min mamma oavsett vad än det händer så ska jag kämpa emot, det är lätt att hamna i skit men det är svårt att komma ut genom det.

Denna meningen till er ungdomar jag önskar ni aldrig glömmert bort den.

”Frihet handlar inte bara om att kunna göra vad vi vill, utan om att kunna skapa våra egna liv och fatta egna beslut och stå upp för det vi tror på. När vi har frihet får vi möjlighet att följa våra egna drömmar, och det är det som ger oss syfte och mening i livet”.



Chooooo grabbar,

Jag är en vanlig grabb, 15 år. Jag tänker berätta om min resa, om du inte vill läsa bläddra vidare.

Allt började i skolan. Jag hatade skolan, hängde bara med äldre. Skolkade hela tiden och i slutet av sjuan rökte jag min första jolle. Jag rökte inte så ofta då. Mitt intresse var baxa, jag baxade hela tiden. Gick till alla affärer, jag tog mobiler, smycken, allt möjligt. Jag kommer ihåg sommaren jag var inne i stan. Jag tog tre plånböcker.

Ja när det skolåret började var jag aldrig i skolan, jag testade många olika droger. I slutet av året blev jag misstänkt för nio brott och till slut la min soc LVU på mig och jag hamnade på ett HVB hem. Rökte på där och misskötte mig så efter en vecka skickade de mig till ett fosterhem. Tog droger där också och efter några dagars avvek jag. Jag tagga till mina vänner sen hittar polisen mig två dagar efter i en lägenhet. Jag hade droger på mig så de skickade mig till sist till Sis. Walla!! jag gjorde kaos, efter två månader där skickade de mig till ett annat Sis, kom i kö till behandling. Jag gjorde kaos där med. Eftersom jag gjorde kaos på alla mina placeringar så valde min Soc att klassa upp mig. Så jag hamnade precis i Sis. Nu sitter jag här, har suttit här tre månader, ska förmodligen sitta här sex månader till. Ett tips till det som läser är: sköt er så kommer ni ut snabbare och gå till skolan!!



Dagen en personal skämde ut sig

Hejjjj alla!! Jag ska berätta om en personal som skämde ut sig för mig och min flygkompis. Okej så jag skulle ta mig en liten tur till min flygkompis och bara kolla läget med henne och kolla ifall hon ville hitta på nått typ måla eller skriva manus eller vad som helst så jag är först ute med personal och sen tog jag och gick mot hennes rum och där knackade jag och såg att K var med henne och då skulle K gå ut från hennes rum och då så släppte K en brak och vi trodde fört det var henne sko som lät tills hon sa "Oj jag råka prutta" och då började vi skratta och K låste in sin brak med min flygkompis o jag tyckte så synd om henne men det var så kul att jag ba skrattade och sen dagen efter de så är jag på hennes rum och bara pratar om vad som helst och sen tog jag upp det med att K hade pruttat o vi satt o skrattade åt det och berättade det för personalen och dem skrattade med oss asså det var sååååå himla kul och kan inte sluta tänka på det hahahahh

#DUÄRBÄST



De du bryr dig om

Ha grabbar ni blev catchade till slut alla blir. Det kanske är jobbigt men allt får sitt slut. Själv väntar jag på dom och det är inte skönt. Men det gäller bara att kämpa och ha kontakt med de du älskar och bryr dig om. "blod är tjockare än vatten". Alla går igenom olika saker så man måste bara sitta sin tid och göra sin tid. Själv har jag suttit flera månader och har långt kvar. Men ett tips lämna gatans liv det är bara kaos. Antingen blir du klippt för något litet eller så åker du in. Tänk på din familj vad de går igenom gör ett bra val. Jag har själv släkt bränder med droger och andra saker men det funkar aldrig i längden. Må gud välsigna dig



De som får mig att kämpa

Shoo ja e en 13 årig tjej som sitter på sis jag ska ta allt från början hela mitt liv har varit misär allt började när jag var liten då min pappa misshandlade mig och min mamma vi lyckades fly ifrån han när jag var mycket liten å sen ville polisen plocka mig ifrån min mamma så då stack hon me mig å mina mindre syskon

när ja va två år äldre så hitta dem oss å placera mig å mina syskon på ett barn hem som LVU:ad när ja va X år flyttade jag t familjehem ja va LVU:ad i 1 år där sen satte min mamma mig på sol placerad hos dem jag bodde hos mamma varannan helg å sånt när skolan började blev det bråk redan i lågstadiet och ett år senare sneade de ja blev anmäld varje dag å de va misshandel å sånt allt började för att ja blev mobbad.

Jag fick gå specialklass me äldre barn å ja skolka å hittade fel vnr å de pågick fram tills att ja börja X:an under de åren började jag dricka/röka på prova droger å sånt yäni dåliga saker jag avvek hela tiden men trots de kämpade min fina mamma dag å natt för att soc nt skulle plocka mig jag hade/har en vän som jag alltid kunde prata me vi gick i samma skola ett tag de va så vi lärde känna varandra

det är dem två som har hjälpt mig i livet å velat mitt bästa det är dem två som ger mig kraft å styrka

mamma går på möten i princip varje da för mig för att få hem mig min vän kan vi kalla J han har ja alltid kunnat prata me å han har hjälpt mig igenom mke dem sa t mig att sköta mig å sluta me de ja gjorde men tyvärr lyssnade jag nt så att jag gjorde grova brott för höga kriminella personer

nu sitter jag på sis och ska in på behandling snart mitt tips till dig som läser detta gå rätt väg avböj nt hjälpen du blir erbjuden ja kopplar att du vill söka kickar å att man tkr de e coolt att göra sånt men till slut kmr du sitta på sis och ingen vill sitta på sis

prata me dina vnr å din familj aja ja e ingen författare



De som ger mig styrka

Jag är 18år gammal och jag har bott på sis i lite över 4 månader nu, jag har bott på sis förra året oxå men inte så länge, min soc vill nu att jag ska till öppen sis snart o göra klart min behandling.

Jag hamna på sis för jag rymde alltid från dom placeringarna soc hitta till mig, jag vill bara ha ett familjehem som en riktig familj eftersom jag aldrig fick ett när jag bodde hemma. jag flytta till mitt första familjehem när jag va liten, jag bodde där i 3år. 20XX så flyttade jag därifrån o då började jag med droger o började rymma från placeringarna, sen det året har jag bott på över 40 placeringar och totalt 54. När jag kom ut från sis förra året tills jag hamna på sis igen har jag bott på 18 ställen.

De är inte värt att rymma eller ta droger för de hjälper inte i slutändan. Jag kommer fortsätta kämpa för att komma ut, för min pappa, mina vänner, när jag kommer ut från sis så kommer jag ta tag i mitt liv jag kommer bo i stödlägenhet, jag kommer inreda fint, börja skolan o fixa jobb. Jag kommer fortfarande ha styrka i mig så länge jag bor på sis för min pappas skull. Ta hand om er



”GUNS & ROSES”

Vad säger ni!

Jag vaknar bland 4 väggar. Det är psykos. Plötsligt, det känns som jag är själv. Jag letar med handen bland kuddarna efter ditt hår. Jag fattar jag e kvar i min cell.

Länge leve vi,. Håll huvudet högt, drunkna inte grabbar, ädiii kaffe volta man måste brösta. Jag älskar dig min vän4life. Älskar mina bröder t döds. I see they don't get the picture until they get put in da frame!!! Soon home.



Det som får mig kämpa

Hej jag är en tjej på 13 år som bor på sis. Jag har bott i 11 familje-hem 3 HVB och 1 sis och jag har aldrig haft någon som stått mig nära förutom mina syskon riktigt. Min mamma är död min pappa fängelse. Men sen träffade jag en kvinna på ett HVB som blev som min mamma för mig, jag började rymma till henne från mitt HVB. Jag blev sen flyttad från HVB till ett annat pga. att jag missbrukade. Men vi hade kontakt. Sen flyttade jag igen för ingen ville ha nån som rymde varannan dag för att ta droger. Så tillslut hamnade jag på sis. Jag blev ännu mer ensam en innan, så jag rymde från sis, kom tillbaka 2 timmar senare. Sen började man prata med personal.

Jag har träffat personal som jag aldrig kommer glömma. Min syster du visste om en personal som jobbade där som jag kommit nära. Och en annan som får mig vilja fortsätta kämpa, varenda gång jag ser kvinnan med en jacka för 12 eller 14 lahhhh får hon mig att vilja fortsätta och inte ge upp. Min kära kp som alltid ställer upp . min kära bildlärare och våra stunder ihop alltid är hon glad



Det som ger mig kraft och styrka

Sho folket idag brushan ska berätta om det som ger mig kraft och styrka. Det som ger mig kraft och styrka är familjen och grabbarna. Då man pratar med mamma och bröderna o dem mår bra så mår man automatiskt bra liksom, samma som då man snackar med grabbarna och dem mår bra då man blir glad liksom.

Det är det som är viktigast familjen först alltid sen grabbarna. Och till er som sitter eller inväntar in en dom den har går ut till er mest. Jag själv har varit i eran situation suttit inne och väntat på domen och rättegång för mycket stress. Oavsett vad som än händer det blir bra till slut. Den som väntar längst väntar alltid på något gott. Ni kommer komma hem oavsett vad till slut. Och tänk alltid på eran mamma hon åt den enda som är med er från början till slutet. Det blir lite fel ibland man tappar vänner osv men det gäller alltid o gå med huvet högt "om någon halkar shownen måste ändå rulla vidare". Finns inget o hämta här i dem här sis hem, du öppnar ingen dörr med egen vilja, det är samma sak varje dag wla det är inte värt det tro mig det är inte värt det. Men hänt är hänt det är bara blicka framåt nu sanningen. Till er som sitter va stark o ha tålamod ni kommer långt så. Peace n love



”Det Tog tiden att inse”

Hej! Jag är en tjej på 13 år som nästan aldrig mått bra. I mitt hem var jag en 4 åring som såg min pappas slag. Jag har lärt mig själv att oavsett vad, ska jag var mitt egna lag. Det är mycket i mitt liv som har bränt. Men det som har hänt det har hänt. Det tog mig tid att inse att jag faktiskt har en person som kommit upp i mitt sinne. (A) du rädda mig i mycket jag träffa henne här inne och bär fortfarande på hennes smycke. Det här är en person som gav mig hopp och tro. Jag hoppas att den här vännen där ute får hitta lugnet och ro. Många har varit falsk men den här vännen är långt ifrån det alls. BYEEEEEE



Dom personerna som gav mig kraft att hålla ut

Hej! Jag är en kille som är 17 år gammal. Jag åkte fast för ett grovt brott och blev häktad i 3 månader. Under dom tre månaderna fick jag inse hur viktigt mitt ungdomsliv är och att man ska ta vara på friheten medan man har den.

Vid slutet av min häktning skulle jag ha rättegång och efter den var färdig så upphävde åklagaren häktningen och jag skulle gå därifrån med min familj. Då säger KV att det har kommit in en LVU placering. Vid den stunden hatade jag SOC men jag insåg inte i stunden vad dom gjorde för mig. Dagen efter blev jag placerad på Sis och allt kändes skit men då träffade jag en personal som vi kan kalla BMW.

BMW hjälpte mig jättemycket. Han gav mig det stöd jag behövde och han gjorde ett stort intryck hos mig. Den här personen fick mig ändra helt på min syn på mitt liv och hur jag ville ha min framtid. BMW har stått mig nära under hela min verkställighetstid och har hjälpt mig när ingen annan har hjälpt mig. Nu kommer jag släppas om två veckor. Mina personer som gav mig kraft när jag satt inne var min familj, BMW, Beyoncé och syrianen.

Jag säger till er mina bröder och systrar som sitter inne, fokusera på framtiden och tänk inte på det du har i bagaget. Detta är inte för alltid ni kommer komma ut och komma hem till era nära och kära. Kom ihåg att i livet träffar du på människor som vill dig ont och det finns folk som vill dig gott.

Nu när du sitter inne ta vara på tiden och gör nått bra av det. Ta vara på skolan fixa en bra framtid för dig.

Det sista jag vill säga är att om du har motivationen att lyckas kommer inget kunna stoppa dig och ingen kan göra det åt dig. ”Le, även om du inte känner för det. Ibland kommer känslan efter”.



En kille 15+

Jag är från en stor stad och har alltid umgåtts med dåliga vänner som fick mig att börja med kriminalitet. Mina dåliga vänner har fått mig att börja med kriminalitet och fick mig att göra dåliga handlingar. Min högsta önskan är att jag aldrig umgåtts med dem för jag ville bara vara hemma med min familj.

Min bästa vän behövde mig mycket vi gjorde allt tillsammans och gjorde allt för varandra. En vacker dålig dag bestämmer min familj att jag ska sluta vara med honom men jag ville inte för att vi var så nära vänner. Jag lyssnade inte på mina föräldrar och fortsatte umgås med honom i en dag åkte vi till stan. Vi hamnade i en stor, farlig konflikt. Vi båda blev slagna av cirka 20 personer. Där började vårt kriminella liv. Vi började vara mer i stan och umgås med fel personer och ville visa att vi är coola och visa att ingen kommer att skada oss mer.

En vacker dag löste vi konflikten med det här grabbarna. Det vi inte visste var att dessa killar har varit i det kriminella under många år och att de är farligare än trott. Dom höll på med många tunga droger och de fick oss att börja med cannabis och andra droger. Vi började må dåligt. Först är det bara lek och vi kommer djupare in i det kriminella. Vi började förstöra våra liv. Tungt! Dagen då soc. tog in mig precis för första gången var under två månader. Där efter var jag på många olika boenden. Saknade min familj och jag fick inte ens träffa dem. Soc förstörde mitt liv.

När jag nu växte upp vill jag bara leva livet men blev ofta gripen. Min mobil blev ofta beslagtagnen av polisen och ofta slog de ner mig på marken. De körde mig ofta till polisstationen. Så vi fick spendera många timmar hos polisen och de körde mig till andra nya boenden min soc. varnade mig om att jag fortsätter kommer att hamna på Sis vilket är en dålig plats för mig. Jag skiter i det och brydde mig inte för jag tänkte att dom bara hotar med Sis. Jag visste inte att soc. hade öppnat en utredning för mig. Under denna perioden rökte jag cannabis och provade lustgas. Mådde riktigt dåligt under denna tiden. Vi var ett fint kompisgäng som var glada och allt det där för varandra, men hur gick alltså fel att vi blev olyckliga och då är det vi börjar och må dåligt. Trodde aldrig att alla skulle få så mycket kriminalitet. Kompisgänget hängde mycket på fritidsgårdar, vi var lyckliga hade roligt och det enda problemet vi hade var hur vi skulle prata med tjejer och det här glada gänget börjar nu med kriminalitet och droger.

Alla är idag kriminella och jag önskar att jag kunde få tillbaka våra fina gamla tider. Året är nu 2026 och när en polis ser en ungdom i komma trycker ner dem direkt till marken. Innan kunde man ha roligt och chilla med polisen. Jag önskar att vi kunde få tillbaka våra liv som vi hade innan. En kille som var lycklig och en familj som nu blev en av de kriminella. Jag gjorde många dumma grejer och var på många olämpliga ställen och gjorde olämpliga saker. Hängde varje dag i stan. En dag tog en vakt ner mig under marken där det inte fanns kameror. Slog ner mig på marken och visiterade mig för att jag hade en märkesväska. Ofta beslagtogs min telefon de hade koll på oss hela tiden. Varje dag hade vi diskussioner om varför vi umgås med personer som tar droger och dödar folk. Vi tänkte aldrig på konsekvenserna.

Familjen var det viktigaste för mig men det kändes som jag huggit dom i ryggen för att jag var med fel personer. Avvek från mina boenden varje dag, slutade lyssna på socialen. Kriminella handlingar har sitt pris. Jag börjar hänga mycket inne i stan. Hängde med fel personer men visste aldrig hur långt de verkligen kunde gå. Som att ta någons liv.

Fick en fin vacker dag info om att jag skulle flytta 15 timmar från stan. Boendet jag kom till var en akutavdelning. Under denna tiden visste jag inte att man måste att man sökt sisplats åt mig. Jag tänkte skitsamma för mitt liv blir bara värre och värre för mig. Jag tänkte inte mycket på vad jag

skulle göra det gick ofta ut och killade träffade vänner brydde inte mig om något. Samma dag som jag hamnade på boendet fick jag göra ett drogtest vilket visade positivt för cannabis. Man trodde att jag missbrukade men just den dagen hade jag varit länge hos polisen och tog mycket droger. Jag ville inte att man skulle tycka synd om mig men jag ville inte att någon ska gå igenom samma sak. För jag ångrar det.

En vän till mig som jobbar på ett nätverk frågade om jag ville tjäna pengar. Missuppfatta inte mig för jag har aldrig behövt pengar och jag har alltid fått det jag har behövt komma men mina föräldrar har varit så snälla och jag har aldrig haft hårda regler hemma. Den här stunderna med vän fråga om detta jobbet och tjäna pengar och jag undrar hur mycket jag kommer att tjäna.

Min vän lägger in mig i denna gruppen efter en vecka och jag tänker att allt går för snabbt men skitsamma kommer jag kan tjäna mina pengar och flytta utomlands. Fattar det inte vilket dessa personer är i denna gruppen men de gjorde kriminella handlingar som att lämna en bomb. Tänkte skitsamma och fick

ett uppdrag samma kväll. När vi var överens fick jag flera tusen kr för att köpa en ny biljett och utföra uppdraget. Frågade varför jag ska göra detta och det visar sig att personen är en golare så OK. Tog bussen och skulle vara i stan dagen efter. AV från boendet och tänkte aldrig att någon ska fånga mig förrän jag började uppdraget. Började det bli stressad och orolig. Jag började bli stressad och paranoid. Jag var inte på grund av uppdraget komma utanför att polisen ska döda med. Då är det oro om mig börjar det närma mig. För samtal om vart jag ska gå och vem jag ska träffa. Han gav mig alla grejer för att kunna utföra uppdraget och hade många ögon på mig. Planen ändras och får pengar för att åka taxi till en annan stad i skogen. Går in i skogen för att hämta upp i vapen. Tog upp vapnet men lämnar tillbaka vapnet för att det skulle sova hos en speciell person där natten för dem skulle skjutas lämnade inte sin plats. Fick vänta till dagen efter och sova en natt. Så var hos en kriminell person som jag hade träffat innan men jag hade mycket droger hemma. Han visste bara att jag skulle sova över. Killen förbereder kristallerna i alkohol, jag tar mycket kristall och aldrig testat det innan samtidigt som jag dricker. Blev riktigt hög och somnar. Killen väcker mig och börjar undra varför jag har två mobiler, tjocka kläder och mycket pengar men jag vill inte svara på hans frågor. Började röka på samtidigt som jag tog kristaller och alkohol. Jag ångrar mig så mycket. Hade också en elskoter med mig. Har ni ingenstans skulle jag ner och iväg men alltså påverka det att jag ser överallt. Ringer gruppen och frågar vad jag ska. Fortsatte att gå och ser en polis bakom mig. Mitt i ingenstans åker en polisbil bredvid mig. De tittade mycket på mig och de började följa efter mig och de bör jaga mig och skrika stanna och håller ett vapen mot mig. Ingen visste att jag var på väg att ta någons liv. Gömde mig bakom en vägg. En av poliserna riktar sitt vapen mot min kropp och säger att jag ska ta upp hemma och ser att mitt liv är över och att jag kommer

sitta inne länge. Ena polisen tar mina telefoner, pengar och allt annat och misstänkte att jag var påverkad och då meddelar mig att jag var misstänkt för uppsåt och tog mig till socialjouren i stan. Problemet är att jag kändes av polisen. Avvek från socialjouren och polisen hittar mig andra dagen. De hittade en telefon till på mig och polisen kommer till mina föräldrars hem halv tio och jag vaknar och de säger att jag ska följa med. Tog min telefon i beslag och säger att jag är gripen och börjar ställa massa frågor. De misstänkte att jag hade förberett ett mord och frågade vilket gäng jag tillhör. De bestämmer att jag ska ha en SiS placering och en utredning då jag är misstänkt för annat också. Fick behandling.

Nu efter min vårdplan har jag hela jag ändrats. Ångrar att jag ens tänkte på något sådant men jag förstår att man dras till det och som man umgås med. Du som läser detta, håll dig undan från allt skit för att det alltid kommer skada dig och din familj. Nu under behandlingstiden vill jag bara göra rätt ifrån mig och hoppas att inget skydd kommer upp för det enda jag vill är att vara hos min familj.

Det är en underbar avdelning för jag mår bra och personalen tar hand om mig. Jag kommer att lyckas med behandlingen och vara en bra person som jag är för den personen som betyder mest för mig.

Min syster!



Hej, jag är en person som älskar idrott, aktiviteter och musik.

Idrotten gör så att jag får utlopp för min energi. Det jag menar är att om jag inte går på idrotten och försöker få ut min energi då sparas den. Man måste aktivera sig på något sätt. Ja, det kan vara att man skriver ner texter och gör det till en låt. Det hjälper ganska mycket, så klart om man är intresserad av att skapa hiphop och rapmusik.

Jag tycker att det mesta du behöver fokusera på är till exempel din behandling och om du undrar varför min behandling är så viktig är det för att den hjälper mig med att veta vad som är rätt och fel. Dessutom hjälper den mig med att bli starkare när jag släpps ut till samhället.

Jag tycker att man aldrig ska tappa hoppet för att man är inte inlåst för evigt.



En vilsen dotter utan sin mamma

Jag är 14 år och kom in på sis som 13 åring. Det var jag och min mamma mot världen ända sen dagen jag kom ut ur hennes mage och låg i hennes famn för första gången. En dag förändra allt, bilder spreds som en vuxen tvinga mig skicka som liten, jag blev jätte mobbad jag kunde inte ens ta ett steg utanför min dörr utan att bli mobbad, misshandlad och dömd. Var inte ens trygg hemma för folk stod utanför mitt hem och bara vänta på att jag skulle komma ut. Kunde inte ens gå i skolan utan att folk spotta på mig och sparka mig. Kunde inte ens gå på Restaurang med min familj utan att folk ringde och hota oss att ta i sönder våra fönster. jag var övertygad på att allt skulle bli bättre, men det gick dagar, veckor, månader tills slut år. Jag tappa hoppet och gav upp jag tog flera burkar medicin och en flaska vatten och åkte till en plats och börja svälja burk för burk sen låg jag där på marken medvetslös tills någon hitta mig och ringde ambulans. Det funkade inte så jag börja skada mig på andra sätt.

Jag rulla joints efter joints och rökte bort min smärta, jag träffa äldre män som jag var med i bilolyckor med, män som våldtog mig. jag gav upp på det och försökte ta mitt liv. Skulle precis klara det men hon som kallad "vän" hitta mig, istället för att hjälpa mig så börja hon knuffa mig och skrika att jag var en hora att jag var dum i huvudet osv.

jag fatta att jag inte skulle lyckas så jag börja träffa män igen och rökte joints så jag spydde, tillslut sa jag allt till min SOC visa alla bilder och videor med män, bilolyckor, haschet och berätta att jag bruka rymma på natten och träffa folk och röka, jag bad om hjälp "om ni inte hjälper mig kommer detta bli min död". Dom placera mig på SIS här i stan och nu ångrar jag allt jag insåg att jag inte bara skada mig, min mamma också hur ska hon klara sig utan mig? Håll i fötterna sjuk jobblös. Hur kunde jag? Min mamma peppar mig varje dag "du klarar detta""bit ihop""du är stark" jag insåg att hon var den ända jag behövde hon fanns där men ändå prata jag med ett rakblad istället för min bästa vän, min skapare, min mamma... jag ångrar allt och mår bättre nu. Tack mamma. Jag älskar dig, du ledde mig till ljuset.



Förflutet och framåt

Varje dag är en kamp alltid samma plats, institutionsbarn från starten. Kämpar varje dag en strid men ingen vinnare. En kamp där hela sagan e sann, där vi blir tagna från vår familj ingen vann. Falska grunder i ett system som inte vill oss mer gott, säger vi vet det bästa för dig! Hur? Allt ni har sätt är papper. Ensamheten ger oss styrka och kraft, för när människor du knappt träffat bestämmer allt till och med vad som ska va ditt hem. Behöver lära mig att klara allt själv, för majoriteten skiter ändå i dig. Vaken på nätterna pannan på mattan underlätta för mig, ge mig styrka. Hon va inte ens byxmyndig när allting blev svårt. Men hon kämpar vill inte i fel väg gå. Styrkan hon fann när ingen annan fanns, aldrig funnits en trygg famn. Tanken på framtiden kan va svår, hon undrar vilken väg hon ska gå. Giftn sig skaffa barn, plugga bo i varmt land o ha det bra. Men de svårt när få vill dig bra, men de klart hon vill göra något viktigt. Stark individ klarat saker som andra bara hade gett upp. Hon försöker bara ha styrka, finna kraft i allt som är svårt, aldrig va någon som in för människor faller tår.



Fast jag fuckat upp allt gång på gång

Allt har egentligen varit kaos ända sedan jag va liten jag har alltid varit ett "problembarn" och jag har alltid haft mycket problem med att hantera mina olika känslor. Sen när jag va typ 9 år så gick vi t BUP för jag behövde ngn form av hjälp och då fick jag en ADHD diagnos och även ODD som är Trotssyndrom.

Sen har skolan också alltid varit kaos jag hade svårt att sitta still och jag va ganska utstött under hela låg och Mellanstadiet vilket gjorde att jag knappt gick t skolan. Under hela min uppväxt har jag alltid haft jättemycket ångest och jag har alltid försökt få bort den ångestkänslan genom att vara arg och få utbrott och slåss. Även fast det är ett jättedåligt sätt att försöka få bort ångesten i stunden så är det enda sättet som har funkat i stunden. Sen har allt varit kaos hit och dit hela livet det har varit många samtal med SOC, BUP, olika psykologer sen lite ut och in till BUP akuten.

Mina Föräldrar gjorde slut sen ganska snabbt så flyttade min pappa till sin tjej 2,5 timmar från mamma. Det är dock jätteskönt att båda mina föräldrar alltid har funnits där för mig och alltid velat mitt bästa dem har alltid stöttat mig även fast jag har fuckat upp allt gång på gång.

Mina föräldrar betyder allt för mig samtidigt jag trodde faktiskt att jag skulle det va jättemycket jobbigare för dem gjorde slut men jag tyckte typ att det va rätt skönt. Vi bestämde att jag skulle flytta med pappa till hans tjej som bor på en gård och det va min dröm så det blev så.

När jag flyttade t HVB så blev allt kaos. Jag lärde mig massa saker som är skit jag lärde mig om droger och kriminella saker.

Jag förändrades snabbt från att varit den lilla tjejen med självskadebeteende och ångest som går över till ilska till en tjej som va hög 24/7 och kunde allt om droger och avvikningar och vapen. SOC satte mig på kö t SIS, sen bestämde SOC att dem tog bort mig från SIS kö och att flytta mig till ett familjehem och se hur det funkade.

Det gick åt helvete jag avvek där ifrån och åkte till min pappa sen tog jag överdoser av saker när jag bodde hos dem så dem skrev av kontraktet för dem ville inte att jag skulle bo hos dem så SOC hittade ett nytt familjehem. Dem verkade bra i början men sen började dem ta min frihet och mitt liv från mig dem tog min telefon jag fick inte ha några vänner jag fick inte prata med min familj jag va tvungen att färga mitt hår och klä mig i dem kläderna dem ville och ibland slog dem mig. Sen avvek jag så mycket där ifrån och jag sa till alla det dem gjorde

mot mig men ingen trodde mig till slut så ringde SOC mig när jag va avviken och sa att dem hade fixat en plats på ett HVB t mig och jag kunde flytta dit redan samma dag. Det enda dem behövde veta var vart jag va så att dem kunde ta kontakt med SOC i den staden så att jag kunde gå dit och få en tågbiljett så jag kunde ta mig dit. Så det gjorde jag men allt blev bara värre och värre där mer droger mer avvikningar mer kriminella handlingar blev tagen med narkotika osv. Sen hotade SOC mig med att jag ska till SIS hit och dit och jag vägrade men så va jag avviken från det HVB och jag hade varit borta i typ 1 vecka och då va jag hos min dåvarande kille. Jag va hos honom och den dagen hade vi varit iväg med två av hans kompisar sen ringde hans bror och sa att "bara så ni vet så är polisen här och letar efter henne".

Så vi åkte iväg till mitt ex kompis och jag sprang upp och gömde mig i skogen. Sen va jag där i skogen ganska länge men sen kom polisen och sa att jag skulle följa med dem och jag hade mina grejer hos mitt ex så jag frågade om vi kunde åka inom där och hämta mina saker och jag tänkte att vi skulle tbx t mitt HVB för dem sa inget men så sa polisen att "nu är det 10 min kvar till SIS" och jag bara fuck jag ska t SIS så jag la upp en bild på min snap story och skrev att jag ska t sis så att jag kmr liksom nt va aktiv på ett tag.

Sen va vi framme på SIS och dem gjorde nakenvisitation och urinprov sen gick vi till den avdelningen där jag skulle bo. Och dem visade mig runt och sånt men jag kom in på avdelningen efter lägnings tiden så alla sov. På morgonen gick jag upp och klädde på mig sen gick jag ut på avdelningen och det kändes inte så jobbigt som jag trodde att det skulle va. Sen va jag på avdelningen mycket för att försöka vänja mig och lära mig rutinerna och reglerna och det gick faktiskt väldigt snabbt för mig att komma in i rutinerna och så fort man kom in i det så blev det även mycket lättare att ha rutinerna.

Det som ger mig kraften att fortsätta kämpa är ganska mycket men det är mest min underbara familj och vänner. Det är dem som alltid har funnits där och stöttat mig när jag själv inte orkat kämpa mer och inte vetat hur jag ska ta mig upp igen då har dem alltid funnits där och stöttat upp mig igen. Min familj och mina vänner betyder allt för mig även fast jag har betett mig som skit ibland har ni ändå funnits där och hjälpt mig och stöttat mig. Jag försöker att kämpa igenom SIS och ta all hjälp jag får.

/ dotter



fattar att de är tufft

Jag hamnade på mitt första sis, en månad efter så bytte jag sis till utredningsavdelning och de va här jag är nu. Jag gilla de inte detta sis, den första. Hemma skulle ja vilja vara, men ja skötte inte när jag bodde hemma .

Sen placerades jag i familjehem och jag har flyttat 18 gånger, kan man inte ens, trodde nåra månader, så från den utredningsavdelning så flyttade jag till en låst avdelning som va här.

Jag har bott i utredningsavdelning i 3 månader, jag har bott på behandling i tre månader nu. Jag gillade inte avdelningen först men efter en vecka efter började jag gilla avdelning jag väntar nu på ett familjehem, men min soc har inte hittat nåt familjehem och de är de jag väntar på men jag orkar inte vänta mer jag har haft tålamod tills nu men min tålamod tar slut.

Jag bor på sis och har bott här sedan länge, när ska benim mucka? I alla fall, jag har träffat många trevliga personer här och vissa personer kommer vandra med mig hela livet jag svär vissa personal har varit sköna.

Speciellajag har suttit nu ca 7 månader nu på sis, jag steg upp ur sängen stack till toa gjorde de man ska och skötte mig för att komma ut snabbare jag gör allt det här för morsans skull och familjen o ett tips från mig till er som läser texten vill jag säga: sköt dig o följ reglerna, gör de för din skull, gör de inte för min skull, gör de för din morsans skull och din familjs skull och när du kommer ut gör de du ska göra och glöm alla dina misstag

Ett tips från mig till er som sitter fortfarande på sis eller var ni är nu och spendera din tid med familj och med morsan.

Gör aldrig morsan ledsen eller besviken, för hon vill ditt bästa och att du ska lyckas. Jag förstår alla ni som sitter inne jag fattar att de är tufft men bror vad ska du göra de enda du kan gör göra de bästa av situationen?

jag hoppasssssssssssssssssssss ni alla kommer uttttttt

En brud från sis



Alla kan vinna

Alla kan vinna, du kan vinna, fåglar kan flyga, vi kan inte flyga, alla kan hamna på SiS och det har du och jag gjort. Min vän, min vän snart är jag ute och dina dagar kommer gå snabbt som minuten. Styrka är att man uppnår mycket även frihet så din dag kommer som alla andras. Skolan här är den bästa och de ger dig de mesta. Dina F kommer bli E om du går till denna lektionen och sedan nästa och nästa. FREE Alla.



Flera hundra dagar

Jag sitter på SiS. Det är hård diktatur och jag har varit fånge här i flera hundra dagar. Tiden bara går och jag försöker bli fri. Fångvaktarna brukar ta oss till arbetsläger och där får vi jobba hela dagen. På fritiden får vi knappt någon mat. Vakterna brukar låsa in oss i våra celler och ha kul och äta ute på avdelningen. När fångarna kommer tar de bort maten och allt kul. Vakterna bryr sig inte om våra rättigheter. De klär ut sig till minioner, gorillor och fåglar. Vakterna planterar svamp i våra celler. Det som får mig att kämpa är tanken på frihet. I Framtiden vill jag stänga SiS.

Kärlek, respekt till systrar och bröder bakom kaoset



Sho, sho folket!

Jag var 14 år på min första SiS men inte på min första placering. Jag har haft 9 familjehem, 2 HVB, 4 SiS och jag hoppas att det tar slut snart.

Jag har gjort en massa kaos och massa skit så det blev SiS. När polisen tog mig dit var man lite orolig. Buzz! Jag visade inte det. Jag gick in möter 4 olika personal. 2 följer med till inskrivningen och ber mig klä av mina kläder. Personligen tycker jag det var fett gay så jag vägrade. Var där i 1 timme sen fick jag ha en handduk så jag kom in på avdelningen och alla kollade på mig. Visste att jag måste här ifrån.

Efter månad så berättade jag min plan till folket och redan då hade jag mycket makt. Men SiS var inte för mig så personal visste att jag skulle rymma men dom lät mig ändå gå ut och då fick jag en idé. Jag rymde. Sen lämnade jag in mig själv. Jag sa till folket att jag märkte nått så vi började göra upplopp. Dag för dag. Natt för natt. Det var så ofta vi gjorde något att det kändes normalt. Jag hörde från personalen at de tror jag styr stället. Så jag bara 14 år tyckte att det var cokt coolt. Så jag säger det till alla jag styr nu! Några var med mig men några äldre ville inte så vi började ha beff. Min sida är med mig andra ville inte. Förutom en. Så jag måste visa jag bestämmer. Så jag kände vi tar dom. Så vi gör det också. Vi är flera stycken. Personal blev mina. Då allt jag sa hände. Allt jag ville ha. Hade helst velat att nån stoppade mig. Säger vad syftet med SiS och all behandling. Men ingen lärde mig så jag avvek cok mycket. Tog kontakt med grövre kriminella och personal som ville ha relation. Som 14 åring är det coolt. Vem hade tyckt något annat. Efter några månader blev jag 15 år. Jag ville komma ut så jag skickade andra att göra mina val och problem.

Jag hade en sjukt bra relation med de nya som kom dit. Vy styrde SiS. Tillsammans styrde vi hela SiS. Men efter brand och avvikning så stängde de ner avdelningen. Jag blev flyttad till en annan SiS. Jag valde att sköta mig och allt så att jag får en ny chans. Jag kommer ut efter ett tag, efter flera månader på Sis, allt blir kaos. Knivbråk, rån , guzzar, allt händer och min soc valde skicka mig utomlands. För och ta det lugnt. Jag trivdes. Hade kul och allt. Sen kommer tillbaka till Sverige. veckor efter sitter jag i häktet i väntan på SiS. Jag får ett nytt SiS samma dag enligt som rymde jag. Men det var inte så.

Efter det kom jag till denna SiS. Min 4:e. Jag tar medicin, går i skolan, sköter rutiner, är snäll mot folk, slåss knappt med någon, Jag visar respekt till andra och allt. Jag har en plan nu efter 1 år och några månader att bli free från SiS och allt snart. Vill bara ha min syster och bröder. Aldrig haft en mamma eller pappa så hade velat ha det plus ett fint hus. Där jag blir behandlad bra. Det jag vill säga är om jag klarar det så gör du det. Har inte länge kvar på SiS x månader kvar sedan kanske. Fyller nu snart 16 år gammal och är som en ny människa och vill bara göra rätt. Byt dit sätt och tänka. Det finns bara 2 vägar ur i vår värld. Bakom betong eller i en kista ner i grav under jorden. Tänk framåt och se allt det fina med livet. Jag tror på dig syster. Ni har mycket att se framemot. Lev livet brush, så sköt dig och alla vi är människor och alla behöver en andra chans i livet. Visst du kanske har det svårt. Men det är en bättre anledning till att sköta dig och visa att du kan. Jag ger inte upp. Gör inte du heller det. Kärlek och respekt till er alla där ute. Lycka till! Jag är snart klar och inte min egen soc vill sätta mig på annat SiS eftersom jag blir 16 och måste vara på 16-21 och blir i så fall upp och ner vändning på mitt liv och måste börja om men jag litar på att SiS fattar att jag är kvar med allt. Snart har det gått 2 år och vill bara ut.

Tänk efter! Ingen gillar att vara här. Sköt dig! Bara släppa Sis
och allt skit.

Snart ut till mina



Tjo, Tjo allihopa!

Livet i häktet sedan Sis. Livet i häktet. Jag ska inte ljuga men jag hade ingen problem att sitta där. Det var soft där. Du har tre timmar om dagen att vara ute eller träna. Jag var med min samsittare i häktet och drog och träna eller spela Fifa 22 på PS4:an där borta. Sen efter två månader på häktet fick jag LVU och sen hamnade jag på ett SiS hem som kostar 1,4 miljarder. Men den SiS hem är riktigt fet. Det är som en internatskola. Fast låsta former. Folk här inne är helt los. Larm varje dag. Du sitter med folk som har begått mord, sprängningar och sånt. Sen när dom frågar vad du har gjort så säger du en liten grej och dom tänker hur fan hamna du här. Jag sa, jag vet inte man ska inte snacka för mycket om sig själv här inne för att du kan sitta med folk som känner dina vänner och har problem med dom och dom kan ställa till det för dig här inne. Om du är kaxig och leker het du kommer åka på en fet lavett och sen får ånga demoner ta hand om dig.



Min kraft att fortsätta

Hej alla!

Jag har en kanin som är 5 månader som bara väntar på mig. Jag har 3 brorsor som saknar sin bror. Jag har två fina föräldrar som stöttar mig och saknar mig. Jag har en vän som jag ser som min bror.

Jag ska kämpa för dem och för mig själv. Jag saknar min pappas bilturer runt sjön på vårt lantställe. Jag saknar att prata och handla med min mamma. Jag saknar att klia och klappa min kanin. Jag saknar att prata med mina bröder. Jag saknar att gå promenader och snacka lur i timmar med min vän. Jag saknar att kolla på Beck med min bror, mamma och pappa. Jag saknar att hålla koll på min kanin i hagen så att han inte rymmer.

Allt detta ger mig styrka att fortsätta min behandling så jag kommer hem till min familj som älskar mig.



Fuck rubriken

Del 1

Jag fick mitt luv för något år sedan och då la man mig i ett jourhem i min egna hemstad ja fick luv från början för att ja skolka ja va ute p nätterna o ja såg pappa misshandla mamma.

Soc tyckte då att de bra om ja blir placerad så då kom de hem t mej en torsdag o berätta att ja skulle flytta o så, såg mammas tårar direkt men hon kämpade att int visa sig ledsen. Ja kom då dit sa hejdå t mamma.

I början va de bra ja lärde känna jourhems mamman och hon va ganska trevlig sen efter 2v så började hon bete sig skumt aja tänkte nt p de min vän ringde mig då o ba "kom ut har familje-problem har bråkat me min farsa o behöver dig", lilla jag då sprang ut genom dörren o så ja ser hur jourhems mamman spammar mig ja blocka hne o så efter nån timme ser ja min mamma har börjat spamma mig svarade ju såklart hne.

hon bölar o ber mig åka tbxs t familjehemmet ja lyssnade nt o då la på, aja min vän kmr o möter mig vi snackar o så sen ja ser hon tar fram en vape som nt ser ut som vape ja frågar hne "vrf e din vape så fkn skum" o då hon svarar att "de thc vape".

Ja ville ju såklart testa ja tänkte nt p konsekvenserna ja rökte den som en normal vape sen ja börjar känna hur mitt hjärta dunkar sönder o då hon säger "jae bäng" o så ja fattade nt för de va första gången ja va bäng, sen hon tar fram tram o säger detta kmr göra så du känner dej bättre o då tog ja de.

Ja la några i min ficka också sen så ser ja min jourhems mamma framför mig hon drar mig t bilen sen när ja kom hem t jourhemmet så kasta hon in mig i duschen. Efter ja duscha ja sov hon ringde ju såklart t socjouren o berätta allt o hon hitta tram i mina fickor, khalas.

Dagen efter ja vakna hon hade tagit min lur. Ja lakka vi börja bråka hon drog i mitt hår kasta in mig i sängen så ja slog mitt huvud ja sprang ut genom dörren ja såg en människa o hon ba "måru bra" sen ja fråga om ja kunde låna hnes lur o ringa mamma sen ja ringde min morsa berätta allt sen hon min mamma såg de p allvar såklart så hon sa att ja skulle möta hne vid polishuset för att göra anmälan sen vi gjorde anmälan fick sova hemma.

dagen efter soc ringde o ville ha möte me mig o mamma så vi gick t soc huset ele va man säger vi hade möte sen ja ser två poliser o soc sa att ja skulle flytta t ett familjehem några timmar från min hemstad ja ser hur min morsa börja böla o skrika p de fick nt ens krama min morsa man tog mig t polisbilen kasta in mej.

Min soc hämtade mig körde mig t det nya familjehem, Soc sa om ja skötte mig o då skulle ja få flytta hem, ja skötte mig länge o då de ba du ska t familjehem i din hemstad o då såklart ja lakka o tänkte att ja nt skulle sköta mej.

Efter ja flytta ja sköte nt skolan, rökte på, tog drgsss råkade ta överdos hamna p sjukhus osv. fick va där i 2 dagar man la mig i intensivvård såra sönder min kära mamma förlåt mamma.

Del 2

Jag började sköta skolan gick på ALLA lektioner gick på mina BUP möten och sen jag trivdes så bra i familjehemmet. Efter ett tag skulle ha ett möte och då hade jag bestämt mig att jag skulle flytta därifrån fast 1h från min hemstad. Jag åkte och gick hem till mamma och sov för kunde inte sova på nätterna ändå såklart mig. De körde mig tillbaka till familjehemmet mamma sa åt mig och kämpa och att hon skulle ringa mig och bla bla bla. Åh sen jag valde att gå med poliserna inget bråk ingenting.

Än så hade min vän för hon hade rymt från hennes HVB, man tog henne till sig fick aldrig veta vart eller nåt min morsa sa till mig att hon hamna där ingen fick tag i henne så då visste att hon hamna där mamma varna mig hon sa "om du fortsätter så här du kommer hamna på sig".

Jag blockade henne, lyssnade på henne och sov hos min grabb och så en dag vi var ute där här ungdomsjouren catcha oss de snacka med oss och så min grabb för att hälsa på en annan vän som hade rymt från sitt HVB, vi var med varandra i 2 dagar utan att sova en dag vi åkte runt sen vi behövde tagga och ladda luren så tänkte man kan göra det i centrum. Vi gick till min vän och ju såklart nappas hon springer när hon såg en ämbetsbilen. Poliserna springer efter oss och sa "vill du springa du stanna, stanna". Jag sprang sen jag plockade upp mer har inte den konditionen för att springa polisen plockade upp heller springa så jag stanna.

Och så, sen jag ser min vän hon misshandla typ ändå alla de sa "kolla på" och jag sa "jag ska se min vän och jag ska kolla", då sa "du ska följa med oss in i bilen" jag skrek sönder på de kasta in mig i bilen så fick aggressivt, jag fick vänta fick se hur min vän skrek sönder man tog henne tillbaka till sitt HVB jag sa "vi ska köra tillbaka till ditt familjehem", jag sa "ajde".

Ja satt i bilen ja somna ja vaknar ja ser fkn skog ja fråga de har ni kört rätt de ba "ja känner du nt igen dej", sen ja tänkte nt p de efter ett tag ja ser skylten sis.

f... ja tänkte wtf ja skrek sönder böla o skaka sönder, de fkn lura mig. personal mötte mig de försöker skaka hand me mig, tog nt ens fram min hand.

Poliserna tagga, sis personalen ba "du ska snart p inskrivning" när de kmr 2 tjejer ja ba "wtf e de" man ba "e de ditt första sis" ja ba "ja ja vill nt va här" o sen ja sa t de "ring min fkn morsa" man ba "nej hon får veta imon"

Ja tänkte "fuck min morsa sitter säkert o är orolig för mig för ja nt svarar hne". De kom tillslut 2 tjejer o hälsa ja sa inget satt p golvet, sen de ba kom med oss in i detta rum sen de ba "du ska ta pissprov o ta av dig alla kläder" ja tänkte "fuck nej dehär kmr nt göra ngt"

ja satt p golvet 4h tänkte de ksk ger upp sen ja va cok kissnödig så ja tog ba pissprovet.

Sov mest de första dagarna pratade med mamma hon skulle lösa advokater o så, hon sa t mig o kämpa o att hon litar p att ja kan kämpa. hon ba "snälla försök för min skull" ja tänkte "okej ja börja följa regler"

Bråkade nt me personal, skötte skolan trivdes cok bra med en personal han sa alltid att han va stolt över mig cred t han finns alltid här för mig. hade mitt uppstartningsmöte min soc blev chockade för denna personal sa allt bra ja hade gjort o skröt om mig o så.

Har varit p sis ochmin utredning e klar, min morsa e skitstolt över mig hon e en viktig person för mig. Älskar dej mamma. Har soc möte snart inshallah jae ute.

De ja har lärt mig av denna tid från sis är att ja ångrar mig
sääääääääää grovt, ångrar att ja avvek ångrar att ja nt lyssna p
min älskade mamma ångrar att ja nt gick t skolan när ja hade
chansen ångrar kvällar ja gjorde mamma orolig, ÅNGRAR
ALLTTTTT. Ni som läser detta va rädd om er familj lyssna p de
speciellt din mamma hon vill ba ditt bästa, SKÖT ER så ni kmr
ut inshallah de går bra för alla som läser detta.

//FREEEE ALLA, FREE ALLA SOM E P SIS FREE MEJJJJ JALLA
BYEEEEEE



Hopp om livet..

Alla har sina drömmar, men har man det fortfarande när man är inlåst?

Jag har suttit på sis 4 gånger, det har varit så himla jobbigt. Jag har varit på min lägsta punkt i mitt liv. Det var tufft under perioden jag satt på sis. Jag kände ingen kraft eller styrka, jag visste verkligen inte hur jag skulle handskas med allt. Jag hade blivit utsatt för ett övergrepp, jag mådde så himla dåligt. Jag grät varje dag, jag kunde inte sova om nätterna. Detta tog på mig så himla hårt och jag hade ingen styrka. Jag visste inte vad jag skulle göra för att hantera all smärta, blev inlåst på sis och allt blev värre. Larm dag in och dag ut, försökte verkligen sätta ord på mina känslor men det gick tyvärr inte. Jag kände mig så himla ensam, jag visste inte hur jag skulle handskas med allt det var för mycket för mig att bära. Det var som att ta sig igenom 40 ton stenar och samtidigt brinna.

Jag mådde för dåligt, försökte skriva ner allt det lättade lite men inte mycket. Jag kände att jag inte längre kunde kämpa mig igenom allt så jag tog ett hastigt beslut. Varför? Jo för att ingen såg eller hörde min röst som skrek och ropade efter hjälp. Jag försökte be om hjälp men varje gång blev jag sviken av någon, jag försökte om och om igen med det var samma ingen lyssnade. Tog ett beslut att inte öppna upp mig eller be om hjälp det var okej till en början men tillslut hade jag för mycket inom mig som gjorde att jag exploderade.

Fortfarande visste jag inte vad jag skulle göra, jag kände att mitt liv var förstört och att det bara är bäst om jag inte fortsätter med mitt liv. För varje gång jag bad om hjälp så var det alltid ett hinder för mig, jag hade en extrem rädsla att bli övergiven.

Låg varje natt och grubblade i mina tankar och övertänkte i princip allt, det var som att det hela tiden skulle dyka upp något nytt förhör efter förhör, larm efter larm, avskiljning efter avskiljning, soc möte efter soc möte, larm efter larm, sis efter sis och beslut efter beslut. Det blev för mycket för mig att bära helt själv, så jag tog ett initiativ att kontakta min närmaste vän som jag känt sen jag lärde mig att börja gå.

Började prata med henne och öppna upp mig sakta men säkert, hon lyssnade och fanns där för mig när jag pratade med henne. Varje gång jag hade permission åkte jag till henne, samtidigt kände jag ett lugn i mig när jag pratade med henne.

Jag ser henne som en syster för mig och är tacksam att hon finns i mitt liv. Jag vet inte vad som hade hänt ifall inte hon fanns med i mitt liv, är oerhört tacksam att jag får kalla henne syster och vän.

Det var hon som gav mig styrka och kraft...

Vi är ungdomar, vanliga ungdomar som hamnat snett i livet, det ända man hade behövt är en trygg person. Det kommer bättre tider, våga ta hjälp samt försök res dig upp. Ta hand om er!



Intaget Före Laget

Tjena, jag är en kille som blir hatad på varje dag, men fortsatt hata jag mår bra, men så fort jag e arg personal ska må dåligt. Dom drabbas också.

FUN FACT Jag är Elite (sport) Spelare för min ålder.

Vissa folk säger bara att det är vitas sport, men dom vet inte den här sporten ligger i min ficka.

Du som läser detta som sitter på en hetsig LSU volta, tiden går fort en dag du e ute.

Och till ni tjejer fortsatt göra kaos ni kommer ändå ha LVU tills 21.

SIS ta tillbaka mp3. Ni tar bort det bästa på sis



Jag chillar och vilar

Jag chillar o vilar, tänker på bilar
Tänker på att inkassera millar
Jag tar en resa, ända till milan
Guzzar kollar på mig o tänker, "va vill han"
Sen jag vakna från drömmen, fickorna tomma
Väntar fortfarande att domen ska komma
Mamma helt krossad, för sonen e borta
Fortfarande kalla, föll inga tårar
4 väggar klaustrofobi, börjar bli galen schizofreni
3 flaskor bacardi, goose hennessy
2 blondiner,
1 liv lakk 100 problem, vill bara komma hem
När vi talar guld o gröna skogar, vi talar inte samma språk
Ni tänker på havet o promenader
Vi tänker på att skydda vår mat, med bomber, granater
(aina följer oss hela tiden, för dom vet hur vi gör där på platsen)
Som Mohammad Ali, "flow like a butterfly, sting like a bee"
1,2 boxar får dig skrika, "grabbar vart är ni?"
följer dig hem
Får dig o inse du e ingen gangster, min vän

Bara en dräng, lakk tagga hem
(lakk tagga hem)
4 väggar klaustrofobi, börjar bli galen schizofreni
3 flaskor bacardi, goose hennessy
2 blondiner,
1 liv lakk 100 problem, vill bara komma hem
Skrev detta med fulla restriktioner
Ändå här o skriker free min broder
Inser jag sitter själv, ni där ute som lyssnar
Glöm inte skrika, free mig med.



Köxel baba

Tjena Sis trevligt att ses igen, jag har bott i Sis många månader nu o jag är snart ute igen, tiden på Sis tycker jag har gått fort och vi har haft kul på vägen också när vi har spelat FIFA kollat film eller ba chillat med varandra om du säger du inte haft kul nån gång på Sis så ljuger du 100%.

Måste hålla mig lite till temat den här gången i alla fall min styrka är min flickvän och att hon orkat vänta på mig är sjukt de visar mer lojalitet än många av er som kallar varann bröder, och hon får mig att tro att jag kan komma ut o leva ett liv utan kriminalitet o droger, jag svär jag kommer sakna de här när jag kommit ut.

Men när ni kommer ut finns de alltid dem som fortsätter göra sin grej men tänk 2 gånger innan allt du gör för annars sitter du där på sängen i häktet igen + snart så sänks de till 13 år då ingen kommer undan med Sis igen, nästa gång de anstalt. Ha de bra o ta vara på er tid på Sis, Håll ut nu kommer snart ut igen, vi hörs nästa gång från er broder.



Lev livet tills ni dör

Så här börjar min historia. Mitt liv var perfekt, jag hade bra betyg nästan Godkänt på alla ämnerna. Men en hösttermin började jag bråka Våldigt mycket, stjäla saker blev misstänkt för några brott som vapen brott. Sen dess hade jag bara gjort kaos. Jag är 14 år men fyller 15 snart, min soc valde att placera mig på ett akut Hvb sen var jag där 2 mån, efter det valde min soc att stoppa ett finger i min gutt och la mig i SiS som ligger på värsta plats men kan hitta men personalen är trevliga. O sen nu väntar jag på tills min kartläggning är slut så att jag kan flytta t hvb hem men in min soc är väldigt jobbig och dålig.

Kärlek till alla grabbarna i

Under tiden jag var här på SiS har jag lärt mig att ha respekt för dem andra ungdomarna och personalen, jag håller på att kämpa just nu och försöker mitt bästa för att ta mig ut härifrån och gå träffa min familj och mina vänner. kom ihåg att under tiden ni e här sluta aldrig kämpa för ju mer ni kämpar desto snabbare ni kommer ut. jag vet hur du knr just nu, du känner bara ilska och hat, jag kommer flytta till hvb hem snart kom ihåg det jag sgr t dig just nu, "kämpa"

Kärlek till alla er som sitter på SiS. det här är en broder



Lilla kungen är död och hans drottning är fri

Jag är 17 år gammal idag men jag var lite yngre när jag av överraskning vart gripen på kvällen när jag låg hemma och tog en liten tupplur. Min mamma väckte mig och sa "Kom vi spelar lite kort, jag har köpt helgmys". Jag tänkte bara ta en tupplur 10 min till innan jag skulle gå upp för att spela med henne. Hon kommer in 10 minuter senare för att väcka mig igen, men istället för en påminnelse om kortspelet så säger hon "Polisen är här".

De grep mig och efter 3 dygn i arresten så blev jag häktad och efter en månad i häktet vart jag inskriven på ett SiS, det är då allt förändras lite. Min soc tyckte att det vore lämpligt att jag skulle vara i VIE hela tiden på det SiS-hemmet innan jag kunde flytta till ett SiS med högre säkerhet. Grejen med det SiS-hemmet var att det var grov personalbrist vilket ledde till att jag satt i VIE 4,5 månad, utan personal, det var inte en enda dag jag hade personal inne hos mig. Det längsta personal satt med mig på en dag var ca 45 minuter. Oftast hade jag bara kontakt med de i 3 minuter, när de lämnade lunch, middag och kvällsmat. Jag fick gå ut kanske högst 3 gånger. Under de månaderna blir ljud väldigt speciellt för en, att få prata med en annan människa eller höra en röst, där hjälpte mina föräldrar mig väldigt mycket. De var förstås arga, ledsna och besvikna, med all rätt och det ber jag också hemskt mycket om ursäkt för.

Men även då de var arga, ledsna och besvikna så pratade de med mig så ofta de kunde, ibland i flera timmar, de höll mig mänsklig och jag mig styrka att kämpa vidare. Men musik hjälpte mycket, åtminstone de vi har tillgång till med media-

spelaren, så jävla dumt att ta bort MP3s asså. Men i alla fall på tal om musik så gillar jag bandet Kent, min favoritlåt är "En timme en minut". Om du som läser det här vill testa höra Kent så rekommenderar jag starkt att börja med låten "Sundance kid", tro mig.

Jag är inte en kriminell, jag hade faktiskt ett sjukt bra liv när jag var fri, jag var en född talang i en sport med en väldigt fin framtid, vann lopp och om jag inte gjorde det så kom jag alltid på podiet. När jag provade X så var jag alltid i samma form, om inte till och med snabbare än de andra året runt. Denna sport har nästan alltid varit ett intresse för mig, speciellt X, jag kan den sporten in-o-ut. Det är i princip ett lopp varannan helg. TV brukade sända de loppen och när jag var i VIE de månaderna så var detta en av de största grejerna som höll mig stark.

I dagsläget är jag fortfarande på den här väldigt låsta avdelningen och har varit här väldigt många månader nu. Varje dag möter jag exakt samma personer och jag har ännu inte fått tillgång till promenader så jag kan inte riktigt stöta på någon ny eller få gå som en normal människa, där hjälper mina föräldrar mig extra mycket genom att hålla kvar känslan av att vara en social människa, så man inte blir helt hjärnfriterad.

Det finns ett par stycken i personalstyrkan som håller min dag bra och rolig men det är fortfarande såklart mina föräldrar som fortsätter att stötta mig även trots att jag har i princip vänt uppochner på hela vår familj och förändrat allt och när de inte kan så förhåller jag mig till Kent. Min favoritlåt Revolt III håller mig alltid stark, speciellt med lyrics som "Som om jag bryr mig" och "Sänk mitt hjärta som en sten, ge mig en käftsmäll jag är feg". Med det här skrivet så vill jag ge ett extra tack till mina föräldrar som alltid har funnits där för mig oavsett vad.



Styrka och kraft

Jag ger mig själv styrka och kraft att vakna varje dag och klara dagen. jag har bara mig själv ingen kommer finnas där för dig när du väll behöver det folk leker 100 dom är kuksugare hela bunten. För att tiden ska gå snabbt städa spela fotboll sov eftermiddag kör badminton. Personalen är falska dom e kass dom kan inte nåt dom e hemska. Så när jag känner att mitt liv börjar bli lite rörigt så vänder jag mej till gud och inte dessa personer. Dom leker att dom ska hjälpa oss dom får oss äta bajs med kiss. E så trött på alla vill bara ut härifrån. Med tiden ni kommer fatta att detta sätt i en vardag inte är kul för nån. Man kan tro jag kommit till ex on the beach.



Mama :)

Jag har aldrig varit en enkel dotter och jobba med sen jag var barn. Men allt började när jag fyllde 15. Jag lyssnade aldrig på min mamma inte ens med små saker. Jag tänkte hon vill inte att jag ska ha det roligt som alla mina vänner. Men jag fattade inte de i början för jag växte upp i den svenska kulturen sen efter några år kom min mamma hit med en hel annan kultur som jag hade glömt bort helt. Som på den tiden tyckte jag inte passar mig för när jag bodde bara med min storasyster va det lite annorlunda. Men jag hade inte glömt vart jag kommer ifrån och vilken bra uppväxt jag hade med den kulturen. När jag fyllde 15 började jag röka cigg i smyg bakom skolan baxade ofta cigg från min pappa. Sen började en hel ny tjej i min klass som va på riktigt kaos bror på en hel annan nivå. Varje gång jag skulle ute med henne eller ta henne hem till mig hade mamma en dålig känsla om henne hon tyckte jag skulle börja tappa bort mig själv med den tjejen på den tiden tänkte jag shi de mannen jag tyckte brorsan överdriver asså.

Men nu när jag hamnade på sis nära mamma men ändå långt insåg jag att hon hade aldrig fel med det hon sa hon vill bara att hennes dotter ska ha det bra utan problem men på den tiden tänkte jag bara på droger och att såra min mama. Jag trodde den skiten jag som jag tog va värt mer än min egen mama tänk er men wallah och jag svär det är absolut inte värt en enda euri. Nu är jag lång bort från min mamma och dom som fick mig börja med allt detta e ute och livet livet och inte ens tänker på mig och kolla vart jage nu. Jag lovar er killar, vänner och droger kommer inte hålla sig livet ut med oss och det är absolut inte värt att du förlorar din familj för såna skit. För dom har inte

länge tid på jorden som vi tror håll er fast och hård på dom du älskar oavsett vad för dom vill ha era bästa. Nu är jag 17 år och längtar tills jag kan sova vid min mamma igen. Och det är min första och sista sis för er alla som inte har varit på sis innan och det är era första gången lär er av era misstag för vi kommer kunna komma lång om vi lär oss från vårt misstag men inte göra om det. Och man ska acceptant att man har ett sug men välj den rätta vägen och gör inte det. Ta hand om er.



Min Cinderella.

När jag kom till SIS kändes allt kaos. Jag var lugn eftersom att jag redan hade varit placerad på ett tidigare sis, men jag kände mig lite ensam och visste inte vem jag kunde lita på. Allt kändes kallt och dött, som om hela världen vänt ryggen. Men sen träffade jag en tjej där inne. Hon blev min vän, min syster.

Vi snackade om livet, om allt skit vi gått igenom, om drömmarna vi fortfarande hade kvar. Vi skrattade ibland, grät ibland, men vi höll ihop.

När vi blev flyttade till olika avdelningar kändes det som att en bit av mig försvann. Det var tomt utan henne. Men vi höll ändå kontakt, sedan började den här tjejen i min parallella klass på sis. Vi peppade varandra, påminde varandra om att inte ge upp. Hon var den som fick mig att orka lite till när allt kändes meningslöst.

Hon lärde mig något viktigt: att även när man är instängd, ensam eller trasig, så kan vänskap ge kraft och styrka. Vi kunde inte välja vart vi blev placerade, men vi kunde välja att kämpa. Och det gjorde vi. Steg för steg, dag för dag.

En person sa till mig en gång "dom kan låsa in våra kroppar men aldrig våra själar"

Men i alla fall, vill ba tacka min vän för ha gjort sån stor ändring i mitt liv och jag önskar henne all lycka framåt.

Ajde byeeee!



Min gud...

Detta är fjärde gång på sis, jag vet inte hur jag ska handskas med detta.

Men det är ett kapitel i mitt liv.

Jag har gått igenom eld och berg, har varit längst ner i botten och velat avsluta allt. Varför skulle just jag hamna så snett?

Det ända jag vill är att ha styrka och kraft, det är så himla jobbigt. Jag ville verkligen inte ha det som i början när jag hamna på sis. Utan jag vill göra denna plats så kort som möjlig. I mina dar har jag varit i en ond spiral haft det så tufft, jag trodde ärligt att jag aldrig skulle komma ur den onda spiralen. Jag blev utsatt ett flertal gånger det tog på mig så himla mycket, panik-attacker var och varannan dag. Jag kände mig helt hopplös, så jag vände mig till gud. Varje bön jag ber ger det mig styrka och kraft, varje gång huvudet är på bönemattan känner jag en styrka inom mig. Så varje gång något av mina trauman spökar i mitt huvud så ber jag, läser koranen och skriver av mig.

Varje gång jag mår dåligt så finns du där, varje gång jag fäller en tår och sedan ber känner jag ett lugn inom mig, varje gång jag pratar lyssnar du på mig, vart än man går finns du alltid där med mig, när man känner en rädsla så skyddar du mig och varje gång jag behöver hjälp så hjälper du mig. När jag mår dåligt vänder jag mig till gud, det lugnet jag får inom mig är jag tacksam för.

Jag är tacksam för min religion och att jag kan be för att ha kraft att resa mig upp och styrka för att våga öppna upp mig och att be för att gud ska skydda mig.

Tack för denna fina religion!

Ta hand om er, ni är starka, tro på er själva, ni kommer ut snart!
Tänk på att detta är endast ett kapitel i ditt liv, det blir bättre!



Min historia

Hej

Jag ska berätta lite kort om hur jag hamna här

Jag är en tjej på 15 år och är uppväxt med min mamma, styvpappa, mina systrar och min lillebror.

Min biologiska pappa är en missbrukare och har aldrig funnits med i bilden, han har suttit häktad för många grova brott och dessutom så har min mamma bott på kvinnoboende med mig i några år för att skyddas.

Jag har i alla fall alltid bott hemma hos mamma och min styvpappa då med mina syskon och jag har träffat min biologiska pappa några gånger men alltid när jag och min lillasyster har träffat honom så har han varit full och haft med sig droger och bozz.

När jag var barn så börja jag baxa jag tyckte att det var roligt så det var därför jag gjorde det.

När jag var 11 år så börja jag röka cigg och dela ut det till folk i skolan och rökte på skoltoan för att jag tyckte också att det var roligt.

När jag var 12 år så börja jag med självskadebeteende och det gick jättedåligt för mig i skolan, jag blev utslängd från klassrummet flera gånger och slogs ibland.

När jag var 13 år så tog socialtjänsten ett beslut om att jag skulle få bo på ett jourhem det gick inte så bra där och jag började röka på så jag fick flytta från jourhem till familjehem till hvb hem.

Jag rökte på varje dag och tog tabletter. Jag softade mycket med grabbar som höll på med grejer och sålde droger osv. Jag rymde mycket och var sent ute på kvällarna varje dag, min mamma var jätteorolig och grät varje dag och letade efter mig när jag var efterlyst.

Jag har varit på 5 stycken jourhem, 3 stycken familjehem, 4 stycken hvb hem och när jag var 14 år så hamnade jag på mitt första sis som ligger många timmar bort från min hemstad och nu är jag idag på mitt andra sis som ligger lite närmre min hemstad.

I början när jag var här så gick de inte så bra jag hamnade i avskiljningen några gånger och fick vie och hade de i några månader men idag är det iallafall bättre och jag har inte vie längre. Jag har varit på sis nu i 8 månader och ska snart börja få åka hem på hempermisar men jag vet inte hur länge jag ska vara här till men iallafall fokuserar jag just nu på att klara av skolan, vara en förebild för mina syskon och göra min mamma stolt som jag alltid har drömt om och så har jag också bestämt mig för att aldrig mer i hela mitt liv röra en drog igen. Shout out till min fkn akhi E bästa kp'n.

Hejdå, ta hand om er.



Min kraft

Hej jag är en tjej 13 år snart 14 år i sis.

Jag har flyttat runt massor olika ställen och har träffat

många. Jag träffade en i ett familjehem De ger mig kraft. Jag bodde där några månader sen förstördes de så jag flyttades till HVB. Jag kommer inte få flytta tillbaka dit antagligen, men de är det som får min att vilja kämpa. Och mina syskon dom bor utsprida i hela Sverige typ har många syskon vi träffas inte så ofta men de får mig vilja kämpa för att vi ska kunna träffas.



Min lillasyster

Jag hamnade på sis för 9 månader sen. En tjej kom in i huset som blev till min lillasyster vi pratade om allt med varandra hon sov inne i mitt rum. Vi hade det nästan alltid bra men det fanns alltid perioder där vi inte hade det så bra men efter vi haft det jobbigt så löser vi det. Du ska veta att jag aldrig kommer lämna dig och du kommer ALDRIG BLI AV MED MIG!!!!!!

Du är den som betyder som mest för mig jag älskar dig mitt hjärta



Min mamma<3

Den enda personen som förstår mig, som tror på mig, som vet hur jag haft det, är min mamma.

Jag är en tjej på snart 16 år Och har bott på sis i flera månader. Jag har varit med om allvarliga och traumatiska händelser som jag inte kan ta upp just nu. Soc har gjort mig fel många gånger, suttit mig på svartlistade hem, gjort sitt jobb fel osv.

Jag har haft en fucked up barndom, har "vänner" som antingen är dåliga för mig eller så lämnar de mig. Jag har aldrig haft någon att prata med, men ända sen jag blev omhändertagen (när jag var liten) så har min mamma varit där. Jag har haft problem med droger och dåliga relationer till män sedan jag var 11. Det var då allt hände.

Men det fanns en som alltid stod där. Den som sett allt, vet allt. Den jag kan prata ut med, och det är min mamma. Det enda som faktiskt gör att jag fortsätter vara stark, att jag klarar av allt, att jag kan må bra och det är mamma. När jag var liten bodde jag hos pappa som är sjuk i huvet och han manipulerade alla. Tillochmed soc. så jag fick typ aldrig träffa mamma.

Men min mamma är den som räddat mig. Min mamma är den som faktiskt trott på mig. Min mamma är den enda som lyssnar, den ända som förstår. Jag önskar att jag kunde ge henne allt. Att jag kunde säga till henne hur mycket jag älskar henne, hur mycket hon betyder för mig, hur stark och vacker människa hon är. Min mamma är den som varit vid min sida oavsett vad och jag är tacksam för allt hon gjort för mig. Hon är den som hjälpt mig när jag var på den mörkaste botten. Min mamma har

tillochmed gått in i okända personers lägenheter, har tagit kontakt med grovt kriminella män, har skällt ut män bara för att rädda mig.

Hon har tagit sig runt hela Sverige för att rädda mig. Hon och mina syskon var de enda som var med mig under hela tiden på intensiven när jag var nära att missta mitt liv i överdos när jag var barn.

Min mamma har skyddat mig, har räddat mig har hjälpt mig ifrån folk. Jag älskar min mamma. Min mamma är en viktig skyddsfaktor för mig och den person som hjälper mig att hålla mig borta från droger och destruktiva relationer. Det är hon som ger mig kraft och styrka.



Min Mamma

Ehm aaaa ja sitter på sis o e 15 år har suttit i över ett år

Har inga skador utanpå men har inre sår

Snälla mamma släpp it en tår

De gör ont för mig me

Vill ba se dig le

Visste it att detta skulle ske

Känns it som att gud hör min bön

Kommer ihåg när ja va mammas lilla busfrön

Saknar dom tiderna vi hade våran bordsbön

Du har varit me mig sen ja var liten

Fast du va sliten

mitt intresse kom för spriten

Kunde it titta på min mamma hon e besviken

Pallar it me denna skiten

Men det blev för kallt

Snälla mamma förlåt för allt

Vad mer kan jag göra för att du ska förlåta mig

Kommer du ihåg när ja va din fina tjej

Du fattar it hut mycket jag älskar dig

För du va alltid den som stod bredvid mig

Vi kommer aldrig bli som dom där andra

It när vi e me varandra

Ingen finns kvar
Jag blir så arg, folk ba tar
Får it va sårbar
Som antwan sa "En kniv i ryggen börjar alltid me en nål"
Mitt hjärta känns som att den har ett hål
Har inget mål
Känns som att jag svävar på tusen moln
Är så trött på alla
Saknar tiderna när de va normalt o leka me nallar
Den ända personen som har varit där är min mamma
Oavsett avstånd kommer jag alltid att finnas där
Även fast ibland det känns som misär
Det finns ingen här
Varför valde jag detta livet
Mamma sa "ta inte allt förgivet"
Dina ord betyder allt för mig
Kommer aldrig att släppa taget om dig
Man kan tro att jag faller
För att ja sitter bakom galler
Bland en massa skvaller
Till mamma
Från din dotter



Min styrka

Okej, så hej på er. Jag är en brud på 13 bast. Så nu ska ni få höra min lilla berättelse och varför jag hamnade på detta ställe.

Allt började för 2 år sedan. Jag kommer alltid komma ihåg denna dagen. Jag hade precis vaknat och min vän skrev och frågade om jag ville gå på en hemmafest med henne. Jag hade aldrig gått på något sånt innan men tänkte: "Vem fan är jag för att ligga och ruttna i min säng?". Så jag skrev ja.

Jag fixade inte mig så mycket för ville inte att mamma skulle märka. Jag sa att jag skulle vara med en vän runt området och hon sa okej. Så jag och min vän möttes tidigt på dagen eftersom festen var ganska mitt på dagen. Jag testade ta några shots men tänkte "fy fan vad äckligt", men ändå sket jag i det och efter det drack jag då och då men ändå så jag kunde kontrollera det.

Nu spolar vi fram ett år. Jag hade bråkat med min mamma så jag åkte och bodde hos min pappa. Det var då fotbollscupen började. Det är en otroligt stor cup, så många var där. Min vän presenterade mig till hennes andra vänner. Jag tänkte att det var lite skumt för de var typ från 2 till 7 år äldre, men jag sket i det.

Efter ett tag började jag skita i det min pappa sa, röka cigg, snusa och komma hem otroligt sent. Jag kommer ihåg hur känslan var när jag märkte att jag började skita i allt. I början var jag jätteglad, kunde göra lite vad jag ville och vara med min vän och hennes kompisar.

Efter ett tag började de lita på mig, så de började knarka framför mig. De frågade flera gånger om jag ville ha och till slut sa jag ja, det var det värsta jag kunnat sagt. Jag testade några bloss men kände inget, så jag bad en kille, vi kan vi kan kalla honom A, att

rolla en till. Alla satt och var skitglada över att jag testade. Jag kände mig skitcool. Jag rökte en till och då blev jag så bäng. Alltså jag vaknar inte ens, jag trodde seriöst att jag skulle dö. Men aja, flera dagar fortsatte det så tills jag inte kunde gå en dag utan det.

Nu spolar vi fram typ 2 månader och då var jag hemma hos mamma igen. Allt gick bra men efter några veckor bestämde jag mig för att rymma till en grabb. Vad ska man säga? Dum och ung. Sen lovade min kusin att han skulle hämta mig men min tjockis till storebror hämtade mig istället.

Alla var skit arga och besvikna men jag sket i vad de tyckte. Jag tyckte jag var stor och kunde lösa allt själv. Så det slutade med att jag rymde igen och efter ett tag åkte jag tillbaka till min mamma. Det var ofta bråk och skrik, saker som kastades, tårar och ibland även slag.

Men en dag fick jag nog. Jag åkte hem till min pappa. Sen två dagar efter så rymde jag. Första dagen sov jag hos min andra vän som vi kan kalla N. Jag sov hos hennes vän. Andra dagen luffade jag i stan med N och några mer. Men plötsligt ser jag min mamma komma. Jag tänkte "yes äntligen" och la en fin rush.

Sen gick jag till N:s pappas plats och chillade där. Jag var där riktigt soft, fick gratis mat. Jag brydde mig inte ens, jag var typ stolt att inte soc-kärningen ringde 24/7.

Men efter 5 dagar åkte jag till min gamla skola och jag var så hög, så det var sjukt. Men det jag kommer ihåg var att soc hämtade mig och tog mig till ett akut-HVB. Jag var där i 3 dagar eftersom jag började avvika och göra massa dumheter. Det var också då jag började göra brott.

Men aja, jag fick flytta till ett nytt HVB och där träffade jag en kille som vi kan kalla A. Jag och A blev bra vänner och jag avvek tillsammans med A efter att jag hade bott där i 9 dagar. Vi blev hittade efter två dagar och det var då jag kom till mitt tredje och sista HVB.

Första dagarna gjorde jag KAOS. Slog sönder fönster, tallrikar, speglar, garderober och även en av personalen. Mina brott blev grövre när jag avvek, men sen träffade jag honom. Jag blev förälskad i honom. Han hjälpte mig att sköta mig, men det vi inte visste var att det redan var för sent.

Jag och min kille gick ut på en promenad kvällen innan med personal, och under den promenaden så sa han att något kändes fel. Jag sa bara "nej då".

Men dagen efter vaknar jag upp av att höra polisen stå i mitt face. Helt ärligt så orkade jag inte ens göra motstånd. Förräns efter vi gick genom ytterdörren. Jag var tyst nästan hela resan.

När vi kom dit blev jag varmt välkomnad av 3 kvinnliga personal. Jag gjorde inskrivningen. Men jag skötte mig inte så bra, så nu är jag här.

Men jag börjar inte med droger och kriminalitet, för det är inte coolt. Det märkte jag efter alla misstag. Ta hand om er och ni som läser detta utifrån, tro mig, ni vill INTE hamna på sis.

Och N, du kommer säkert läsa detta – walla jag är så tacksam för dig.

Aja, adios amigos :)



Mr B.

Jag ger mej själv kraft och styrka för jag har bara mej själv här och nu. För att tiden ska gå snabbt så städar jag varje dag. Det har fått mig att hitta mitt lugn i kroppen när livet e tufft så vänder jag mej till gud. Gud vänder inte sin rygg. Alla kommer vända sin rygg förutom gud. Du har bara dej själv så du måste ta hand om dig själv.

Jag har folk på utsidan som är 100 till en viss gräns men när du behöver dom som mest lägg ej din trust att de alltid kommer vara där för dej. Jag ger aldrig upp kommer aldrig göra det heller. folk kommer att hata och förstöra så walla fokusera på dig själv.

slösa ej bort ditt liv för luffaren. Håll ditt huve högt ciao



Ni låste dörren men inte smärtan.

”tiden läker sårn” säger dom. Men de finns ingen tid som läker sårn. Sanningen är att jag lärde mig mer när jag sprang ifrån mig själv. När du gick blev de djupare sår. Jag minns mina första nätter här jag sov med tänd lampa inte för att jag e rädd för någon. Men jag är rädd för mina tankar. Ni säger ”du måste jobba med din ilska” men ingen frågade vart den började. Hur kunde jag falla så blint? Hur kunde du ljuga så fint? Varje dag som går så känns det som om att jag tappar en bit av mig själv.

Dom säger att man ska förlåta men jag har inte ens förlåtit mig själv än. De är inte bara jag som är inlåst. mina tankar och känslor är inlåsta med mig. Jag är inte rädd att vara ensam jag är rädd att va ensam med mina tankar och känslor. Jag försöker minnas vem jag va innan allt krossades. Här ingen e lojal de smutsig värd vi lever i. de känns som om att smärtan har blivit min bästa vän. Jag sprang från mig själv för att slippa känna. Min ilska brinner som en övertänd brasa. När du föll blev allt djupare. När du föll så föll jag

När du lämnade mig för alltid så blev allt så mkt mörkare. De e precis som att jag åxå dog med dig. Jag sprang därifrån med ett samvete som aldrig kommer lämna mig. Gud kommer du förlåta mig. Mamma jag kan inte kolla dig i ögonen längre samma sak med min lillasyster och pappa. Jag vet ingen kollar på mig med samma blick som ni kollade på mig innan. Om dom bara kunde fatta hur mkt ånger jag har, hur arg jag e på mig själv. Jag kommer aldrig bli förlåten och jag kommer aldrig förlåta mig själv som sagt när du föll så föll jag.



Nu är jag här, dagen jag aldrig trodde skulle komma

Detta är min historia. Jag är 18år och ska avtjäna ett flera månaders straff för ett allvarligt brott.

Låt mig ta er tillbaka till hur mitt liv var innan jag kom hit.

När jag var 13 år så började jag begå brott. Jag börjar göra saker o se saker som ingen ska behöva se. Det började med att jag snodde bilar och jag fick en smak av det sen började jag begå grövre brott saker som jag ångrar idag,

Pengarna lockade mig till kriminaliteten jag fick en smak av hur makt kändes. Jag har förlorat vänner sett saker som ingen ska behöva se jag testade även att försöka sluta med allt.

Jag flyttade till en annan del av Sverige i många månader och träffade en fin tjej jag trodde att jag var klar med livet men jag var långt ifrån det. Efter de månaderna så flyttade jag tillbaka och då började jag igen eftersom jag och min tjej hade gjort slut och det gjorde ont att förlora någon man älskar Jag började begå brott igen och det är därför jag sitter här idag för två grova brott. jag brukar alltid tänka vart jag hade varit om jag inte började.

Så snälla den som läser detta tänk på ditt liv tänk, på vad du kan förlora. Ditt liv är för värdefullt.

Bli inte som mig, bli bättre för den eller dom som läser detta ni är starkare än vad ni tror så sluta med allt innan det är försent. Era liv är mer värdefulla än vad det kan verka som jag vet själv att det kan kännas svårt ibland att sluta med vissa saker tro mig jag vet det för jag har varit där. Bli bättre! Kan jag sluta med allt så kan du det också. Stay strong vem det än är som läser detta och en viktig sak till, döm er inte själva lev era liv för man har bara ett liv så ta vara på den tiden.

Tack för mig och kom ihåg jag är eran vän jag vill ert bästa även fast vi inte känner varandra. Tack för mig och kom ihåg vem du än är så stay strong o du kommer klara detta.

Med vänliga hälsningar ...



När det är som svårast

Det var en kall morgon när hon vaknade i sitt rum på institutionen. Det var en av de där dagarna då det kändes som om hela världen låg tung på hennes axlar, men ändå var det inte riktigt samma som igår. Det var som om varje dag, varje stund, släpade sig fram i en oändlig kedja av samma känslor och tankar. Trångt. Mörkt. Ensam. Åtta månader, elva månader – det spelade ingen roll längre. Tiden hade blivit en grå massa, som om dagarna förlorat sin form.

I drygt 1 år hade hon varit en del av SIS, en sluten institution där ungdomar som inte lyckats finna sin plats i världen får hjälp. Eller hjälp, kanske var det inte det hon kände – snarare en känsla av fångenskap. Varje morgon var som att öppna ögonen för att mötas av ett nytt hinder. Ett nytt rum, nya regler, nya människor som kanske inte förstod. Men för henne var det mer än bara ett ställe. Det var ett fängelse. Ett ställe där varje rörelse, varje ord, varje känsla hon hade, hela tiden var övervakad och ifrågasatt.

När hon tänkte tillbaka på varför hon hamnat här var det som om hela hennes liv var ett enda stort svart hål. Det var svårt att greppa. Hon mindes de där åren innan – åren då allt var kaos. Hemma hade det varit osäkert. Det var som att hon levt på en konstant, tunn lina mellan att vara där men ändå inte, mellan att vara närvarande men ändå så långt borta. Det var ingen trygghet, ingen förståelse. Och när allt blev för mycket, när ångesten och rädslorna kändes som om de skulle kväva henne, var hon tvungen att dra sig undan.

Det var på den vägen som hon till slut hamnade på institutionen. Där förväntades hon bli "fixad". Men hon hade svårt att se vad som skulle bli bättre. Det var som att världen hela tiden var emot henne, som att ingen förstod. De vuxna omkring henne, socialarbetare och terapeuter, försökte hjälpa. De pratade om återhämtning och framsteg, men för henne kändes det mest som tomma ord. Det var svårt att förklara för dem vad hon kände. Hur varje tanke, varje rörelse var laddad med misstänksamhet, som om alla var ute efter att skada henne. Hur varje gång någon närmade sig var det som om hon inte kunde andas. Det var för mycket. Allt var för mycket.

Det var inte så att hon ville vara som hon var, inte så att hon ville vara inlåst här i det här rummet, i den här världen av regler och krav. Men samtidigt, vad skulle hända om hon släppte sin rädsla? Vad skulle hända om hon lät någon verkligen komma nära? Det var inte bara rädslan för att bli sårad, utan rädslan för att inte kunna hantera det som kom därifrån. Känslorna var för starka. Det var som att hon var en bubbla, hela tiden nära att spricka, men hela tiden på vakt för att inte låta någon fånga den.

Och när hon tänkte på framtiden, på livet efter institutionen, var det lika skrämmande. Vad skulle hända när hon kom ut? Skulle hon kunna stå på sina egna ben? Skulle hon kunna känna att hon var fri, eller skulle alla de gamla känslorna komma tillbaka och dra ner henne? Hennes kropp var full av osäkerhet, och för varje dag som gick kändes det som om den där känslan av att vara fångad bara blev starkare. Paranoian var en ständig följeslagare. Var de vuxna på riktigt där för henne? Eller ville de bara kontrollera henne?

Samtidigt fanns det en känsla av längtan. Längtan efter frihet. Längtan efter att känna sig som en vanlig tonåring, någon som kunde vara glad och oroa sig för de saker som vanliga tjejer oroade sig för. Längtan efter att vara fri från alla de mörka tankarna som kom med PTSD och den djupa depressionen. Fri från alla de nätter då hon låg vaken, rädd och full av en hopplöshet som var omöjlig att beskriva. Skulle det någonsin bli bättre? Eller var det här hennes liv för alltid?

Men i det lilla fanns också glimtar av hopp. Små steg framåt. De stunder då hon faktiskt pratade med någon utan att känna att allt var förlorat. Stunder då hon klarade av att gå en hel dag utan att känna att världen skulle rasa. För varje liten sak som hon lyckades göra, varje gång hon fick sin röst att höras utan att förlora sig själv, kände hon att det kanske fanns något mer för henne där ute.

Det var så svårt att hålla fast vid den känslan. Men ändå, varje gång hon kände sig lite starkare, varje gång hon såg andra ungdomar på institutionen börja prata om sina drömmar, började hon tänka att det kanske också var möjligt för henne. Att hon också hade rätt till en framtid, oavsett hur mörk och skrämmande den kändes nu.

Det fanns dagar då hon inte kunde se hur hon skulle ta sig ut ur denna mardröm. Dagar då ångesten var så tung att det kändes som om hon inte kunde andas. Men hon hade också dagar då hon kände sig lite mindre ensam. Kanske var det så livet var, tänkte hon ibland. En blandning av smärta och hopp. Och om hon bara höll fast vid det lilla hoppet, kanske skulle hon en dag kunna ta sig ur denna plats och börja leva på ett sätt hon inte ens vågade drömma om nu.

Så hon höll fast. För varje liten vinst. För varje dag hon överlevde. För varje gång hon sa "nej, jag ska inte ge upp." Och någonstans, där i djupet av sin sorg och smärta, började hon sakta, sakta, hitta en väg framåt. Det var inte klart, och det var inte enkelt. Men kanske, bara kanske, skulle hon en dag få chansen att lämna den här platsen och hitta sitt eget liv, på sina egna villkor.

Den som har gett mig hopp och styrka är faktiskt en personal här på sis som jag har känt att jag bara har kunnat prata fritt med utan att han skulle döma mig. Han är alltid där för mig i mina mörkaste stunder. Han var den som kom till mig när jag höll på och ta mitt liv. Han var där och stöttade mig efter det. Jag hoppas att han kommer att stötta mig resten av min resa här på SIS. Kommer sakna dig så jävla fucking mycket! <3

Jag vill tacka dig så jävla fucking mycket! Jag kommer aldrig glömma dig :)



Personalen bryter min onda spiral

Sho jag sitter i SIS-HEM och funderar på vad som ger mig styrka och kraft.

Innan jag åkte in på sis så bodde jag på massa olika HVB-hem där så använde jag mig av droger och alkohol när jag mådde dålig. Jag bildade snabbt ett missbruk. Det gick så långt med alkoholen att jag fick alkoholförgiftningar och min vän fick hjärtstopp, hon hade tur som överlevde.

Nu sitter jag iVIE (vård i enskildhet). Det som ger mig styrka och kraft är just minVIE, där kan jag bara tänka på mig själv. Jag har personal inne hos mig hela tiden. Personalen gör att jag mår bra. En till en funkar verkligen bra på mig, för då kan personalen bara fokusera på mig.

När jag har bra personer, som min favoritpersonal är, att umgås med så mår jag bättre. När jag inte har bra personer så kan jag bli nere. Jag har ingen energi och sitter och tänker för mycket.

Jag försöker prata med personalen när jag mår dåligt, men under hela mitt liv så har jag aldrig öppnat upp mig om det jag har varit utsatt för.



Sharrrrp

För alla borttappade själar. Eran själ är inte borttappad. Ni hade inte från början bah. Det var de orden man sa till mig. Innan jag höll på med en massa saker. Jag lyssnade aldrig på nån vuxen. Bara min mamma tills jag bråka med henne. Det kommer att finnas många personal som kommer få dig att känna som att du inte betyder nått. Och några som får dig att inse att det är fel väg. Jag hade tur att den personalen fanns för mig när jag behövde nån. Om inte det skulle vara för de få personalen jag tycker om extra mycket så tror jag faktiskt att jag hade varit nån annanstans. En sämre plats säkert, ni som har bott länge i sis vill jag bara säga: ni har väldigt mycket tålamod. Ta med det tålamodet ut också. Då kommer ni att klara av de svårigheterna ute också. Och till dem som bor eller bott i blandade sis kom ihåg DTB de viktig wallah. Låt ingen förstöra nått för dig. De svårt att ta 2 steg fram men väldigt lätt att ta 10 steg bakåt, kom ihåg det.



Shoo alla sis barn

Jag tänkte berätta lite om vad som hänt i mitt liv och vad som fick mig o hamna snett

Från väldig ung ålder blev jag utsatt för sexuella utnåjande av några i min närhet som gjorde så jag börja må väldigt dåligt. När jag var 11 år rökte jag min första joint sen blev jag 12-13 och då började jag röka varje dag började hänga med äldre, ljuga om min ålder osv. Det slutade i att soc bestämde att pissa mig o jag var positiv så dom beslutade om Akut hvb genom SOL. På mitt första hvb började jag rymma, sov hos random människor o så, dom placerade mig på ett nytt hvb.

Jag ville inte dit så dom tillkalla polis och jag började brottas med dom det slutade i handfängsel och akut LVU. På mitt andra hvb fuckade jag ur totalt och började ta tyngre droger o skita i vad som hände mig jag avvek och va borta flera veckor. Poppa piller som det vore godis, hamnade i arresten och häktet var en vanlig grej, rymde så fort jag fick chansen va bara på hvbet för o äta o duscha osv. Soc tappade det tillslut och lurade mig att jag skulle få bo på ett öppet hvbhem men när jag landade där så väktes jag av polisen och då sa dom "packa dina grejer du ska till SIS"

Väl på sis va jag inlåst i bara 2-3 månader och kom ut o fuckade ur igen dom plockade mig från avvikelse och kasta mig in i sis o nu är jag här jag har suttit i flera månader.

SHOUTOUT TILL MIN ÄLSKADE STORASYSTER SOM HAR VARIT MED MIG GENOMVÅTT OCH TORRT

Det som ger mig styrka och kraft e min bästa vän "fuck assååå"
hon har varit där för mig genom allt vi två är som systrar och
hon kommer alltid vara min bästa vän vi har varit vänner i ca 1
år och vi tvär nära jag kommer älska denna bruden tills dagen
jag slutar andas

Kom ihåg att bara lita på dom du vet är äkta!

kämpa va stark o backa alltid upp dig själv! välj vilka du litar på
kom ihåg att salt o socker ser likadant ut

Mvh en ung brud som började för tidigt



SIS-PISS LIVET.

Jag har bott här snart X månader i det här jävla sis hemmet.

Allt går bra så länge för mej, Ja jag menar det går upp o ner ibland men om man sköter sej då e det ändå chill, vi har chilla personaler här men oxå jobbiga fast dom flesta är ju chill.

Jag har två världens bästa KP. Som har grovare adhd än mej, men dom e rättvis o sträng ibland (om jag gör fel).

Jag har varit med om mycket i mitt liv både dåligt och bra men mycket jobbiga saker, saker som jag ångrar att jag har gjort, jag ångrar att jag svek, jag ångrar att jag hittade på tokigheter, jag ångrar att jag gjorde min mamma besviken, jag ångrar att jag har utsatt mej själv för riskfyllda situationer, jag kunde ha dött, jag sårade min mamma av att göra sånt där, jag ångrar all jag gjorde jag ångrar att jag litade på dom vuxna som gjorde mej illa, jag ångrar att jag litade inte på mej själv, jag ångrar att jag stängde ut alla som ville bara hjälpa mej, jag fick inte rätt hjälp, jag mådde skit, jag pallade nt nån mer, ensamhet, mobbning, ingen vuxna som brydde sej inte före jag gjorde massa grejer, avvek, jag minns fortfarande när polisen hittade mej, värsta mardröm. o jag försöker o lära mej att allt e nt mitt fel o jag vill bara säga att det inte är ditt fel allt är inte ditt fel, skyll inte allting på dej själv du är värt mycket mer.

Jag har lärt mej mycket, har lärt mej kämpa, att ge upp ibland, att inte ge upp, att det e okej att va ledsen, att det e okej att va glad, jag har lärt mej att inte lita på alla, inte alla vuxna, inte alla ungdomar, att fokusera på mej själv.

Livet e tuff, jag har träffat många som e jättesnälla, snälla poliser, som räddade mitt liv när jag var på vägen o förstöra det, soc som placerade mej på platser där jag fick mat, kläder, tak över huvet, vuxna som tog hand om mej, personal från hvb som tröstade mej när jag fick stora ångestattack o sa att det kmr o bli bra. En mamma som gav aldrig upp o kämpade för o få prata med mej för o träffa mej för o ge mej en kram. Läkare o sjuk-sköterskor som tog hand om mej oavsett om jag va smutsig elr ej, blodigt eller ej, dömde inte mej, kramade mej när ingen annan gjorde det, det fanns vuxna runt omkring mej som räddade mitt liv o jag vill bara tacka dom för det.

Allt kommer o ordna sej ge inte upp om jag kan kan du.

Free dej.



”Styrka i Tystnadens Fjäril”

Jag klev upp och gick fram till fönstret. Det var höst, men luften var fortfarande mild. Träden utanför började tappa sina blad, och någonstans Jag långt borta hördes ljudet av bilar som åkte förbi. Men plötsligt var allt stilla. En fjäril flög förbi. Den var så vacker, med sina smyckade vingar som glittrade i morgonsolen. Jag stirrade på den. En sådan liten sak, och ändå fick den mig att känna något större. Kanske att även vi, som kämpar och har våra mörka dagar, också kan hitta något vackert.

Här på hemmet handlar det inte bara om att bo under samma tak och följa reglerna. Det handlar om att hitta sig själv i en plats som inte alltid känns som en plats man vill vara. Här kämpar vi varje dag, men det finns små ögonblick som får oss att tro på något mer.

Fjärilen flög bort, men jag såg den för en sekund till. Jag log för mig själv. Kanske var det en påminnelse om att även i stormen finns det något vackert som väntar.

Och kanske – bara kanske – var det också en påminnelse om att det inte spelar någon roll hur trasig man känner sig. Det finns alltid plats för förändring,

Här på Sis är vi alla trasiga på olika sätt. Vi har alla våra tysta krig, de som ingen ser, och vi bär på sår som ibland känns omöjliga att läka. Men vi står på våra egna ben, vi håller vårt huvud högt, för vi vet att vi har rätt att kämpa för något bättre. Vi kanske inte alltid vet vad framtiden bär, men vi försöker varje dag, för även om vi har gått igenom mörka stunder, har vi också något inom oss som vill lyfta, som vill växa och nå ljuset.

Jag stod där, i den stilla morgonen, med fjärilen som låg mjukt i min hand. Den var så liten, så skör, men ändå så stark. Jag kände hur dess vingar darrade, som om den också visste att den var på väg någonstans, att den var på väg att bli fri. Jag hade varit rädd, jag hade tvekat, men nu förstod jag, att förändring kommer inte alltid som en storm, utan ibland som en stilla vind, ett ögonblick av tystnad som rör om allt i oss.

Jag släppte fjärilen, och såg den sakta lyfta från min hand. Den flög upp mot himlen, där solen bröt igenom de grå molnen och målade världen i ett varmt, gyllene ljus. Jag blundade för ett ögonblick, och lät solen kyssa mina ögon, känna värmen som sakta trängde in i mig, som om den påminde mig om allt jag kunde bli.

Och när jag öppnade ögonen igen, var fjärilen borta. Men jag kände mig inte längre ensam. För i mitt hjärta fanns något nytt, en känsla av frihet, av hopp, av att jag också kunde hitta mina egna vingar.

"The future belongs to those who believe in the beauty of their dreams." — Eleanor Roosevelt



Så länge ditt hjärta slog för mig

Alla ser mig som ett monster men de gör inte min pappa. Jag har få vänner som finns kvar dom andra vände kappan efter vinden. Så dom försvann med vinden. Men en av få som står kvar är min pappa. Utan min pappa så hade jag gått in i jordens tystnad.

Min pappa är den som alltid står kvar vid min sida, även när jag inte vet vart jag är på väg och i hans närvaro känns världen lite mindre skrämmande och jag lite mer hel. Pappa, jag älskar dig mer än ord, och oavsett var livet för mig vill jag alltid att du ska veta att mitt hjärta har sin tryggaste plats hos dig.

Utan dig känner jag mig halv, inte ens halv jag känner mig tom. Dina ord är mer än ord. Jag har svikit dig om och om igen. Men ändå så stod du kvar. Jag önskade jag lyssnade på dig. För du hade så rätt om allt. Så länge ditt hjärta slår för mig är de vi för alltid, de vi mot världen.

Jag älskar dig mer än allt du tror verkligen att allt e ditt fel. Men de va jag som gjorde misstagen inte du. Jag kan inte ens se dej i ögonen längre de gör ont i mig. Förlåt för allt. Kommer de va vi för evigt? Har du förlåtit mig pappa? Du är alltid där när jag faller. du inte som dom dära du är långt ifrån dom. Kan inte förlora dig . du sa alltid till mig "kämpa oavsett när allt e som sämst"

du lärde mig att alltid kämpa. Du lärde mig hur livet är och kommer vara. Dom dagarna jag mådde som sämst så lärde du mig att inte ge upp. Och när jag va som närmst att ge upp så bar du upp mig igen. Pappa du är min hjälte jag vet att ditt hjärta kommer slå för mig för evigt.



Till min familj

Hej jag är 16 år gammal, det var några år sen som allt spårade ut helt min familj fick reda på att jag hade drogmissbruk. Jag tyckte aldrig att jag var i ett missbruk, jag blundade för det och vågade aldrig riktigt erkänna det för mig själv. För mig var det ju bara en slags bedövning för alla mina skador inuti. Jag levde på det, för mig var det normalt. Jag dum förklarade alla som ansåg att det var ett missbruk. Jag satt där den dagen och tog tablett efter tablett, det slutade nog upp med 2/3 kartor.

När jag vaknade såg jag det starka lamporna på sjukhuset, jag minns ingenting. Efter den här händelsen förstod jag att fortsätter jag kommer jag dö på riktigt. Då sviker jag mina bröder, mina föräldrar och min bästa vän som betyder allt för mig. Min lille bror behöver mig i sin uppväxt och jag vill finnas där för honom och aldrig låta honom bli som mig. Nu har jag tagit hjälp och kan äntligen finnas där för honom och hjälpa honom utan att han blir utsatt för samma som mig. Min store bror brukade alltid gola ner mig att jag hade tagit massa saker och jag minns att jag alltid blev sur på honom, men slutet av dagen så vet jag att det är bara för han vill mitt bästa, samma med mina föräldrar dom kanske sa till soc allt jag gjorde men jag vet även att dom gjorde det för att kunna skydda mig och familjen jag är tacksam över att dom bryr sig. Jag är också tacksam över min bästa vän hon är som en stora syster för mig hon är en del av familjen, när jag blev tagen till sis så sa hon till mig att hon skulle också sluta med allt skit att vi skulle göra det tillsammans och då kändes det mycket enklare än att göra det helt själv, det kan vara enklare att göra det tillsammans med någon och jag är

tacksam att min bästa vän alltid ställer upp för mig och finns där för mig Efter 3 Hvb och 1 sis så reste jag mig upp och blev ren från allt och nu är jag en ny människa som jag kan vara stolt över. Tackar min bästa vän och min lillebror för att jag valde rätt väg och står på mina ben än idag.



Tjoo mina bröder och systrar

Hoppas alla ni mår bra. Jag sitter nu och avtjänar ett straff för våldsbrott. Jag började med det kriminella livet när jag var 13 år och jag är 18 år idag. Jag har haft över 100 soc möten flera hvb/sis placeringar samt familjehemsplaceringar. Detta är inget liv man ska leva så snälla mina bröder och systrar tänk på eran mamma, pappa och syskon om ni har dem vid er sida.

Min pappa och jag har inte haft så bra kontakt sedan mina föräldrar skildes så jag har bara bott hos morsan fram tills jag blev placerad. Har varit placerad på olika ställen sedan jag var ung, så flera år borta från familjen. Jag har missat födelsedagar. Jag har missat viktiga händelser med familjen så detta är inget roligt liv att leva, man går bara minus.

Det som gett mig styrka är min underbara mamma och mina (flera) systrar jag är uppväxt med. Jag är den enda killen i min familj så det har varit lite svårt för mig men jag har klarat mig. Min släkting är min förebild. Han har jobbat med ungdomar i staden och kämpat för att förändra deras tankesätt. Jag har lämnat detta liv nu. Jag fick en wake up call när jag hamnade i häktet i staden. Jag har förlorat vänner. Jag har tappat bort mig själv eftersom att jag var så insatt i det livet, men nu är jag glad jag kämpar med mina tankar och mitt beteende för att förändras och finnas där för mina systrar kusiner och hela bunten. Jag har blivit mycket mer religiös än vad jag var förr, islam räddade mig och jag är jätteglad att det som hände hände.

Ingen är din bror i gatan så sluta kalla varandra bröder, antingen sviker de dig eller själva lämnar kriminaliteten och lämnar dig i skiten, så är det i dagens samhälle. Alla skjuter varandra för några tusen. Sluta med detta liv och förändra dig det är ALDRIG FÖR SENT 😊

”Le även om du inte känner för det, känslan kommer efter”

Med vänliga hälsningar



Tålmod, förlåtelse, mod

Jag vne hur ja ska börja den här texten med den får bli som den blir. Jag har vart här nu ett år snart och ska flytta om en och en halv månad. I alla fall det har inte vart lätt för mig alls. Jag har mått skit men ändå har jag klarat skolan och fått upp mina betyg. Jag kom till en låst behandling efter utredning och där var jag flera månader och nu har jag varit på låst behandling några månader. Jag har alltså snart bott på sis ett år och ja ska berätta en natt som jag aldrig upplevt innan.

Nu ni tänker säker den här bruden e deli hur kan hon haft sin bästa natt i hela sitt liv på sis? Jo de börja så här jag har alltid trott eller aa yänii jag har alltid försökt tro på Gud sen jag var liten . Jag kommer ihåg när jag var liten och min mamma skulle lämna mig till dagis och ja frågade om Gud och varför han inte visar sig eller typ om Gud finns varför ser inte jag honom. Och min mamma säger Gud vissar sig till en människa som verkligen mår dåligt och är ledsen och sen den dagen har det kanske gått 10 år och ja kommer ihåg exat allt och de momentet.

Jag blev omhändertagen och hela den biten har redan skrivit mycket om mitt liv i förra boken sida 96-97 i alla fall, jag släppte typ Gud jag sluta tro för ja fick inte något svar från honom allt min mamma sa betydde inget jag hamna här och tiden gick och gick. Den natten jag kom till min låsta behandling och här hände denna magiska sak. Jag bad . Jag höll i mitt kors som var med mig sen dag 1 . Jag bad med mitt hjärta och ni vet när typ ett litet barn springer och sen skrapar upp knät och skriker och gråter av smärta? Aaa de hände mig men mina tårar va glädje tårar fast jag va sorgsen . Jag kände mig fri fast än jag var inlås. Jesus rörde mitt hjärta . Jesus visade sig men i mitt hjärta . Det

jag vill säga är att även om du inte tror så tror han på dig och han älskar dig låt aldrig djävulen sänka dig och din tro. Jag tycker själv än idag att de är svårt att lämna allt i Guds händer men gud vill dig väll och älskar dig men du kommer att få gå igenom många svåra prövningar i livet. Folk kommer alltid försöka sänka dig men vissa inte dem att du värde sätter de dom säger ,la ERIIIII yäni vem bryr sig sånna är ba människor som inte tror på sig själva och Gud älskar alla oavsett vad. Men tillbaks till allt detta . Mina föräldrar var skilda i 10 år de hatade varandra men gud gav tillbaks allt ja tappa . Så kortfattat jag skildes från min familj och de skilde sig ja hamna överallt hos folk och sedan tog droger. Tog mig till killar och hade samlag för ja såg ner på mig själv ja hatade mig själv men

Gud älskade mig och gör alltid de. Jag hamna överdos jag var 2 sek ifrån att dö . Ta inte sånt. Jag hamna på sis och ärligt allt detta var en gåva. Det var en erfarenhet som jag har med mig tills ja dör. Jag fick min familj tillbaka men ja krigar fortfarande för att nå mitt mål och tro inte att bara för att när ni kommer ut att livet kommer att bli lättare så, det är mycket ni inte vet om omvärlden än. Så tänk innan ni gör för ni kommer längre i livet då och tänk inte så mycket på kompisar ajtt det är viktigt att ha nån att vara med men yänni tänk på er själva först.



Vattenflaska 3

Hej igen!

Ännu en gång på SIS men denna gången med framtidsplaner och faktiskt hopp om framtiden. Det tog mig tid och kraft att faktiskt vilja ändras, längst vägen vare väldigt svår med mycket uppförsbackar, men min vackra familj har alltid haft min rygg längst den vägen och alltid gett mig stöd och kraft att vilja kämpa igenom, jag vill ju komma ut och vara med dem se barnen växa upp och ha ett vanligt liv, men även min fina bästa vän har bakk mig igenom allt haft min rygg o gett mig motivation till att kämpa, hon förtjänar värden. Jag har även lärt mig mycket längst denna vägen om mig själv och det är jag tacksam för, det tog mig mkt tid o vilja ändras trodde lokey jag var hulken. Men blandanat så har jag hittat gud och kommit mkt närmare gud genom att studera och faktiskt förstå innebörden av islam det har gett mig mycket kraft eftersom jag vet att gud är där oavsett vad. Men sen kan vi inte glömma dem bra personalen som vi alla vet 97% av personalen är bush men dem dära 3% har varit som stödpelare längst väggen lyssnat förstår och försökt hjälpa till det är jag extremt tacksam för, för hur hade det gått utan dem. Sen kan vi verkligen inte glömma min framtid man som varit där igenom allt ger mig daglig motivation till att kämpa för att får komma ut o vara med han, ugh ja tror jage kär men vi ser väl hur de går, men skolan har också varit en bra motivation här inne eftersom de finns nt så mkt att göra men även att ja vill ha en bra framtid så ta vara på skolan här inne. Sköt er o ta vara på denna tid här inne

Allt går om man vill! puss&kram



Vattenflaska 4

Hej igen kompisar!

Typ tredje ronden på sis, och denna gången till skillnad ifrån alla andra placeringarna så har jag hopp om framtiden.

Det som har gett mig kraft o styrka är familjen och mina underbara vänner, men även gud och viss personal, vi alla vet 97% är värdelösa men dem där 3% har varit till mer hjälp än vad jag kan förstå, sis har aldrig varit lätt men wallah med rätt människor runt dig och med rätt tankesätt de går även fast de för jobbigt, även fast de så mkt uppförsbackar, allt går om man vill. Alla andra sis placeringar har bara varit slöseri med tid och förvaring men dels för jag inte förstod mina problem och ville inte ta hjälp men när man väl kommer till insikt så går allt för snabbt och de går framåt. Jag är evigt tacksam för min vackra familj som alltid haft min rygg som alltid supportat mig igenom detta. Gud har också hjälpt mig igenom detta, han är alltid där och lyssnar alltid, han tar mina jobbiga strider. Asså siset jag är på nu är fett fucking sorligt o ens bo på men jag har ändå lite hopp kvar om att det kommer ändras o personalen kommer förstå för vare sig man vill eller inte så behöver man personalen runt sig som pelare att luta sig tillbaka på.

En annan sak jag typ insett är att bara för jag är på sis så kommer livet utanför inte stanna, allt fortsätter på precis som vanligt, och det är något jag inte vill missa, se mina brorsbarn växa upp resa med familj och bara vara där i dem roligaste ögonblicken men också dem mindre roliga. De kanske låter lite sorligt men jag är glad att jag är på sis och kan lära känna mig själv på nytt, kunna förstå varför jag gör som jag gör.

Men jag har också haft värsta turen med tjejerna jag bor med, här inne dem är min största motivation mina största supporters och det är jag jättetacksam för, man behöver nog det mer än vad man tror, ja man e där för sig själv men yani en extra push ibland av folk i samma sits behövs, personalen må säga att dem fattar men dem gör inte de därför de bra med någon som faktiskt förstår. Egentligen ett sis kan vara hur dåligt som helst men finns de bara 1 bra personal och bra ungdomsgrupp så blir de så mkt enklare, o tänk på att nt döma varandra man vet inte vad dem andra gått igenom eller hur dem mår, ta hand om varandra för wallah här inne man har bara varandra personalen kmr alltid bakk varandra så ta vara på varandra o gör det tillsammans, ibland kanske man nt kmr överens med alla men låt det bara vara de bättre så. Tänk alltid på er själva i förstahand men sedan dina kamrater. Allt går om man vill! OCH ta vara på din tid på sis det kommer hjälpa dig i framtiden även fast det känns hopplöst i nu läget. Ta hand om er puss o kram sötisar!

Tack till mina underbara personal igenom tiden och tack till alla andra som va där när jag behövde er som mest, evig tacksam

Förhoppningsvis sista gången ni ser mig i dessa böcker

Alla sis barn som leker feta asså bara ge upp nie ba roliga

Och till personalen som ville fucka mig längst vägen sig min qik

Asså jag har nt sett en man på för länge tror jage lesbio me flickorna hära, bäretta nt för min baba

Alla andra kikar längst vägen bör testa på gymmet de fett bra för hälsan slippa dö av fetma lixom

ASSÅ dessa aläses multi profitionela personal asså hallow min farmor e mer profitionel

Varför fuck hämtar dem personal från gatan o tänker abow dem ska hjälpa dem asså börja me att hjälpa er själva era LIFFARE

Ugh dessa chefer som sitter på sina rynkiga götar vad gör ni me era liv typ lämna mc o gå t gymmet

MORMOR i fucking saknar dig och dina kompanjoner

JAG HAR FUCKING personlighets kris så jag älskar er alla manen ni alla e bra på era sätt låt ingen annan säga ngt

NIE SÄMMSSSTTT hahahahahah skojar nie bäst som dessa swedis säger"alla e bra på sitt sätt"joke on you lallish nie fett duktiga som lyssnar på personalen aww blir stolt asså, om er mamma nt sagt de än jage så fucking stolt och jag ösnkar er de bästa aläses låt mej leka fin

Catch me outside how bout that puss på era pannor och lycka till o ta hand om er sötisar, va snälla o duktiga de hjälper er behövde bara få ut lite tankar men sis e bra för er wallahi tjejerna jag bor me satte nyss på en fett dålig låt asså fucking stoppa dem men i love dem

Mvh eran favorit



Verkligheten Free Oppsen

Vakna upp bland 4 väggar. Vad fuck är det som händer varje gång polisen knackar på min dörr? Jag hoppar upp från sängen, sen hoppar jag ut från balkongen. Det här är mitt perspektiv.

Det är ett helvete att växa upp i orten. Sonen blev kriminell, den andra sonen sitter inne. Hur ska det bli bra? Nån vän ligger i sin grav. For Real den ort där jag växte upp i. Det har varit hetsigt där den senaste tiden. Kan inte ens gå ut utan skottsäkra västen, eller att kolla ryggen hela tiden. Vad är det för liv man lever i? När jag vakade upp i cellen så vaknade jag upp i verkligheten. Det som ger mig styrka är att känna av min mammas doft och kunna krama hennes istället för att prata med henne från en cell.

Free mina Bröder



Åskan

Hon jag älskar nu hon fanns, ghetto
love kan bli romans jag såg den
stilen och med guns mm men trots
mitt liv hon såg min charm och
garanti har ingen chans, nu
guzzen sover på min arm
hela kroppen den är varm nånting
låter som alarm, Jag vaknar bland
fyra väggar de psykos plötsligt det
känns som jag själv, Ja letar
med handen bland kuddarna efter
ditt hår jag fattar jag kvar i min
cell, jag sparkar och bankar på
dörren men dörren är låst
gud ta mig tillbaks är du snäll
i tankar i själen i hjärtat jag säger förlåt
jag ber första bönen ikväll.



Allt e bara lallish nu

Sho sho grabbar fyller 18 när som och muckar snart. Man grep mig när jag var inne i en restaurang de va riktigt knas hann inte ens äta färdigt. men sånt som händer efter det jag slagga i arren ett par nätter sen vidare till häkte. Häktet va ändå live ska nt ljuga var där några månader sen man kom in kasta en påse på mig och sa du ska tagga t sis så de va fet.

Kom t sis till en riktigt fet avdelning och då alla behandlingar börja KSL, KRIM, ja hade redan gjort men inte ART, PULS men dem va ändå feta ska nt ljuga fikar vi fick va dunder iallfall vi softa till oss vi löste smoke och gabbar så de va fet men man torska oss efter en helt knarkad shono svimmade mitt i maten haha cutt ja svär man kunde tro killen poppat en box talle.

I alla fall efter det man skicka mig till en annan avdelning och den va för fet ska inte ljuga asså riktigt sköna grabbar där vi softa spela fifa ja ni vet sis tugget sen vi löste lur och sånt ja snacka med guzzar de va helt live men man torska oss till slut då man flytta mig igen och är kvar här nu och muckar snart så de fet försöker sköta mig så bra jag kan så man duckar lvu och jag ska inte ljuga asså sis e inte som alla säger mannen alla säger aaa de e värsta de fett tufft och sånt men ja svär ja har haft de för fet tiden har flugit ska inte ljuga och har träffat grabbar som 100 % ja kommer hålla kontakten med och dem man sitter med om dem e sköna de gör så tiden flax men annars om dem man sitter med e hosch då de knas. men nånting som ger mig styrka är min mamma och syster dem finns alltid där för mig och ställer alltid upp ja svär utan dem jag hade inte vart nånting

så ja kämpar för att göra dem stolta o så men vad ska man gö de
svårt ska nt ljuga asså men har ändå lärt mig mycket här asså
man lär sig saker andra människor inte vet .men skitsamma
grabbar allt e bara lallish nu ,detta va min feta berättelse free
free



Det viktigaste för mig

Tiden på SIS är lång till exempel jag har suttit i Vie 4 månader. Men det kan finnas folk som har det värre än mig. Då är det viktigt att ha hopp, men om hoppet försvinner då försvinner allt. När man pratar om vad som ger en styrka. Det vanligaste svaret på frågan är familjen men om jag skulle få svara på frågan skulle jag sagt familjen såklart men också hoppet. Men om man tar en människas hopp och familj då vet jag inte om det finns något kvar i den människan.



Blicka inte bak om du fortsätter fram

Shoo va säger ni. 18 bast på sis, muckar om några månader, om gud vill jag får inte luv efter. Va ska jag säga, de inte värsta five star hotell o sånt men yäni de ändå latch ska inte ljuga. Tänk bror gratis mat, eget rum o om du har tur som jag de sköna grabbar oxå. Iaf t dom som inte har de lika bra som jag, håll huvud högt o tänk va som händer sen, nån vacker dag du kmr ut igen o ser din familj o vänner o lever ett liv värt att leva. Blicka inte bak om du fortsätter fram.

Jag ska va ärlig, för mig de som ger mig styrkan att inte tänka skit o inte må skit de e min mamma, alla saker hon lärt mig o sagt t mig under hela mitt liv, yäni om du kan koppla, jag har aldrig haft en bra relation med min papa men min mamma hon har aldrig dömt mig, jag hade gått över eld o vatten för henne, genom himmel o jord. Att få se henne, ta hand om henne o äta hennes mat den tanken att jag nån dag kmr ta hand om min mamma igen de får mig att hålla mig lugn här o att sköta mig yäni alåsas "sköta" mig så min soc inte lägger luv efter så jag kan träffa min familj. O nu oxå jag pratar me familjen samtal o sånt, en av mina bröder har flyttat för länge sen o nu min andra bror flyttade oxå för några veckor sen plus min pappa jobbar cok mycke så min mamma e ensam hemma för jag va en dålig son. Tänk jag hade kunnat va där just nu o hjälpt henne handla, laga mat, städa o sånt. Man kan alltid va bättre än de man tror.

Iaf jag blev flyttad från akut t behandling o wallah den första behandling avdelningen va cok live bror. En shuno jag bodde med på akut flyttade med mig t behandling o dom andra som va där va tvär sköna o jag kände de redan yäni från skolan o sånt. Sen dom flytta några av oss t en annan behandling avdelning. Nu den hära avdelning de ändå helt ädi för grabbarna roliga men den förra va bättre. Juste styrka o kraft o sånt.

Mitt ex oxå hjälpt mig tvär mycket ska inte ljuga, när vi va tsm hon tog bort all min stress, dom enda lugna stunderna jag hade va när jag va med min mamma eller med mitt ex. Skiteri om hon e mitt ex, hon hjälpte mig ta hand om mig själv bättre o sånt o hon sa alltid rätt grejer. Hon sa alltid "Du kan om du vill" o jag tyckte alltid de va en cok dum grej att säga för vadå kan jag flyga om jag vill elle? Tack till hne för hon lärde mig känna mig själv bättre. Men oxå hata henne, hon lämna mig för jag va me hennes vän sheeeet, alla gör misstag visst?

Sen studion den har hjälpt mig på ett sätt som inte går att förklara. Yäni tänk dig såna som oss, alla demoner vi har i våra tankar o allt hat vi har inom oss från de vi gått igenom. Att skriva ner mina tankar o lägga rader i studion de lugnar mig o tömmer mina tankar. De samma som man går boxning elle mma elle nåt sånt man tar ut sina aggressioner. Att spotta rader i studion tar ut mina tankar. Sen vi får hoppas i framtiden om gud vill benim blir rappare.

O till er alla som sitter nånstans, free er alla, hoppas ni får de bra när ni muckar o fortsatt inte med sånt skit för de inte värt de. Para går att lösa på andra sätt. O lägg aldrig era problem på världen, för ni är era egna problem men ni är också eran egna lösning.



Det finns inget som heter vänner

Sho jag är 15 bast jag ska berätta varför. När jag var väldigt liten då soc kom in i mitt liv

Soc ville ta mig till en familjehem då tacka mina föräldrar nej. När jag var några år äldre då jag börja bråka i skolan. Då kom soc in det blev en massa kaos wallah

Under sommaren när jag är X år gammal då kom de oros-anmälan att jag var ute på natten och va med äldre personer i 20-årsålder sen kom det möte med soc

Sen sa dom om det var sant, då jag sa nej, då blev pappa arg på mig wallah sen det var kaos. När jag va X år gammal då börja jag skriva raptexter wallah på gud det va feta rader

Jag gick till fritidsgården börja rappa där dom hade en studio där det var fett wallah.

När jag var 14 år gammal då jag börja smoka zutt

Jag har rappat med X och Y det var riktig fett wallah men grabbar och tjejer lyssna aldrig på en vän, dom är inte där för dig till slutet – bara familjen kommer vara där för dig.



Det som ger mig styrka och kraft

Är min familj och Gud, de senaste åren har det varit väldigt tuffa år. Från att vara en glad 12 åring till att må så pass dåligt att det ända man såg var dysterhet och mörker. Jag ska kort berätta om hur det blev så. Allt började när jag var vid 12 års åldern jag skulle precis sluta 6an och börja 7an, jag kommer ihåg det så pass bra än idag, alla mina vänner på den tiden hade kommit in i en annan skola medans jag "vart" lämnad själv i en helt ny skola och miljö. Jag har alltid haft svårt att träffa nya människor och kunna socialisera mig jag vet inte riktigt varför men när man väl är van med vissa människor runt omkring sig och sen helt plötsligt bara försvinner dem så kan man inte bara acceptera det från stunden. I alla fall så började jag 7an vilket till början gick ganska bra, jag fick nya vänner och började vara med dem ofta på fritiden, sen från ingenstans hamnade jag i en djup depression jag ville varken vara med mina vänner eller gå till skolan alls vilket gjorde att dem tog avstånd från mig och jag kände ensam. Även om min familj alltid har varit där för mig kände jag fortfarande en stor ensamhet. Tillslut slutade jag den skolan för att jag trodde att alla hatade mig och tyckte jag var konstig. Jag började en ny skola vilket gjorde mig till en helt ny människa, jag träffade nya vänner vilket än idag är mina vänner och just en speciell person som har varit där sen day one och har varit med allt skit men ändå stannat där för mig. Big shoutout till dig. Jag klarade grundskolan med helt okeja betyg ändå skulle jag säga och sen kom dagen då jag skulle börja gymnasiet vilket var den värsta dagen i alla fall då. Jag hade vant mig vid den skolan, med mina vänner och sen helt plötsligt var jag tvungen att ta ett nytt stort steg i livet. Jag började gymnasiet men jag var inte riktigt säker på vad jag ville bli så det slutade med att jag började olika linjer och till slut pallade jag inte så jag

hoppade av skolan helt. Mitt mående kom ikapp mig ganska snabbt, jag var för det mesta hemma och kämpade med att försöka hålla mitt mående ihop. Kort fattat började jag använda mig att droger för att stabilisera mitt mående. Fram till 17 års åldern började jag även börja dricka för att det var det enda jag visste som kunde hjälpa mitt mående på den tiden. Kort sammanfattat blev jag misstänkt för det brottet jag sitter inne för nu. Jag har suttit i 6 månader och under dem här 6 månaderna har jag lärt mig mycket. Från att bygga upp mitt tålamod till att inte ta allt i livet förgäves. Jag har kunnat fått den hjälp jag behöver för att ta mina betyg och jag vill säga ett stort tack till alla lärare och personal för att de har hjälpt mig under min tid här och alla kloka saker de har lärt mig. Jag har några månader kvar och som jag ser det på nu var det en räddning att jag just kom hit in på sis. All den hjälp och de verktyg jag har fått här inne hade jag aldrig kunnat få på utsidan.

Ni som är nere i djupet eller mörkret vill jag bara säga att det finns hjälp att få, våga prata om ditt mående ingen kommer att döma dig, det finns fortfarande hopp och det kommer det alltid att göra så våga bara att prata. Det kommer inte hjälpa att sitta med skiten själv, fråga om råd och stöd. Ni kommer få hjälp. Jag vill inte säga vad ni ska göra men det jag kan göra är att ge er råd, jag har själv varit nere i skiten och att proppa massa substanser in i kroppen är en lösning för ögonblicket men långsiktigt kommer det att förstöra er, det finns annan hjälp att få bara ni ber om det kommer ni att få det. Inget är omöjligt.

Under de 6 månaderna som jag har suttit inne har min familj och Gud varit de två största faktorerna att jag har kommit så långt, utan dem hade jag varit ingen, allt stöd jag har fått av min familj, alla gånger dem har pushat mig. Det finns inte ord hur mycket ni betyder för mig och jag vill bara säga att om jag hade kunnat gett er hela världen hade det inte ens varit 1% av de ni förtjänar. Ni förtjänar verkligen allt. Tack ♥

Det sista jag vill säga är att tacka min familj att ni alltid har varit där för mig och stöttat mig, både genom ljus och mörker. Jag må ha varit en liten virvelvind som har haft en otroligt mängd energi under min uppväxt men som jag brukar säga, jag visar bara mitt rätta jag för dem jag verkligen älskar.

Tack för allt



Det som gav mig styrka och kraft

Jag va 17 och skulle fylla 18. Jag kom till sis och viste inte varför det blev som det blev. Mina känslor blandades ihop jag trodde allt va klar, att mitt liv var över men det va inte så, mitt liv hade börjat nyligen. Jag fyllde år i vie och jag va ledsen för den dagen hade jag möte uppstartsmöte jag hörde saker som jag ville inte höra det blev dålig dag för mig. Men det var någon som va där för mig och gav mig styrka och kraft det va den speciella människan vi kallar henne stjärna för hon va som stjärna hon lyste för mig när alla andra va mörker hon va där. Jag va ensam hon va där jag va ledsen arg eller glad ja hon va där föräldrar va inte där.....

Det kan va svårt i livet eller kanske i sis om du är i sis och läser detta så vill jag att du ska vetta att det är, inte hela livet du kommer klara detta alla problem tar slut när man sover brukar de säga sov allt kommer bli bra. Jag vill också att du ska, inte fly från dina problem bara när du mår bättre då körrrrrr. försök ditt bästa om du inte går igenom dåliga saker så kan inte du vetta allt och vara stark så lått allt hända och va glad för allt som händer för det betyder att du lever det betyder skaparen bryr sig om dig. Man börjar tänka vem som tänker mig vem väntar mig man vill ut men livet vill att du ska gå igenom detta så att du kan bli stark.

Om ni frågar vad jag gör just nu så jo, jag är här i sis och väntar på ett svar om jag ska till sis behandling eller öppet, vård men vad en det blir så har jag lovat mig själv det kommer bli bättre och jag kommer försöka allt för att må bra därför vill jag att ni ska också försöka ert bästa.

Jag fick sis behandling, men jag kommer inte låta det förstöra
mitt mående jag mot hela världen =)

Tack för alla som har läst låt inte någon annan skriva din
historia du bestämmer.

hejdå



Det är du ingen annan

Ait mina bröder och systrar, damer och herrar ni kan kalla mig E nu vi ska snacka allvar och ni ska få höra om min uppväxt och de.

Ait de börjar med jag gick i dagis har inte haft min pappa vid min sida sen jag var mycket liten var bara en liten pojke då

Sedan jag börjar grundskolan förskoleklass det var chill så i början

Sedan när allt började. Jag kommer ännu ihåg allt nu när jag är 15 år. Jag började må dåligt blev sönder mobbad för jag var större än alla andra och de tog hårt på mig så jag fick ätstörningar har de än idag

Sedan jag börja träna sluta äta och sånna grejer så nästa år jag gick ner typ 20-30 kilo på typ 1 år för det var så jobbigt med kommentarer så i skolan så sa min egna lärare vilken förändring du har fått

Det börja med han sedan massa andra så jag tänker ädi ju jag blivit smalare får mer brudar, vänner så varför inte fortsätta jag fortsätter med går inte ner i vikt så jag fortsätter bah träna för det blev roligare

sedan jag börjar i nästa årskurs jag börjar må ännu sämre fuckar skolan min mormor gick bort blev skit jobbigt hon var som en bästa vän allt blev jobbigare och jobbigare

Sedan jag blev tillsammans med en brud va tillsammans med henne rätt så länge allt var bra men vi bråka mycket

Sluta med hon kastar saker mot mig skriker på mig och aa sånna grejer och jag puttar bort de bara samma med mina känslor

Jag mår skit samma med henne men ändå jag gör allt för hon ska vara glad

Det fortsätter så sedan tar det slut blir skit ledsen men det var de ända jag kunde göra för det funkade inte med sedan hon anklagar mig för våldtäckt och misshandel och sånna grejer fast jag inte gjort de så jag fick jobba jobba jobba för de

Sedan blev det latch jag började hänga med fel folk börjar komma lite snett sådär

Sedan i årskursen efter så tappades allt gick inte till skolan var bara hemma deppig alla börja oroa sig och sånna grejer medans jag gick till skolan ibland och sa till folk det är ädi bry er inte

Dom ba okej annars säg till jag ba Tamam. Så i nästa årskurs jag börjar chilla med fel folk och allt tappas men det bar en brud som gjorde allt bra typ men jag hller ändå på snea börja sälja lite smått dom tvinga mig till de

Sedan det blev allt mer sa till dom snälla låt mig ba gatch med fick inte. Sedan så kommer Aina och plockar mig kör mig till anstalten

Dom säger jag är misstänkt o jag ba ait sedan jag blir akut omhändertagen av Lvu och åker till häkte sover där en natt sedan blir placerad på akut HVB

Var där en stund i s l Aina kommer igen säger jag är misstänkt för ett till brott så åker till anstalten slaggas där 1 natt sedan åker tidigt nästa dag till häktet och slaggas där några nätter.

Har en häktnings grej blir fri släppt där

Blir placerad på ett HVB igen. Var där några veckor allt funkade

Sedan polisen kommer igen och väcker mig och säger jag ska med dom och jag tänker ba fuck no

Jag följer med till stationen kv plockar mig där och säger jag ska till ett SiS och jag bah fucking hell ta liv av mig typ. Så jag kommer till det SiSet igna grejer ingenting

Hälsar på grabbarna där och det blev okej till slut

Jag blir lack där för jag inte får ringa till min brud och jag vill ha mina kläder

Sedan några veckor efter dom säger jag ska flytta igen till ett annat SiS och då tänker jag ba ey v fuck är dehär så då flyttar jag några dagar senare. Fick flyga sedan bilresa med kv och handfängsel i flera timmar

Kommer fram till de SiSet jag är på nu en avdelning är inte dömd än och väntar på domen och min kart läggning tills det är klart. Har ännu inte kontakt med min brud och väntat på mina kläder i typ 2 månader och suttit på SiS i flera veckor. och nu ser jag ljus efter allt det här.

Anledningen för jag säger dehär är för jag vill ni ska förstå hur lätt det är att hamna i skit och inte få något för de ni gör och jag hitta min styrka och kraft i dehär för de har gjort mig till en bättre person

fotboll, kompisar och andra saker. Så tänk innan ni gör något dåligt hitta eran kraft till något innan det är försent och tänk det är du ingen annan.

Ha de bra gäris och grabbarna KÄRLEK TILL ER ALLAVÄLJ
RÄTTVÄG INNAN DET ÄR FÖRSENT



Drömmar

Mitt förflutna ger mig kraft till förändring. Att känna sig misslyckad och hopplös är jag trött på. Jag kan bli något, jag ska bli något. Mina drömmar ger mig styrkan jag behöver för att det en dag inte längre är drömmar, det är min verklighet. När du känner att du är på botten kan det vara svårt att drömma. Men säg då till dig själv:

”Vart vill jag vara nu? Och hur önskar jag att mitt liv ser ut just nu?”

Det kan vara svårt att se sig själv nån annanstans än i den misär man levt i så länge. Men allt är möjligt. Det finns inget rätt eller fel, du bestämmer hur din framtid ska se ut. Dröm fritt, och låt sedan dina drömmar ge dig styrkan och kraften du behöver för att de ska uppfyllas. Det är aldrig försent för förändring.

Jag tror på dig!



Familj är allt man har

var ska jag börja, Jo tjo de e jag igen. Många säger att sis e den sämsta platsen i Sverige, men när man tänker efter så finns det värre ställen. Man ska va tacksam att man är på den här platsen, man får gratis mat, tak över huvudet och få gå på aktiviteter som staten betalar för. Yani om man ska gå rak på sak så att hata på sis har jag aldrig förstått mig på, liksom de finns värre ställen utomlands. Jag säger inte att man ska gå till sis bara för skojs skull, för det är ju inte håller roligt att va har, man träffar inte sin familj dagligen eller snackar vem man vill snacka med, me andra ord är man ju begränsad.

Om jag ska bedöma de stället jag är på just nu så är de inte värsta paradiset men det funkar yani. Det är så mycket jag har lärt mig här inne men samtidigt så vill man inte va här kopp-lish? Dagarna rullar och allt går fort ska inte ljuga. Första dagen jag kom hit så gick de tvär långsamt, plötsligt har man varit här i flera månader när de känns som någon vecka tiden går fort ska ej ljuga. Kommer aldrig glömma bort som gav mig hoppet igen, hahaha jag vet att du vill höra historien.

Yani jag har en kusin okej, han är tillsammans med en brud, och den bruden har en syster och jag har yani försökt på henne i 3–4 år. Dagarna rullar och jag förväntar mig inget särskilt, plötsligt så får jag ett brev från hon system. Jag hoppa och skriker av glädje, på brevet står det lite så här ”va stark och tappa inte hoppet, om du behöver snacka med någon (vet att snacka inte är rätt ord men du kopplar) kan du bara sicka brev till mig). Den dagen var den bästa dagen under den tiden jag har varit frihetsberövad.

Jag skickar tillbaka ett brev till henne efter typ en månad isch, så får jag ett vy-kort från henne. Det är totalt 3 bilder på de vy-kortet, på den första bilden är det hon på den och på dom två andra bilderna är de vi alla tsm, yani jag, kusinen, bruden och systemen. Vy-kortets text står det lite allt möjligt men en sak som jag fastna på var "jag fyller år snart, önska du var här vi hade haft väldigt kul 😊". Brother im in the ZONE boyyyyy.

Hahahah men skämt åt sido det jag vill komma fram med är ge aldrig upp för om ingen finns där och du väntar på svar, så kan de va så att familj är allt du har. Benim ska nog bli poet kopplar du. Meningen med livet har alla funderat på och det är typ den mesta majoriteten av världen fick svaret när dom var frihetsberövade. Svaret är frihet, tänkt dig frihet är de mest du har utav. Att vara fri är det som är meningen, ingen kan säga till dig vad du får och inte får gör.

Man ska kunna göra misstag så att man lär sig utav dom, det är det som är meningen med livet. Du kanske tror jag lallar men tänk dig tanken, du är inlåst och du får inte ringa vem du vill, träffa vem du vill eller gå vart du vill. Det är misär, när du är fri du behöver inte tänka efter vad du gör för att om du gör ett fel så kan personalen skriva ner de i din journal, sen plötsligt så vill soc. ha dig där i "några" månader till.

Kommer aldrig glömma blicken min mamma gav mig (besvikenhet). Det gjorde ont och att se mina syskon gråta gör ännu mer ont, men det bara motivera mig mycket, att jag ka börja sköta mig så att efter jag mukar jag kan komma hem till min familj. Att vara på sis är en av dom värsta/bästa sakerna som har hänt mig, det finns nackdelar och fördelar med sis, men den största fördelen är att jag har fått en andra chans i livet. Det finns en lite visa som jag brukar säga,

om ingen finns där och du väntar på svar,
så ha i tanken familj allt du har.
Dem går ingen stans följer med dig vart du går,
dem är dem ända som vet hur du mår.
Däremot är vänner en annan sak,
Om du hittar dem rätta så är vägen ganska rak.



Familjen är viktig

ja e en kille på 17 bast o e från en storstad. Ja gjorde mkt knas när ja va ute och det gjorde så att ja först blev häktad. Häktet va chill ja hade sköna personer på avdelning som gav mig jara o snus de va skön personal ja hade toa på rummet. De ända som va tråkigt va att ja firade födelsedagen i häktet men de e ädi ja fick kladdkaka o kakor. Ja satt häktad i ungefär 3 månader o under de här 3 månaderna fick ja besök o hade telefonsamtal med mina föräldrar nästan varje vecka. Första samtalet ja hade me min pappa i häktet så sa han att de finns nt så mkt o göra åt de nu e de ba o blicka framåt o ja kmr alltid finnas där för dig. När han sa de där orden så tänkte ja ajde låt mig kämpa igenom alla rättegångar o placeringar o sen äre slut.

Efter 3 månader blev ja placerad på SiS wla ja hade bara hört dåliga saker om SiS men när ja kom fram så vare riktigt feta ungdomar ja satt me o personalen va riktigt feta, wla man märkte inte ens att personalen var personal de va som en broder du chilla me. På SiS så kunde man ringa föräldrarna varje dag o när man ville i häktet va de ba 2 gånger i veckan. Ja pratade me min familj varje dag o familjen kom på besök när de kunde.

Efter en period o efter alla rättegångar fick ja domen, ja fick LSU o behövde sitta ett tag. När ja fick domen så va ja lite besviken faktiskt för i tingsrätten blev ja dömd till boja men i hovrätten fick ja LSU. Ja prata me min mamma samma dag ja fick domen o hon sa till mig att ba ta de lugnt o inte göra något dumt som gör att ja får LVU efter och att de snart kmr vara vi igen. Wla ja har krigat den här tiden ja har suttit på SiS wla de e flera gånger ja har velat fucka ur o fixa fritagningar o gäh nån o så men

familjen sa hela tiden tänk på oss innan du gör något tänk på att du kmr få LVU efter o vi kmr nt kunna va tillsammans. Så de e tack vare familjen som ja har skött mig o klarat den här tiden, de e de som har gett mig styrka o kraft o kolla nu ja har haft möte me soc o de sa att ja nt har LVU efter straffet o ja e fri om 3 veckor, så om 3 veckor e ja fri efter att ha suttit inne i över 1 år.

Personalen sa hela tiden till mig att sköta mig för ja va kaos ett tag ja o några andra smuggla in lur o ja gjorde mkt kaos så till sist så sa man till mig att man funderade på att skicka mig till ett annat SiS o ja ville nt flytta ja satt me personer ja känner på utsidan o andra feta personer så den dagen börja ja sköta mig. Föräldrarna visste inget men ja sa de till de för ja ville nt ljuga för de o säga att de går bra för mig när de nt gör de så ja sa till de att ja har varit stökig o de ville skicka mig men de sa sköt dig o visa att du kan visa att du nt e så som de tror om dig. Ja skötte mig i flera månader o personalen sa att de är en stor förändring o så. Wla ja skulle säga att hade de nt varit för familjen så hade ja varit mer kaos o på en annan institution när ja skriver de här nu, de e familjen som har gett mig styrkan o kraften.



Free grabbarna

Sho grabbar, Du sitter SIS, ha?

Wla riktig fuckt. Själv har jag suttit på flera Hvb och 1 SiS. Jag bor här för missbruk och grövre brott, sånt som narkotikabrott.

Du vinner inget på att göra brott, broder. Flooz?!Ye du får det till en början. Men det slutar alltid i fängelse eller död...

Har familj som sitter flera år nu. Mina akhis X år, tänk på din mamma.

Hon älskar dig.

// Free alla grabbarna Peace



Free oss, brushan.

När soc låste in mig så låste de även in mina känslor. Varje dag som natt så förbjöd jag mina tankar. Skolan blev min trygga punkt, lugna timmar att sätta hjärnan i arbete fick mig att glömma min situation. Efter att ha bott på SIS i sex veckor började de förbjudna tankarna tränga igenom min kalla fasad, det var en av de mörkaste perioderna för mig. I samband med lov och helger där jag inte kunde fly min vardag började jag ge upp.

Jag hamnade här för när jag bad om hjälp var det ingen som hörde mig. Enda sättet att bli lyssnad på var att dra igen. Jag har skrikit i flera år, jag känner mig hes. Varför hör ingen mig?

Skolan gav mig en chans att återfå styrka. Jag har alltid varit driven och målinriktad. Jag vet vad jag vill åstadkomma och vad jag behöver göra för att nå dit. Jag ska resa mig starkare än någonsin, jag tänker inte ta fler smällar, nu slår jag tillbaka. Jag, ska visa världen att jag är en fucking krigare.

Du på SIS, kämpa, hur jobbigt det än känns och hur dåligt du än mår så får du inte ge upp. Du är här för din egen skull, se detta som en chans att samla kraft för att resa dig som en ny och starkare version av dig själv. Jag tror på dig, Gud förlåter dig.



Friheten är inte bara ett ord

Jag sitter på en LSU avdelning några timmar bort ifrån min hemstad. Nu när jag sitter o skriver denna texten så har jag flera månader kvar tills jag muckar har suttit nu i några månader inte värsta grejen men fortfarande många månader är ganska lång period när man är i min ålder och när man aldrig suttit förut.

Jag kom hit som en 17 åring fyllde 18 en vecka efter jag hade kommit. Sanningen jag hamna på rätt så skön avdelning alla är bra med varandra. Det som är ännu bättre var att jag hamna på ett SiS hem som var bara för dömda individer alltså LSU fördelen är att det finns ingen LVU här hade det funnits då jag tror det hade varit lite över kontroll för hela SiS hemmet. Alla som kommer in har ett datum på när de muckar skillnad från LVU de vet inte när de muckar o det gör att de blir mer stressade och tappar det helt enkelt.

Jag kommer inte sitta och skriva om min bakgrund och vad som ledde till att jag hamna här. Kan däremot berätta hur SiS är. För dig som läser detta nån gång i framtiden SiS är en bra grej om du tar vara på tiden för att se vad du vill egentligen göra i framtiden eller vad är meningen med ditt liv. Många kommer in och ut sen till samma cirkel igen och igen men det finns de som kommer ut och blir helt andra människor. Alla har haft sin egen uppfattning om SiS innan de kom hit. Sanningen jag hade ingen så dålig bild om SiS det var mer som att jag insåg att jag hade behövt en sådan plats för mig för att ta paus av livet och fokusera mer på vem jag verkligen är och vad vill jag egentligen med livet. Jag kom in direkt i ungdomsgruppen en månad

efteråt fick jag min tidsplanering man måste följa den planeringen om man vill gå utevistelser och gå till öppen avdelning. Öppen avdelning är som ett paradiset för oss som sitter låsta eftersom där har man mycket mer möjligheter.

Jag går skolan också såklart här så när jag muckar kan jag börja andra året på gymnasiet. Jag tränar så klart också men för dig som sitter här mina tips för dig är att göra bara det bästa av situationen. Gör aktiviteter spela fotboll, lira spel och läs böcker skaffa dig en rutin där tiden går snabbt liksom tidsfördriv det viktigaste satsa på skolan också och ät hälsosamt tänk inte heller på vad som händer på utsidan det kommer bara leda till psykosor på nätterna. Ring din familj så ofta du kan och så klart ge dig själv den tiden du behöver.

Det som får mig att fortsätta framåt är friheten alla människor har rätt till frihet alla vi är födda med frihet och dör med frihet. Frihet för mig är inte bara en vanlig grej som för vissa friheten för mig betyder mycket mer. Det är så bara framåt utan att kolla bak även om du halkar även om du fastnar fortsatt bara framåt.

Med Vänliga hälsningar/ Han som hatade honom som blev han.



Från att vara häktad 1.1 år

Hej på dig som läser. Mamma tycker att jag var en galen busunge när jag va yngre. Morsan skrek o klagade på mig, genuint alla klagade konstant över allt jag gjorde. Som ett vanligt barn liksom jag ville bara ha de så roligt som man bara kunde. Men va ska man göra de lite svår o ha de roligt bland en riktig deppig blatte familj som flytt från krig och gått igenom 9hundratusen olika hemska händelser. Alltid kaos hemma, aldrig jag klagar men de va ju hur tjafsigt som helst hemma flera yngre bröder som hoppar runt i lägenheten som skadade apor som håller på att svälta ur sig själen.

Och de alltid min näst yngsta lillebror som gör nåt riktigt katastrofalt så min Baba blir nästan förlamad så mycket han snear på han. Mizeria blandat med misär. Jag lovar i alla fall min Baba är de bästa jag vet. Alltid ställt upp för mig och gett mig 3hundratusen råd som jag alltid tyckte de va onödiga för liksom en 12 åring varför ska han gå runt o ha i huvet "lita inte på nån bara gud och dig själv" så jävla sant dedär är men aja han ville mig bara väl såklart. Dock är han cok religiös han ville alltid lära mig Qran och din. Mamma typ samma sak. Hon bara gav mig kärleken o värmen som jag aldrig kommer få av en annan brud.

Sak samma cok med huvudverk hemma, lillebror gapar tvärs över hela orten o baba som tappar det sen går o däckar. Vid typ 12års åldern kan vi säga allt började där. Tuggade alltid fritidsgården med grabbarna. Önskar de tiderna kommer tillbaka så värdefulla dem va walla. Men det var ändå kaos.

Hela orten visste vem vi va "ortens X" kallade man oss för allt mentalt efterblivna saker vi gjorde. Allt från stå mitt i centrum kasta ägg på varandra, sno bildäck eller göra inbrott på kiosken som bara hade 70kr varenda fkn gång vi sticka den fkn hell.

Steg på steg börja man ha de äldre i orten som förebilder. Allt man hade respekt för dem men walla de va som våra store-bröder ibland. Sakta men säkert börja fritidsgården bli en håch ställe . De bara downies svennar o konstiga emos som bara spawna där från ingenstans. Paow vi börja känna oss hemlösa efter alla demdär konstiga individerna tog över gården.

Då när allt började. En av våra närmaste vän avled på grund av en skjutning på en öppen gata. Allt till hur tragiskt och synd det var, och hans mamma som aldrig kunna ha samma blick på denna värld efter hennes ända sån inte är med oss längre.

Våra föräldrar blev oerhört oroliga över oss efter allt som skett. Aldrig det var enkelt för oss att förstå att vår närmaste vän är död jag lovar hela den månaden va de depression season för alla.

Vem, varför, på grund av vad inte ens jag visste. Jag som trodde jag hade all info om hela södra sidan.

Nyheter bara pumpades av de som hände. Såklart -gäng-kriminell ihjälskjuten på grund av gäng konflikter. Bara bullshit på bullshit. Egentligen de demhåra politikerna olof bla bla eller han Jimmy åkerson skiter fullständigt i oss där i orten som inte har en gnutta av

förutsättningar för att bli bättre. Det känns bara att de gähdar på sin feta soffa i deras villor värda flera Millar och slänger allt skit som händer på oss i orten som tuggar grus dag o natt...

Efter ett par månader efteråt åker min storebror in i fängelset. Tänkte ba "aboow jao" va fuck är de som sker. Plötsligt började jag känna mig ensam för nån anledning aldrig trott jag skulle få uppleva en situation som den här.

Stämningen hemma är nu ännu mer fucktupp, båda föräldrarna är arbetslösa de var jobbigt konstant hur allt skulle gå till. Mer än nio hundra tusen röster viskar i mitt öra "gör inte de".

Men jo jag ska, steppa upp för storebrorsan. I mina ögon såg jag aldrig nått fel i hur eller varifrån han fick sina pengar eller på vilket sätt, jag såg han bara som min hjälte. Så egentligen för mig var de inget fel o bli som han för alltid sa han "allt jag gör är för våran skull"

Dagarna rullar, buntarna rullar, osv, allt skickades såfort som de knappast fanns. Och som min baba säger hela tiden "Nått som börjar på ett sätt gud inte vill, kommer alltid sluta på ett sätt du inte vill" och det var precis det som hände. Aina stormar stället, plockar mig plockar mängder av narkotika och några andra som va med där. Inte första gången, men denna gången var jag misstänkt för tvär många grejer. Lakk inte ens min advokat sa de skulle gå bra. Om jag ska förklara min tid i häktet skulle jag bara säga misär. Min far som alltid ville se mig bättre än han eller min mor som bara ville ha mig så nära henne hela tiden.

Kände mig så ensam. Allt ånger och ångest jag hade över de som sker va tragisk. Inlåst i ett 7 kvadrats rum 22 timmar om dygnet "psykosens mamma". Önskade allt var jag hade bara gud skulle ta mig tillbaka där jag var hos mina syskon och allt man har kämpat för. Utgången var aldrig lätt när man är inlåst. Men babas ord som bara skrek i mina öron varje natt och mammas kärlek gjorde mig bara stark. Nog visste jag länge sen de skulle sluta illa men jag tog aldrig de förgivet. Levde bara för mina dagar och väntade på de nått bättre.

Dinen eller på svenska religionen gav mig mod. Att jag läste koranen, bad hundra gånger dag på dag, natt på natt de skulle bli bättre. Men de blev ba ännu mer svårare. Aldrig jag tappade dock.

Allhamdulillah nu jage på bättre plats vilket är sis, fortfarande är de ingen plats att vara på, på så sätt men tackar gud bara för allt han gett och för den andra chansen jag fått.



Jag och grabbarna

Sis har fuckat upp mig jag börja tappa mina hjärn celler här jag höll på att glöma vad ordet Lur va mannen o det värsta av allt är att första fkn lektionen är matte finns igt o fkn göra allting e så fucking tråkigt.

Min soc lyssnar på musik en gång per vecka, jag kommer vara beroende av allting JAG SAKNA MIN FKN NICOTIN

Jag o grabbarna här inne Ska link up

Kommer ta över hela fkn Sverige broshan



Fucking hell, jag hamna i en cell!

Har suttit 6 månader nu. För segt. Men ändå ädi. Muckar när som. För skönt.

Personalen funkar men vissa är smuts.

Några tror dom är en hel aina

Men grabbarna är dunder

Sitter med min broder och skriver till boken.

Men SiS, det är för kefft, jag svär,

dagarna går långsamt och det finns inget att göra förutom att spela Fifa eller pingis.

Men om man nu är här så: Bästa sättet att komma ut är att bara chilla till sig.

Inga upplopp och skit även fast det är för kul.

Gå till skolan, tugga med grabbarna.

Se´n är du ute. SiS en gång latch men flera volter är skämmigt.

Jalla Free alla grabbarna

Ingen bryr sig om hur ni hade det i häktet.

Så om ingen frågar så prata inte om det.



Ge inte upp

"Allt var ju så lätt, allt kommer bli bra",
De sa dom till mig till den dagen jag blev gone.
Jag åkte till ett sis, trodde allt var sämst
Men fick nytt hopp att jag ska bli en producent.
Man gav mig ny kraft, man gav mig fett styrka.
Därför jag skärpte mig och börja lyssna.
Shout out till min mor, som stått vid min sida
Även om jag har gjort fel och gjort henne förtvivlad.
Shout out till min babe varit där för mig,
Ändå lite tråkigt att jag inte är med dig.
Till sist men inte minst min fina lilla syster,
Att jag inte är med henne är ju faktiskt lite dystert.
Har inget att förlora, mycket har ju hänt,
Har mycket säga för de jag har känt.
gjort en massa fel, ingen är perfekt,
för det är just det många nog har upptäckt.
ge aldrig upp du ska nog bli klar,
om ingen är där så Familjen är allt du har.
Ska ej dra ut på de mera så håll huvudet kallt,
Kom ihåg vem som gav dig styrka, för det är nog ditt allt.



Hemlighet bakom varje dörr

Det som kan ge mig styrka och kraft att komma ifrån allt det här är att fokusera, hjälpa mig själv och hjälpa familjen fokusera på skolan. Göra något vettigt med livet för att kunna klara av allt detta måste man ha en sysselsättning. Vettigt för mig är att ta hand om mig själv och umgås med rätt människor som kan visa rätt väg som kommer att passa ditt liv. Människor runt omkring dig kommer då tycka att du har gjort något som du själv kommer vara stolt över och speciellt familjen kommer att vara stolt över dig. De som lyckas med livet är de som tar hand om sina liv. Till exempel de som går på universitet, skaffar sig ett jobb, bildar familj, och gör sina föräldrar stolta. Jag själv vill ha detta liv. För att få detta måste man kämpa: Vara med i lektioner, inte skolka och göra sina läxor.

Man kan hjälpa sig själv genom att inte umgås med dåliga vänner. En dålig vän märker man när han inte har respekt mot sin familj eller vuxna. En bra vän däremot är som lyssnar på sin familj, respekterar andra människor och vill något bra med sitt liv. En bra vän är lojal. Det är bra att oftast vara lojal, det kan aldrig vara dålig att vara lojal. Lojalitet kan samtidigt vara dåligt på många olika sätt som till exempel som att missbruka lojaliteten. Det kan vara om man lurar andra eller förråder dem, till exempel om man har en vän som man inte litar på längre efter som han har gjort dåliga saker. Kan man fortfarande lita på den vännen då?

Familjen är det viktigaste som man har i livet. Det är de som står med dig när du behöver hjälp och befinner dig i svåra situationer. Som till exempel när du har ont om pengar, ingestans att gå då har man familjen som man kommer vända sig till. Jag får kraft och styrka från familjen när jag är svag. Jag är tacksam för att man har tagit hand om mig och jag är tacksam för att mamma har burit mig i magen i nio månader. Jag är också tacksam för att de har uppfostrat mig och lärt mig respekt. Jag vill ge tillbaka och göra de stolta över mig. Detta ska jag göra genom att bli en respekterad man. Om man respekterar andra människor då blir jag respekterad tillbaka.

Skolan är en del av livet som ger någon kraft och styrka. Utan skola kan man inte få jobb och utan jobb kan man inte ta sig vidare i livet. Jag vill bli en målare för att det är roligt jobb. Jag är en rörlig människa, kan inte sitta still och därför vill jag bli målare. Det är ett jobb där man kan röra på sig mycket, det är praktiskt. Jag har myror i brallan. Jag hade också tyckt att det skulle vara tråkigt att ha ett stillasittande jobb.

När jag var placerad i en stor stad tränade jag en hård sport det var det som gav mig styrka och kraft men förutom det var det en bra sammanhållning vi skrattade och skojade mycket under träningen och efter träningen. Den var hård men disciplinerad, tränarna var bra men hårda. Jag fick mycket respekt för dem. Sammanlagt tränade jag ett år och åtta månader, jag tävlade tre-fyra gånger på klubbnivå. Personligen tycker jag om kombinationen i den här sporten. Först började jag på en nivå för att sedan lära mig nästa och kunde sedan kombinera dessa. När jag började tränade jag med yngre, de hade mer erfarenheter inom denna sporten.

Det som ger mig kraft och styrka är vad jag har gått genom i livet. Som har gjort att jag har utvecklats och gett mig styrka. I framtiden kommer jag att skaffa ett jobb som kommer göra att jag får kraft och styrka på grund av att allt utvecklas. I framtiden jag kommer få barn och egen familj då har man inte tankar på att man ska gå runt och bara hänga med kompisar men istället fokuserar man på att hämta mat till familjen. Allt detta kommer ge mig styrka och kraft att tänka på mina barn att vara en ansvarsfull och vara en bra pappa till mina barn.



”Hennes inre perspektiv”

Smärtan har samlats på en och samma plats
Hon kan inte andas, ilska och sorg blandas
Hon har börjat förstå
lyxen att bara kunna andas
hon vill byta stad vända blad
börja på ett nytt kapitel kanske även byta titel
på hennes resa genom livet
till att inte ta något för givet
hon känner sig efterbliven
smutsig och jävligt sliten
hennes hjärta har varit lånad till att bli rånad
hon har tröttnat på alla dessa sveken
hon har blivit bankrutt på kärleken



Klockslaget

Blev arresterad under lektionen satt helt förvånad I polis bilen visste inte vad jag hade gjort kort Därefter kom vi till förhörsrummet. Dem inlede förhöret med ska vi börja med miss-tankarna jag Nickade sakta. hon in värsta bomben på mitt huvud medhjälp till X antal mordförsök och mord. Efter förhöret fick jag besked att jag skulle sitta häktad värsta månaden om någon. Första saker jag gjorde efter häktet jag trixa en fetting efter det kom boendet och hämta mig hade soc möte Direkt efter gick och tugga med grabbarna Vi tagga till mitt boende efter Decka Direkt

Dagen efter min soc Ringer och säger gå Ut och Rök vi ska ta ett långt samtal jag gick till Rökrutan och akke Storma in och körde mig till SiS.

Sen min soc tagga på semester I 3 veckor



Kämpa

Kämpa för dina nära och kära om du inte kan kämpa för dig själv. Du är älskad och så sjuukt strak. Du kan klara detta.



Man vet inte vad man har tills det är borta

Hej, 15 år gammal tjej här

Trodde aldrig att jag skulle vara så ung och vara inlåst på mitt första sis. Allt gick bara så fort. Men hur hamnade jag här? Jag ställer mig själv den frågan varje dag.

Mamma kämpar för att få hem mig, Lillasystemen är rädd och Socialtjänsten svarar inte.

Jag börjar undra om mina vänner på utsidan glömt mig. Mamma kommer alltid finnas här för mig oavsett vad. Jag saknar utsidan och varje gång jag tänker på vad mina vänner gör.

Vi slutar 9an snart, jag vill inte missa allt det roliga som Skolbalen, klassresan och alla roliga aktiviteter. Jag är rädd för att mina vänner ska glömma bort mig. Jag vill inte att våra fina stunder tillsammans ska bli ett minne blått.

Det känns överkligt på något sätt, som om jag är med i en dröm. Innerstinne vet jag att det är på riktigt men när jag tänker på att det här faktiskt är på riktigt blir jag sårad och försöker rymma från mina tankar. Jag vill kunna ha kontroll men här inne har man ingen kontroll, ingen röst i saker. Fyra samma väggar varje dag.

Men nån som ger mig styrka och kraft i detta är min familj.

Framförallt mamma och min lillasyster.

Jag uppskattade inte allt runt om kring mig och tog allt förgivet, jag insåg inte hur mycket jag hade försens det var borta.

Men nu sitter jag här och får göra det bästa av det, med det sagt fokusera på er själva när ni sitter här ta hand om er och försök och lita på dem vuxna som försöker hjälpa er. Inte alla vuxna men många.

Till alla barn som läser detta vill jag säga försök lyssna innan det går snett, och till socialtjänsten vill jag säga att ni inte kan flytta runt på oss som att vi vore paket, vi är bara barn och ibland är inte det bästa att låsa in oss, Många barns grunder till att vi sitter här är ett dåligt mående.

Med vänlig hälsningar.



Mannen ska oros anmäla SiS

Jag älskar avvika men kolla va ja hamna. OK Lyssna Detta hamnar om en grabb i Sina tånorstankar Vi Kallar denna grabb X. X älskade avvika från Hvb ibland brukade X avika till andra länder och huvudstäder Medans X avikte gjorde han /sociala medier/ han blev ganska stor på Sociala medier i ett par år.

X brukade gå till stan ofta han ville Sluta med Sociala medier han Slutade posta i några månader men ändå avikte men vart än han gick blev han igen känd.

Han orkade inte mer. Men tillbaka till avikande fick alltid problem ville bara folk skratta och de lyckades jag med jag gick runt och gjorde glada men de tyckte inte Soc. Va alltid hitta pengar var tvungen och spara.

Men nu till nutid – polisen kom och plocka mig för några veckor sedan o körde mig till polis-Stationen för man skulle köra mig till SiS o sen kom KV (Kriminal-vården) och körde mig till en annan del av Sverige. na SiS e inte värsta grejen ta hand om er folket

Ett tips avikt inte Lär er från Coachen



Det är inte värt det.

Kolla på oss vi är barn och ungdomar som sitter o pratar om vapen, krig, droger och para va hände med oss ena dagen nån av oss går o skjuter våra vänner andra dagen nån tar överdos asså va vad är det som händer seriöst, idag är alla nere i graven eller inlåsta på sis.

Alla unga är nojiga över ifall nån har satt pris på pannan eller är ute efter en, man vet aldrig. Dom som du skulle minst ana hade hoppat på dig, man kan inte längre gå ut till affären med sin mamma utan att kolla sig bakom ryggen hela tiden.

Sen också vi ungdomar tänker aldrig för oss ena dagen vill vi gå med i ett kriminellt gäng, för att vi behövde hjälpa mamma med pengar. Osen andra dagen vill vi inte vara kvar men de vi inte tänker på är att när man går med man kommer aldrig ut.

Själv sitter jag inlåst nu för vapenbrott, fattar inte hur det gick till såhär ena dagen satt jag och bad till gud att allt ska sluta o nu idag sitter jag o väntar i bilen på att skjuta rätt. Jag önskar verkligen idag att jag inte hade gjort det.

Men det som soc inte fattar är att vi alla som sitter i den här jävla sitsen är att i alla våra uppväxter vi har inte blivit behandlade som normala barn.

Det är inte värt de, jag lovar er.



Min katt gör mig stark

Jag har en katt som heter N.

Hon är svart och vit.

Jag fick henne gratis, hon är ca 3-4 år.

När jag är arg kommer hon till mig ändå.

Om jag är ledsen kommer hon till mig.

Hon sover hos mig på natten.

Hon klättrar överallt. Hon är en innekatt.

När man går kan hon springa fram och lägga sig framför
fötterna så att man nästan trampar på henne.

Jag tror att hon gör så för att hon vill gosa.

Jag vill inte vara utan min katt.

Jag har haft katt så länge jag kan minnas.



Det som ger mig styrka och kraft – min syster

Alla gånger allt känns hopplöst och
jag bara vill ge upp så vet jag
att jag har min syster.

Bara när jag hör hennes röst
eller ser hennes gulliga lilla ansikte
så vet jag att jag har något att kämpa för.

Jag fortsätter att ta mig igenom alla
mörka dagar för att en dag få komma
hem till henne igen och göra henne stolt.

Min syster ger mig en mening att
göra mitt bästa varje dag. Jag gör
allt för att va en bra stora syster.

Jag vet att jag gjort mycket skit
och jag vet mycket väl att jag har
Svikit henne många gånger.

Men nu har jag lovat mig själv
att jag inte ska göra henne besviken.
För ingenting i världen betyder mer
för mig än kärleken jag har för
min lilla bäbis.

Så till er alla som sitter i samma
sits som jag vill jag bara påminna
er om den ni älskar.

Det är en kraft värt att kämpa för
Ta hand om er och glöm inte att
det aldrig är för sent.

Om jag kan kan du
//problembarnet



Misär.

Dagens generation är vidrig. Du kan inte lita på någon, folk lägger ner mer tid på andras liv än på en självs och de som säger att de vill ditt bästa är dem som sedan vänder ryggen.

Idag är jag 16 år och jag har varit med om mycket mer än vad en 16 åring borde ha gått igenom. När jag va liten fick jag beskedet att jag hade en sjukdom. Jag blev inlagd på sjukhus flera gånger vilket ledde till att jag missade mycket i skolan och gick in i en djup depression. När jag väl började gå i skolan på heltid igen fick jag svårt att socialisera mig och började skolka från skolan. Med tiden fick jag olika diagnoser och jag började må sämre och sämre. När jag var några år äldre började jag röka både cigaretter och hasch, jag hamnade i många bråk och började även hamna i slagsmål. Sedan började jag umgås med människor som gjorde detsamma och vissa gjorde även värre saker. Ångesten åt upp mig inifrån och efter ett tag fick jag självskadebeteende, ätstörningar och jag försökte även ta mitt liv ett antal gånger. Min familj märkte på mig att jag mådde dåligt och försökte stötta mig men jag höll mycket för mig själv och visade inte mycket. Mina dåvarande vänner märkte inte något alls och försökte inte hindra mig från att göra dåliga saker.

När jag var i yngre tonåren lärde jag känna en tjej som blev min bästa vän, hon behandlade mig som sin syster och såg direkt på mig att jag behövde hjälp. Jag började umgås mer och mer med henne och tack vare alla de stunder där hon hindrat mig från att röka hasch, bråka, skolka från skolan och alla de gånger vi bara suttit och pratat så började jag ta tag i mitt liv. De tog tid men till slut började jag sköta skolan, jag slutade röka hasch, jag slutade bråka och slutade umgås med de som inte var bra för mig. Allt gick bra men en dag hände en incident, jag kommer inte gå in

på vad som hände men jag kan säga att den dagen insåg jag hur lite folk faktiskt bryr sig om en.

Idag sitter jag på ett SIS hem och jag kan inte säga att jag mår bra men jag är väldigt tacksam att jag får träffa min familj och att jag får möjligheten att göra något bra av den här tiden som att gå i skolan, gymma osv. Det finns många nackdelar med att vara på SIS men det finns även fördelar.

Alla som är på ett SIS hem har begått ett brott men de har också en framtid, allting handlar om hur du väljer att engagera dig. När jag kom hit såg jag direkt på en tjej som vi kan kalla för X att hon hade talang i två bollsporter. Jag vet att om hon vill så kan hon komma långt i livet med de talangerna.

Vi alla har olika styrkor, X har sin styrka i olika sporter medan jag har styrka i mig själv. Min styrka är att jag sätter upp mål för mig själv och fokuserar på att ta mig dit jag vill. Men jag har en till styrka, min bästa vän Y. Utan henne hade jag inte hittat min egen styrka.

Jag vill tacka Y för att hon alltid funnits där för mig och hjälpt mig upp i livet. Jag vill tacka min mamma för att hon alltid stöttat mig och att hon stått ut med mig i alla dessa år. Sen vill jag ge en liten hälsning till X, jag ser hur du brinner för sporten, släng inte bort det för tro mig du kan komma långt i livet.



Mordförsök när jag va ung tonåring

För några månader sen försökte jag göra mord. De va lite skoj först men sen de blev allvarligt. Men nu e jag hemma på SiS.

Allt börja med misshandel. Sen de blev droger. De varit knas sen jag var liten. Blivit misshandlat sen jag var väldigt liten av mamma och styvpappa. Min familj har typ aldrig haft pengar.

När jag höll i tabben kände jag mig oövervinnlig. Men inser nu det var dumt. När jag kom in i gänget bad de mig utföra fler uppdrag. När jag gör uppdraget så klickar tabben. Jag springer därifrån o stashar tabben och byter om. jag är misstänkt för misshandel också. Men nu allt är bättre.

E på SiS nu i några månader bara.

Ett tips till er från mig är att göra era föräldrar stolta genom goda handlingar.



No face No case boysss

Sho sho jag är 15 bast i SiS wallah jag ska berätta värför jag hamna här i SiS wallah allt börja att jag kom till dagis med en blåmärke i anikte sen dagisen gjorde en orosänmäla då efter de va soc möte o grejer de är bara huvudvärk wallah men de ädi justt jag är en kille bara så ni vet mina bröder och systrar jag har varit i SiS nu några månader jalla mannen på gud de är fett trågit här wallah men låt oss gå tbx till berättelse.

när jag kom till /en årskurs i lågstadiet/ i skolan där jag börja bråka mkt wallah flera soc möte ba men de ädi grabbar o tjejer alla gör fel i livet sen när jag kom till sexan i skolan då jag börja gå på kriminalitet jag börja sälja zutt och esah många mer sen jag beckna tabbar också wallah sen jag va med äldre grabbar en dag sen aina kom och visatera oss dom hitta inget men de la en oros ämala att jag hängde med folk som är känd från polisen wallah jag visste dem va men de ädi sen de blev soc möte dä dom gav mig en varninga att jag kommer flyta till en HVB om jag får en till orosämäl



nära rött kort där asså

Det som ger mig styrka och kraft är nog oboyen på mitt rum (som jag stashat sen i helg), min älskade mamma, efterrätten på torsdagarna (bakningen på helgerna ingår) och såklart vänner ska vi inte glömma.

Har varit här i typ 6 mån nu, har ett bra tag kvaAr så jag hinner med mååååånga torsdags efterrätter, mycket oboy och helvetets mycke bakning, Så det ger mig lite glädje nu under regniga, deppiga dagarna i vårt södra land. Håller på att förvandlas till en lokalbo, jag försökte övertala chefen att skaffa utefiltar till vår lilla, lilla rastgård och efter många argument sa hon att hon går med på det om jag säger allt med lokal dialekt. Ja, jag gjorde de. Det lät förjävligt men på väg mot den dialekten, med mycket känsla och passion, och nu har vi utefiltar.

A glömde introducera mig, jag är en utvisad poor flicka, men det är okej, för jag får efterrätter, baka och oboy. (jag är en stolt fetis). Jag är way 2 sexy, for this place, to sexy for these games. To good på fotboll for these kids. Men matlagningen/bakningen är sådär, En viss ungdom kommer aldrig glömma mitt bakverk Hihi.

Mycket som har hänt, får nog icke gå in på detaljer, men hittills kan jag checka av: fryst på mp3 två ggr, vie en gång, failade bakverket en gång, lyckade och maxade kakor och mäktiga andra bakverk, läst ut en roman på en dag (och massa andra böcker med) A i några ämnen, ja och nästan anmäld för något dåligt, riktigt nära rött kort hahaha sry bror.

Annars dagarna rullar på, morgonmöte, skola, jiddra med personalen i mellanåt, tv=my bff, träna, äta, sova bazz å khalas (men ingen bazz i biblioteket här). Försöker sköta mig, hoppas dag och natt att vi ska få snabbmat en vacker dag för det. Lirar min hatt på varje promenad, vissa tycker den är skitful men jag tycker den är fet, samma sak med mina speciella byxor. Väntar ba på sommaren, hoppas och drömmer om min slip and slide, kanske få lite tan och sommarjobba. Hoppas på lite extra pengar, försöker spara för att sen fixa körkort i hemlandet och fira de med samma pengar haha får se hur det kommer gå för jag e är en stolt fetis som gillar köpa på inhandlingen dyr glass i stora mängder och lukt gott grejer på rituals (får ju inte ha parfym, meow-meow, meow-meooooow, meow-meow-meow-meow-meoooooooow).

Har varit här sen i höstas, tiden gott ganska snabbt, helt sjukt att de redan gått flera månader sen jag hoppa i soffan på en högtidsdag och lekte krig med min älskade vän här inne, e redan gått flera månader sen den dagen och lekte krig med min älskade vän här inne, vi gömde oss bakom möbler och "siktade och sköt" varandra med händerna. Ha jag startade 20XX genom att skuta henne och skåla för alla mina bröder som satt medans jag hade hatten på. (får inte ha den på avd längre) meow moew meow-meow...

Det är rätt strikt här men det är ett bra sis, maten är god, vie är rätt fräscht, personalen är bra fast dem är som kloss på mig hela tiden, men jag får baka och dricka oboy.

Tack för mig, nu gäller det att träna, äta, sova, bazz å khalas.



Om jag vill det blir det bra nu...

Samma sak om och om igen. Ännu en morgon som är jobbig att vakna till. Ännu en morgon som man känner att man önskade att man inte vaknade till. Jag kan det här med sis varför är det så tufft den här gången? Varför känns det som att jag inte klarar av det här. Varför känns det som att om jag misslyckas denna gång dör jag. Men denna gång skrämmar döden mig. Tidigare har jag aldrig varit rädd för att dö, jag har rättare sagt varit redo att dö. Jag trodde aldrig att jag skulle klara mig så här långt. Jag trodde aldrig att jag skulle vara vid liv nu. Men det är jag. Vet dock inte för vad. Ibland känns det som att jag fortsätter kämpa mot något som jag inte kommer vinna över. Det känns som att jag bit för bit bryts ner, lite i taget, sakta men säkert. Det känns som att jag gång på gång går sönder även fast jag inte har någonting kvar. Varje gång som jag går sönder känner jag att detta var det sista jag hade kvar och att det inte kan bli värre än det här. Men jag motbevisas gång på gång. När saker blir bättre är det alltid något som drar ner mig igen.

Många gånger tappar jag hopp och tro på att Gud verkligen finns. För att om han finns varför finns det så mycket orättvisor och lidande i världen? Om han finns varför ser mitt liv ut så här? Jag säger inte att jag har det tuffast men jag lider, jag säger inte att jag är den som har mest ont men jag gråter och jag säger inte heller att jag är ensammast men jag är själv.

När jag satt häktad träffade jag en präst mycket, vi pratade en gång om hopp. Och jag sa att hopp för mig bara är fyra bokstäver och inget mer längre. För varje gång jag har haft hopp om något har någon alltid släckt det hoppet. Då frågade han mig varför jag inte har hopp längre. Då berättade jag hur mitt liv sett ut dem senaste åren. Och att jag snart inte orkar bära mig

själv längre. För alla snackar om att Gud alltid går vid ens sida men jag ser ingen Gud som gör det. Då sa prästen till mig att Gud faktiskt inte går bredvid mig. Prästen sa att jag inte orkat bära mig själv dem senaste åren och att Gud inte går bredvid mig för att det han som har burit mig igenom alla motgångar som jag gått igenom dem senaste åren. Det är Gud som burit mig genom mitt lidande. Det har han som har gett kraft till mina föräldrar att gå vid min sida genom allt. Så det jag säger är tappa aldrig hopp. Livet kommer alltid ha sina motgångar och framgångar. Men allt handlar om hur man vill hantera livet. I flera år har jag levt utan respekt till livet. Jag har inte brytt mig om att jag dör, jag har inte brytt mig om att jag sårar människor i min närhet och jag har inte brytt mig om mig själv. Men för första gången på länge gör jag det. Vägen till vart jag är idag har varit lång och ett rent helvete. Och längre kommer den bli, jag är långt ifrån klar men jag är på väg. Vägen till förändring är lång och svår. Ingen har sagt att den är en enkel, men allt handlar om att lova sig själv att klara det. Man kan aldrig göra en förändring för andras skull, man kan bara göra den för sig själv.

Men på vägen måste man vara snäll mot sig själv. Man kan inte förändra saker som varit och det är bara så. I slutändan av dagen så har man bara sig själv. Oavsett familj, vänner eller partner. Man måste lära sig att älska sig själv innan man älskar någon annan och lära sig att le med sig själv innan man ler med någon annan. Var snäll mot dig själv, du är värd det. Jag vet att allas historia är olika men oavsett vad, är du fortfarande människa. Ingen föds till mördare, missbrukare etc. Alla har vi gjort något och alla har vi sårat människor men vi är fortfarande människor. Oavsett om du är kristen, muslim, ateist eller vad som helst ha allt sinnesrobönen med dig. För den är fin och man lär sig förstå livet på ett annat sätt.

”Gud ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan, och förstånd att inse skillnaden.”

Det som ger mig styrka och kraft i livet är mig själv och min familj. Jag har gått igenom mycket i livet och klarat mig hittills. Så därför ska jag klara detta också. Allt är upp till mig själv och ingen annan. För jag förtjänar bättre än det här. Så lär dig älska dig själv innan du älskar någon annan, lär dig le mig dig själv innan du ler med någon annan, jag vet det kan va svårt men du måste förstå att det ändå kan gå.

// Saliga de som sörjer, de ska bli tröstade. – Matt 5:4



Posted on the block

Yoo kusin, du torska, sen SiS??

Helt ärligt SiS hjälper jäkk shit.

Free dig

Personalen maktnissbrukar, slår ungdomar

Free grabbarna,

Jag har tallat den.

Tallad annars en nalas.

Soon back like i never left.

Love ma bitch

Love ma Akhi

Peace!!!



På egen hand

Jag vet inte hur jag ska börja men hej allesamman jag är 18 år gammal och bor på sis. Men om vi ska börja där allt började innan jag kom till liv, min familj fick sin första orosanmälan 20 år tillbaka, men vad hände de va inget som hände socialtjänsten hoppa aldrig in då det enda dom gjorde var att fixa några möten med oss. Jag lärde mig och ljuga mycket som barn, jag ljög hela tiden även fast socialen hade sina aningar dom visste det men dom valde att kolla på i flera år, men när dom är väll inne nu ville jag inte ha mer hjälp jag ville bara lösa allt bearbeta det jag gick igenom jag var till och med redo för att bilda ett vuxet liv. Jag var trött på att sita och vänta jag var trött att se alla i min familj må piss varje dag, det kom en tids period att polisen visste vem vi var så många gånger dom storma in i vårt hem, dom hade kunnat komma 4 gånger på en dag till och med dom blev trötta, när granarna ringde och sa våran adress dom kom efter 1 timme för dom var så trötta på oss. Bara så ni vet under allt detta socialen kollade bara på dom valde inte reagera men nu i den åldern jag är i dom valde att hoppa in och jag tillåter inte det. Jag sitter här för jag avviker från mina jour-familjehem för jag vill inte få hjälp och en dag hoppas jag att bli klar med dom. Kommer ut från sis om 4-5 dagar jag har nått slutet på sis och jag hoppas du gör samma sak, du kommer klara dig, och jag lovar det blir bättre efter ett tag .



Sho ni kan kalla mig för X.

Nu ska ni höra min historia hur jag växte upp som barn. Jag växte upp med krig och ptsd jag fick se min pappa dö framför mig han blev skjuten och mamma dog efter jag och mina syskon och flera andra släktingar kom till Sverige efter de hände vi tänkte att Sverige skulle vara ett paradiset. Jag kom hit när jag va liten jag blev placerad några månader efter de då hamna jag i ett tillfälligt familjehem i södra Sverige där gick de bra i några månader sen börja jag med kriminalitet jag gjorde små grejer sen blev de lite större och varför jag gjorde de va för jag inte fick träffa min familj och de gjorde att jag mådde väldigt dåligt. Jag fick inte lämna hemmet utan mamman i familjen. Jag trodde att äldre kriminella skulle hjälpa mig att få träffa familjen. Jag sa att jag inte mådde bra men ingen lyssnade. Jag fick inte lämna hemmet trots att jag hade laglig rätt till det. Sen fick jag flytta till HVB och där var det stor kriminalitet. Jag hämtade och sålde grejer och hade kontakt med högt uppsatta kriminella. Sen började jag rymma, ville leva samma liv som andra kriminella. Jag var efterlyst flera gånger.

Efter 2 år på HVB fick jag en bra idé: att fejka en hotbild så att jag skulle få flytta. Jag fick flytta till en släkting och sen till ett nytt familjehem. Föräldrarna där var gamla och ville bara spela kort, jag hade för mycket energi för det. Istället började jag hänga med folk jag ej fick hänga med. Jag köpte fyrverkerier och började skjuta i huset. Då fick jag inte bo kvar så jag flyttade till ett annat HVB. Där bodde jag i tre månader sen åkte jag på försök till mord. Då flyttade jag till SIS för första gången. Mådde inte särskilt bra där heller, fick inte snacka med min familj eller mina bröder. Det påverkade mig i längden. Avskiljning efter avskiljning, VIE efter VIE, avdelning efter avdelning. Första

placeringen var runt 1 år och 8 månader. Sen började det gå bra för mig, soc gick med på att jag skulle få snacka med min familj. Efter X antal veckor flyttade jag till ett familjehem där jag mådde jättebra. Jag tog dom som min egen familj. Jag var ute några månader, sen åkte jag på förberedelse till mord. Då hamnade jag på en klass 2a. Här har det inte heller gått bra för mig. Jag har flyttats runt mycket och nu är jag tillbaka. Det som har gjort mig omotiverad till att sköta mig den här gången är att jag inte fått snacka med mina bröder och att det inte gått bra för flera av dom.

Det som ger mig styrka och hopp är min närmsta bror. Jag och han, vi kör mot hela världen. Min framtid är att jag och mina bröder ska bo ihop och att vi får spendera så mycket tid med varandra för vi har varit placerade länge så jag vill ta igen all tid vi inte haft med varandra. Jag tänker att vi ska resa vi ska festa och vi ska ha kul!!!

Jag har en dröm att starta en frisörsalong utomlands, och att jag och min närmsta bror ska vara bäst i hela det landet. Salongen ska heta bröderna men om inte det går så ska jag och han bli bilförsäljare.



Shush

Pimpa SiS wla de e shi live sitter o har skola sen man övervakar mig överallt men de e som de e va ska man göra man bara väntar på att komma hem till familjen o grabbarna sen de back on track watch uthinkinin samma gamla vanliga men smartare steg än vad man tog innan man va 2 steg före innan här man e t baka man ska aktivera 10 steg före men sanningen gör er grej wla vill ni ändra på ert liv ändra vill ni köra skit kör allt ni gör e upp t er o ingen annan aina trakasserar dagligen de kommer inte ändras maktnissbrukare överallt man vill inte skriva för mycke på dessa papper de som här aina sparar din lur men ja vet int va ja ska göra när ja muckar då de blir chilling billing med chaggas haha yeye lifestyle va ska man säga knulla detta stället en dag ja komr mucka o då de blir samma gamla vanliga whatchuthinkinin brushan



SiS Grabbar

Skön dag fyllde 15 bast ida och har sutit i SiS några månader. Allt började med att jag hade dåligt umgänge som hade drog historik och dem var äldre och jag var inte hemma mycket och soc hade koll på mig cok länge sen skicka dem mig till akut hvb de funkade bra och de va live hvb, men efter ett par månader flytta soc mig till ett annat hvb bodde där typ några månader och jag avvek mycket, visade positivt på drogprov flera gånger och en dag torska jag med narkotika och sen efter några veckor soc skicka mig till SiS, för att göra kartläggning. Jag är klar med min kartläggning och dem ska presentera det för min soc imon län. Jag hoppas jag flyttar till hvb efter detta.



SiS X

hej jag är en kille på 14 år jag kom hit för flera veckor sen/X månader på X(SiS) och nu är jag på väg till familjehem det har varit jobbigt men man måste kämpa för då kommer man ut snabbare jag kämpar för att komma hem till min pappa och mamma och mina katter dom får mig och kämpa för dom finns där för mig.

Tack till alla er som varit på X med mig. All personal har varit hjälpsamma och min kvinnliga Kp som har varit snäll mot mig. Skolan har gjort så att tiden här inne har gått snabbare.

Tips om du bor på SiS:

- * Gå till skolan
- * Va snäll mot personal
- * Följa regler och rutiner

Tack 😊 om Ni ser det. Tack för allt!



Hur jag hamnade på SiS

sho jag tänkte skriva om hur jag hamnade på sis. Jag bodde i ett familjehem för ett år sen när jag var 17 och där mådde jag inte bra så jag tog as mycket droger varje dag i 2 år och ingen märkte. En dag blev jag hasslad på benzo av någon riktigt skum shuno jag var jätte bäng och när jag kom hem råkade jag ta en överdos och mina fosterföräldrar ringde ambulans sen fick jag akut LVU. Jag hamnade på hvb långt ut i skogen och lärde känna äldre personer som var kriminella och jag fick tag på ännu mer droger där, några gånger stack jag till min hemstad med killarna som bodde där tillslut sa mitt hvb upp platsen och min soc behövde hitta ett nytt hem.

Min soc tog då beslutet att sätta mig på ett stödboende i min hemstad med kravet att jag skulle lämna piss varje dag och inte vara ute efter 11, till en början var jag ren tills jag träffade en kille och han tog mig till krök där jag lärde känna nya personer och dom var riktiga pundare sen spårade det ut fort och jag blev av med lägenheten. Jag var på rymmen och knarknade på gatan tills jag träffade en grabb som hade stora mängder droger i lägenheten sen tog polisen oss för jag var riktigt påverkad och dom gjorde husransakan sen fick han 8 månaders fängelse på grund av mig. Efter det körde kriminalvården mig till ett hvb där det bodde folk jag kände och rymde två gånger tillbaka till min hemstad. Jag och dom två tjejerna där på hemmet var inte bra inflytande på varandra för att vi åkte till fester på nätterna och vi tog fett mycket droger, men jag ska inte ljuga den tiden var nog en av dom bästa tiderna i mitt liv. Nu sitter jag inlåst på sis och undrar vad jag har gjort med mitt liv för att hamna här. FREE MIG



Snart ute

Motivationen är riktigt bra, mina misstankar är slut och borta snart e jag fri jag har precis haft min LVU förhandling och ska flytta snart orkar fan inte bo på en högrisk sis hem för att inte va misstänkt för ett grovt brott jag vill ba hamna på hvb eller klass 3a för att gå hem så snabbt som möjligt jag vill ba säga till alla er som är där ute så jobba hårt oh ge aldrig upp för ni kommer ut inshalla här inne kommer du träffa grabbar som respekterar dig och allt möjligt och tar hand om dig ni är som en familj på insidan så lyssna på personal gå i skolan och sköt er så kommer ni ut och kan gå hem till er flickvän, familj, syster, mamma osv lyssna på er farsa och allt jag har skrivit flera texter i denna boken så ta hand om er



Styrka

17 år gammal, sitter på häkte. Jag lyssnar på Haval musik med min CD-skiva medan pennan skrapar mot pappret i ett brev till min familj.

Jag ställer mig upp. Jag går mot spegeln. Där står jag. Eller någon som liknar mig. Blicken är kall, ögonen e nästan tomma. Jag frågar mig själv vad jag har blivit.

Jag har gjort mina val. Korten är lagda, och tiden går vidare utan att titta tillbaka.

Jag tänker på mitt hem. Jag tänker på friheten, på allt jag ska göra när jag kommer ut. Vad jag ska äta. Pengarna jag ska gör. Historian jag ska bygga.

Men samtidigt, den rösten inom mig, som viskar sanningen: världen där ute väntar inte. Den fortsätter snurra, med eller utan mig. Och för varje dag som går blir jag mer av ett minne än en del av den. Jag hör låtens texter, "Benim är thief in law, benim är G for life. Vi följer tjuvens lag, criminal 'til I die."

Min äldre väns röst ekar i mitt huvud. Som en skugga i bakhuvudet: "Du är en kriminell. Det här är livet vi har valt." I slutet av mitt brev står det. "Snälla mamma, kom ihåg mig som den jag var, och inte den jag blev."



Den osynliga

Man ser dig inte, men man känner dig.

Man hör dig inte, men du testar en.

Man sa till mig att Allah swt (gud) testar
dig på det han vet att du klarar av.

Ge inte upp, för du är aldrig ensam, men kom
ihåg detta livet är bara ett test och din själ är
bara utlånad från Allah swt (gud) så ta
vara på tiden, för den är dyrbar.

/// För evight



Dom som hjälpte mig att förändras

Jag tänkte berätta om min historia, hur jag hamnade i SIS och gjorde en stor förändring. Jag är en tjej på 16år, många förväntar sig att man ska bete sig som en vuxen och vara som en vuxen. Men grejen är att jag fortfarande är ett barn utan konsekvenstänk och massa impulser.

Mitt problem var inte vad som hände runt omkring mig utan mitt problem var vilken väg jag valde. Allt började med att jag skolka, lärde känna nya vänner, som inte alls var bra för mig. Det blev mer och mer bråk hemma, mina föräldrar förstod inte vad som hände. När socialtjänsten kom in i mitt liv blev de bara värre, mitt mående blev bara värre och min första placering blev av. Jag bodde i ett jourhem, jag var mest för mig själv, min kontakt till mamma och pappa var inte så bra. Vi pratade inte, vi träffades inte. Jag avvek därifrån, då blev jag placerad på mitt första HVB hem. Men de funka inte så bra, jag drog ut och kom när jag ville. Så Soc placera mig i ett annat HVB hem lite längre bort, de funka bättre, jag bodde där lite längre. Men de blev inget bra utav de, jag avvek och fick massa varningar. Men inget kunde stoppa mig, jag hade bestämt mig. Jag drog ungefär en vecka och en halv, jag drog inte själv. Utan med en vän, vi var hos några andra som var lite äldre. Det ända jag ville ha var droger, det var den ända lösningen jag såg, men jag ångra de så grovt. Jag blev helt ned drogad, jag visste inte vad som hände. Jag blev utnyttjad. Mitt liv gick vidare, allt var samma, förutom jag. Jag var förstörd, jag fick leva med skam. Jag berättade inte för någon, ville absolut inte att mina föräldrar skulle se hur jag kastade bort mitt liv. Då börja mitt självskadebeteende, jag orkade inte leva mer. Jag kunde inte hantera detta själv, men jag vägrade prata med någon. Dagen polisen väckte mig och dom

körde mig till SIS hemmet. Det ända jag såg var det höga staketet och den stora grinden som öppnades sakta. Jag kände mig minst i hela världen, jag var alltid den med mest energi, den glada, positiva tjejen.

Men den tjejen dog inom mig, jag skulle aldrig komma ut igen. Jag kämpade varje dag att gå upp från sängen, varje dag kändes som samma dag. Jag levde i en loop. Mina dagar började rulla på, jag lärde känna nya personer, både positiva och negativa. Min abstinens blev värre några dagar och några dagar var den bättre. Men min ätstörning började, jag såg mig själv som stor och liten samtidigt. Jag började ta emot hjälp från läkare och psykolog, det var jobbigt i början men det blev bättre för varje gång.

Jag gick vidare och fick flytta till en annan avdelning, det var en stor förändring, en mer öppen avdelning. Jag fick nya kontaktpersoner, jag vill tacka tre utav dom som faktiskt fått mig att förstå hur verkliga livet fungerar. Dom har hjälpt mig att kunna hantera mina känslor, att inte bry mig vad som händer runt omkring. Att fokusera på mig själv, dom har stöttat mig igenom mycket. Jag ser hur dom vill hjälpa, hur dom jobbar med hjärtat. Det gör mig väldigt tacksam, att jag har fått den hjälpen, allt dom har gjort för mig. Jag har vuxit mentalt tack vare dom, jag har blivit mer mogen tack vare dom. Hur jag ska prata, hur jag ska bete mig. De har lärt mig olika strategier som jag kan använda mig utav, istället för att allt ska bli skit. Dom har även hjälpt mig att bygga upp min relation med min familj. Denna tid på SIS har varit kämpig, med många utmaningar men också lärorik. Jag har fått fina minnen av SIS också som jag kommer att minnas. Man kan lära sig så mycket, bara om man vill. Jag vill skicka med att fortsatt kämpa även om det är skitjobbigt så kommer du att klara det, ta emot hjälpen du får. Bry dig inte om vad folk tycker att tänker om dig. Alla har sitt egna bagage, men

inget av det gör dig till en mindre människa. Detta är ett litet kort kapitel i era liv, det finns ett ljus. Man måste bara leta efter det och tro på sig själv. Det kommer alltid finnas dom som kommer försöka trycka ner dig, få dig att se dålig ut i andras ögon. Men tro mig du kommer växa i andras ögon, så försök att göra dig själv stolt och dom du älskar.

Kämpa! Ni är fantastisk starka!



Personen som var alltid där...

Hej...

Det är jag igen, Innan var jag i akut, sedan flyttades jag till behandlingsavdelning och ja, jag klarade av att vara stark först var det som att allt jag gjorde inte fungerade och att allt var meningslös men nu när jag tittar bakåt så ser jag att det tog tid men det har fungerat och något har förändrats i mitt liv.

”Om ni skulle fråga vad jag har gjort i mitt liv så är det att jag har ändrat min beteende det är därför jag säger att jag har ändrat mig själv”.

Jag har inte ilska, jag är inte så ledsen som jag var innan, även om jag mår mindre bra nu så försöker jag att fixa mitt liv med att träna och tänka på att allt kommer lösa sig för till slut det löser sig de är bara att det tar tid. Livet kommer inte ge dig det du vill om du inte har tålamod. Det fanns också mobbing som kom in i mitt liv som att Sis inte räcker men ändå så tänkte jag på att det finns hopp.

Jag va stressad och arg på livet. ”Varför” sa jag ”varför just jag” men livet försöker lära dig en läxa att det du har gjort va inte bra och att de här världen är full av elaka människor du måste ta tag i ditt liv och va tacksam. Livet gav dig en ny chans, men om ni frågar mig så har jag fortfarande inte kunnat acceptera att jag är på sis men jag försöker göra mitt bästa och inte förlora hoppet, för att de är verkligen viktig att kunna ha ett hopp.

Jag tog emot hjälp och därför är jag som jag är just nu, jag lär mig av mina misstag och andras misstag, jag vet att det är svårt men det kommer komma en dag, du kommer va tacksam över att livet visade dig den här sidan av världen.

Jag vill tacka någon som alltid var där för mig när jag behövde även när jag inte behövde, alltså hon lämnade inte mig hon var alltid där som ängel inte ens mina föräldrar var där för mig men hon var där. Jag tackar dig om du läser detta så kommer du förstå att detta är tack vare dig, om jag klarar av det här så är det du som gav mig styrka och glädje.

Det var lärarna också som hjälpte mig mycket, jag är tacksam och uppskattar det.

Jag var stark och nu är det din tur.

Här tar min historia slut.

/Anonym



Samhället har svikit mig

Utan min mamma o mina bröder hade Jag aldrig klarat av nånting. Det är de som får mig att fortsätta kämpa. Min styvpappa är också en viktig person i mitt liv, även fast han inte finns längre så finns han kvar hos mig. Han va som en riktig pappa för mig, min riktiga pappa fanns aldrig där för mig. De va alltid styvpappa som följde med till tandläkaren, skolmöten, åka o handla osv. Han va den jag alltid vände mig till om jag inte mådde bra eller om jag hade problem. Han tog alltid hand om alla andra o glömde bort sig själv helt. Varje gång jag gör nånting så tänker jag alltid att han ser vad jag gör o fortfarande tar hand om mig. Vill göra han stolt. Vill visa han att jag klarar av skolan. Vill visa han att jag kan komma bort från droger och kriminalitet. Soc tog mig o min bror ifrån mamma bara några månader efter han dog. De sa att mamma inte kunde ta hand om oss o att hon hade psykisk ohälsa bara för hon mådde dåligt efter han dog. Vem som helst hade mått dåligt om de hände. Jag började med droger o kriminalitet när de tog oss från mamma. Ville fixa pengar till mamma så soc kunde se att mamma hade pengar osv till o ta hand om oss. Men jag hamnade på häktet o sis istället. Hade soc aldrig felplicerat oss från början hade jag inte suttit här på sis nu. Jag självmedicinerade för jag fick inte hjälpen jag behövde, jag bad om hjälp så länge men fick ingen. Fick hjälpen när de redan hade gått för långt. Det var redan försent. O nu sitter jag här. Samhället har svikit mig.



Jag föddes inte stark

jag tvingades vara ingen trygghet i ett hem som var fara
va stark Ingen sa du måste. Men jag fattade de Tyst, håll de inne,
så ingen behöver se

Är de kraft att du är kvar när allt du vill är gå om jag var stark
hur kan jag falla ändå.

De sa att jag glöder , men det var bara brand. Ingen såg hur jag
blöder ensam ingen höll min hand.

Smärtan gömt bakom leendet, jag var tyst när jag skrek, för
ingen vill veta sanningen elr se de beteendet

du är så stark som klarat dig ,men vad var mina alternativ
överleva eller var vid liv

Ingen bad mig. Ingen stoppade mig heller.

De kallade mig stark.

Jag hatade det ordet.

För de sa det som om styrka var något fint. men som ibland bara
betyder att ingen kom

Att överleva när allt fortsätter falla

Styrka, för mig, var att inte gråta, att hålla allt i mig För ingen vill
se, att du är trasig, fast de är verklighet De är inte styrka bara för
du fortsätter leva ibland är de bara överlevnad.

Den känns som att min själ är borta
Som att något i mig taggade och lämnade mig
Kvar blev kroppen. Den som sgr de är lugnt att allt är bra Den
som går upp, tar sig genom dagen, men vill bara dra
Folk säger att tiden läker sårn
Jag har väntat o dagar o nätter . Men inget blev bättre med åren
de måste blivit nått fel, för varje dag som går känns som sårn
bara blir fler
Jag fortsätter inte för att jag hoppas.
Jag fortsätter för att kroppen it stoppats
Om de är de som är styrka o kraft så är jag stark men helt ärligt
det tar min kraft.



Min tid på SiS

Min tid på SiS har varit ganska lugn jag vaknar på dagarna och går till skolan. Efter skolan går jag tillbaka till avdelningen och har massa aktiviteter. Det som ger mig styrka och kraft är min familj och de ger mig mycket styrka i det här.

Ni tjejer som flyttar till SiS hoppas ni läser det här och tar till er att man inte vill hamna på SiS för egentligen vill ni bara vara fria och kunna leva erat liv och vara med er familj

så jag hoppas ni ändrar erat liv och går den rätta vägen.



Vattenflaska 2

Hej Igen!

återigen på sis men mkt starkare, Jag var första gången på sis 20XX–20YY. Jag var rädd och kände mig extremt ensam, nya människor ny miljö nytt allt. Jag var väldigt osäker på mig själv visste inte riktigt vem Jag var, kände mig extremt ensam bland en massa människor det tog tid att inse att jag faktiskt inte var ensam och att det faktiskt finns personal som helhjärtat ville hjälpa till det gav mig motivation till att faktiskt vakna och börja ta tag i allt igen, dem gav mig en stryka Jag inte visste Jag hade, men även tanken att missa nya upplevelser med familjen motivationen kom mesta dels från personalen men även från familj och vänner. Personalen lärde mig leva med mig själv och hjälpte mig även att bygga upp mig själv, för i slutet har man bara sig själv. När Jag väl insåg att livet fortsätter även om man är på sis så blev det enklare att samarbeta. längst den vägen tappa Jag mig själv flera gånger, finns tyvärr Ingen guidebok på hur man gör men man lär sig med tiden. Jag förlora mig själv många gånger innan Jag hitta mig själv, det är svår och Jobbigt men allt går om man vill. låt det ta tid oftast blir det bäst då. ta vara på dem bra personal.



Världens Bästa Syrra!

Du har alltid funnits där för mig, du är den som har gett mig styrka och kraft. Jag saknar dom tiderna när jag och du bodde med varandra. Och tack för alla gånger du har kommit och hälsat på mig. Tack för alla julaftnar jag har fått fira med dig. Jag hoppas du trivs med din utbildning och att det går bra! Jag saknar dig otroligt mycket och jag hoppas att våran relation kan bli lika bra igen som våran relation vi hade förut! Tack för alla presenter och upplevelser som jag fått av dig! Du får jättegärna komma och hälsa på mig! (Bara om du vill). Jag önskar dig all lycka i framtiden och hoppas att allt går bra för dig från botten av mitt hjärta. Jag älskar dig jättemycket världens bästa syrra, hoppas vi ses snart!



Min familj är mitt allt

Det som ger mig styrka är min familj, jag har varit här i 5 månader nu och kommer antagligen behöva vara här över julen också. Det som gör att jag fortsätter kämpa är att jag vill göra min pappa stolt. Jag har skadat min familj så mycket igenom all skit jag har hållit på med.

När jag kom hit så var jag kaos, jag bråkade med allt och alla men den som skadades mest av alla var jag själv. Nu sköter jag mig, kämpar i skolan och kämpar för att ta mig ut.



Jag har bott på institution ett ganska bra tag nu.

20XX var min första placering på sis och nu är det 20YY. Nu om cirka en vecka flyttar jag till stödboende, Det har inte varit en lätt resa men jag har ändå lyckats ta mig till mitt mål.

De andra gångerna har jag nog inte känt mig redo att flytta ut och leva ett normalt liv men något har förändrats. Jag känner mig redo att möta livets nya utmaningar. Det är något som har förändrats den här gången.. Jag har hjälpt mig själv att tänka på ett helt annat sätt än vad jag gjorde innan. Nu när jag bor på öppen avdelning så har jag börjat uppskatta friheten på ett helt annat sätt än innan.

Det som hjälpte mig att håll min motivation uppe när jag bodde på låst har Varit att fylla dagarna med något hela tiden, även fast det inte finns så mycket i göra på sis kommer du alltid hitta något. Träna, Gå promenader, städa, kolla på nya serier på mediaspelaren, Pyssla något, Ring någon, Spela kort, Kolla på tv, Skriva dagbok, läsa böcker, Göra egen hårinpackning, Gå i skolan har nog hjälpt mig mest för då har jag bra rutiner och det ser bra ut för soc.

Ett bra tankesätt är alltid bra, Jag vet att det känns skit när man kommer till sis o de känns som att man aaaldrig kommer att komma ut från sis Men trust me DU KOMMER ATT KOMMA UT IFRÅN SIS!

Det finns ingen människa som stannar på Sis för evigt. Det här är bara en kort period i ditt liv. Det finns ett liv på utsidan som du kan kämpa för att komma dit!

Jag har lixom samanlagt bott på Sis i över 3år och jag fortsätter ändå kämpa. O det måste du också göra!

Visst det kommer att vara svårt i vissa perioder men du kommer att komma ut från Sis nångång.



Mina fina föräldrar

Jag vill börja med att tacka min mamma och pappa för deras stöd och sanning. Mina föräldrar har alltid kämpat med mig dom har varit där för mig under hela min jobbiga resa på både Hvb och sis. Dom har kämpat för mig och med mig. Mitt missbruk har jag haft sen jag va 11 år pga fel umgänge. isamma veva som missbruket startade började jag med själv skade beteende Allt pågrund utav fel umgänge och dåligt mående. Min mamma och jag har alltid haft en bra relation. Min mamma va alltid där och stöttade mig under mitt missbruk och självskadebeteende.

Men min pappa förstod inte mig på samma sätt som mamma. Men efter familjebehandling på soc förstod pappa Mig mer. Jag har kämpat och kämpat och har flera gånger försökt att ge upp. Sen efter ett tag på Hvb och sis började mamma och pappa påminna mig om att jag har många syskon och en familj att kämpa för därhemma.

Jag önskar jag kunde ge mina föräldrar världen och mer som tack men jag kan inte tacka dom nog. Jag älskar er!!



tjooo

Wla nu det är höst. min tid hära på SiS e snart över. har sutit hära flera månader. den hära tiden har var cut mannen ha varit med om mycket flytat avdelning hära några gånger va mkt kaos hamnade på öppen efter några månader låst. va bara på den öppna några dagar. wla de va kort tid. jag va där några dgr sen jag och ett par till hade tröttnat redan. den avdelningen var bajs man fick inte gör nt så vi tagga wla den känslan var stor vi hade kul å va med brudar å så då sen vi blev chatshade å vi blev tbx skickade till låst där jag e nu men dom sa att de shi va bra de vi gjorde men kolla nu. wla ska ha lvu i hemmet nu efter flera månader. wla jag vill också tacka mina föräldrar å kompisar. utan dom wla jag är ärlig då jag hade nog inte fått komma ut nu. dom har hjälpt mig så mkt. vill också tacka gud för att han också har hjälpt mig och har vägledit mig till den plats jag hör hemma på och det är hos min familj.

Vi SeS grabbar free alla.



Shäbäbssss

Vi går in i min historia direkt jag o min vän vi skulle göra en sån du vet men de sluta me att vi torska finnnnt man tog mig o ss sen man körde mig till arresten sen ja hade häktesförhandling efter några dagar sen ja blev häktad ja satt i några veckor. De ända ja tänkte på va min mamma och vart dom hade tagit ss. Sen min soc han ringer han säger du ska flytta till ett hvb. Ialla-fall ja kommer till hvbet ja bor me en kille ja känner tänkte ba knas men de va liveeee.

Jag blaze me dom varje morgon varje kväll jag ducka piss bodde där i några månader sen jag flytta hem. Ja bodde hemma i några månader ja skötte inte mig ett skit gjorde kaos ja blaze va ute på nätterna träffa fuckt upp människor. Sen min soc hon ringer en dag hon säger ja ska åka till min syrra för jag inte skötte mig hon bokar en biljett åt mig ja är påväg ut ur landet sen polisen kom dom ba du e efterlyst sen dom tog mig o sa jag försöker fly landet från min rättegång ja blev häktat igen i några veckor ja har min rättegång ja kommer in med handfängsel o allt sen ja ser mitt ex ja tänkte hell no. Sen dom sa jag ska fortsätta va häktad. Sen en plit kommer till min dörr o säger du ska flytta. Jag kommer till ett ruttet hvb den va bajs ja bodde där en kort tid sen ja flytta till familjehem ja fick min dom de blev fotboja i X år. Ja gjorde kaos ja va efterlyst varje dag me ss ja fortsatte att blaze varje dag sen min soc hon ba de funkar inte sen ja blev flyttad till ett annat hvb igen långt i helvetet ja bodde där i flera månader ja va lugn ett tag sen de va en kille som hade golat på mig o min vän om att vi tog in killar så ja o min vän vi gick in i hans rum vi tog hans grejer sen vi sålde allt hahaha sen personalen trodde vi va påverkade sen min vän den här idioten hon börja slåss me personal ja dog av garv hon blev flyttad.

Ja blev vän me folk från skolan ja börja dricka fett mkt ja blev tsm me en kille vi kallar han baba tunde. ja slutade göra kaos ja va me han hela tiden vi drack ibland hos honom elr så gick vi till mitt hvb ja smög in honom varje gång. Sen de va nån dag i skolan min vän slog en tjej hon åkte på den sen ja garva bara pågud sen polisen tar oss båda vi båda blev misstänkta sen ja blev fett arg för hur fan blir jag misstänkt men aaa ja blev avstängd min sos hon ba du får inte gå ut elr gå till skolan på 2 veckor sen ja tänkte vem e du walla ja va ute varje dag sen efter äckel frivården sa ja ska ha rättgång för att jag inte skött min boja sen min sos hon sa ja har lagt dig på kö till sis för jag inte lyssnar på henne o tralala ja fortsatte va ute ja blaze hela tiden sen en vacker dag jag ska till skolan 2 poliser knackar o säger du ska flytta ja ba vart dom ba sis sen ja blev fett arg sen ja ringde min mamma ja ba aa ja ska till sis sen hon ba där fick du sen ja ringde min kille o mina vänner sen ja tog mina sista bloss från min vape sen dom tog mig till polisstationen satt där i typ 3 timmar sen man körde mig till ett flyg ja fick en heeelt egen privat jet ja flög i några timmar me kriminalvården sen man tog alla mina grejer sen dom kör mig i 2 timmar sen ja kommer till ett fattigt sis o nu ja har varit här i X månad ska göra min fattiga kartläggning sen se vart ja hamnar.

Sh till ss och baba tunde mina gullingar

Jag tycker att de som ger mig styrka är min mamma o mina gullingar ss o baba tunde



Vården suger

Självskadan började när jag var 14. Jag började skära mig. Efter ett tag bestämde jag mig för att berätta de för en lärare. Jag fick sy och en akut tid på BUP, Jag åkte ditt med mamma.

Mitt självskadebetende fortsatte och en dag försökte jag ta mitt liv och blev inlagd på BUP för första gången. Och där var jag inskriven i några månader. Jag blev förvarad, neddrogad och fick ingen hjälp för att må bättre. Jag gav upp. Jag orkade inte mer, jag ville inte ha hjälp längre.

Jag blev sedan flyttad till ett HVB. Jag mådde skit och mitt självska-
debetende blev värre och oftare. De va in och ut från akuten och slutenvården. Nu sitter jag på sis och ska hem i väntan på nationell högspecialiserad vård för självskada.

För första gången sen har jag blev placerad har någon lyssnat på mig när jag säger att jag mår bättre hemma. Nu känner jag äntligen lite hopp om framtiden och jag kämpar för att leva ett frisk liv utan självskada. Har insatt att alla skärsår inte är värt familjens tårar.

Tack mamma för du finns här för mig när jag mår som sämst o tack pappa för att du alltid gör allt du kan för att göra mig glad.



Världens Bästa Farmor

Du har alltid funnits där för mig, du har gett mig styrka och kraft. Du va där för mig när vi va på sjukhuset och hälsade på pappa, tack för du tog med mig och besökde honom. Du va med mig på pappas begravning. Du fanns där och stöttade mig. När vi åkte utomlands tillsammans.

Vi solade, badade och hade en bra tid med varandra.

Alla gånger du har hämtat mig från ridningen och från skolan är oehört tacksam för det!

Du va alltid på mina ridlektioner och hejade på mig tack! Du köpte ridbyxor och ridjacka till mig som jag kunde ha på ridningen.

Tack för att jag fick bo hos dig när mamma va sjuk. Tack för alla gånger du har lagat mat till mig! Jag hoppas att jag kommer ut snart så vi kan åka till X (land) och träffa farfar! Det ska bli jätte mysigt att tillbringa tid med dig utomlands, bara du och jag! Jag älskar dig oändligt mycket och saknar dig!



Yoyoyoyoyo

De som ger mig styrka och kraft är när ja muckar, har suttit
många månader innan ja ens blev dömd är nu på lcu har vart
här i några månader muckar om flera månader kaffe volta ändå
folk har fått värre det här är inget att klaga på men men med
heder och annat på spel så blir det som det blir UPPMUNTRAR
INGET



Älskade min syster och grabb!

Ni är mitt allt, mitt solsken och mitt skratt. Ni som har hållit mig vid liv och funnits här för mig. Jag har inte alltid varit den lätta att leva med men det har dom klarat av och räddat mig, gett mig styrka och kärlek. När jag varit i botten med drog och stressproblem då var det ni som tog upp mig till toppen. Bara att få höra "jag älskar dig och finns här för dig" och en stor kram har gett mig så mycket hopp om livet och ork att leva vidare. Alla gånger jag kollar in i era ögon känner jag all styrka och kraft som kommer in i mig. Det är som att jag föddes på nytt och orkar med att göra saker igen. Vill tacka er av botten av mitt hjärta för att ni har stått ut med mig och hjälpt mig när jag mått som sämst. Älskar er ord kan inte förklara hur mycket ni har hjälpt mig. HABBBBBIIIBBBBBIIIIYOOOOUUUUU!



Maskrosbarn

Ett maskrosbarn är ett barn som haft svår eller jobbig uppväxt men ändå klarat sig, typ som en maskros som klarar av att växa genom asfalt.

Jag är en kille på 18 år, jag är halv svensk och halv annan nationalitet. Mina föräldrar dog när jag var liten och jag har alltid blivit kallad för ett "maskrosbarn". Min uppväxt har varit jobbig och jag får alltid höra att jag är extremt stark som person. Jag hoppade som dem flesta på sis mellan en massa familjehem men har alltid klarat mig från HVB.

För några år sedan dömdes jag för första gången och fick X antal månader i fotboja och 2 samtal i veckan med kriminalvården. Jag flytta hemifrån vid 16 och min flickvän flyttade in till mig. En tid efter jag blivit av med fotbojan blev jag häktad på sannolika skäl, jag satt häktad X antal månader och jag fattade inte varför. Jag blev dömd till X antal månader sluten ungdomsvård.

Jag och min syster ärvde från våra föräldrar när de dog, vi var två "maskrosbarn" med problem och vi skulle aldrig bli något mer än det. Folk såg ner på mig för jag hade tidigare domar. Idag ger arvet stor omsättning. Så mitt tips till alla är att aldrig ge upp oavsett vad. Det är inget fel med att vara ett maskrosbarn, var stolt och kämpa. Min tid på SIS har varit jobbig men det hade aldrig gått utan min fina flickvän som hjälpt mig igenom detta.

Jag vill tacka all personal, lärare, KPs, och ungdomar som hjälpt mig igenom denna tiden. //



Den här boken är fylld av kraft. Kraften som kommer när någon vågar stå upp och säga: Så här är det. Så här har det varit. Och så här vill jag att det ska bli.

Texterna är skrivna av ungdomar som då de skrev texten var placerade på någon av SiS ungdomshem. De skriver om smärta, om längtan, om det som känns omöjligt, men också om det som ger hopp. Om det lilla eller stora som gör att man orkar ta ett steg till. Om styrkan att börja om.

Skrivandet har skett inom SiS skola, där deltagandet alltid är frivilligt. Lärarna har funnits där som stöd, men det är ungdomarna själva som bestämt vad som ska stå på pappret. Det är deras egna ord, deras egna berättelser rakt från hjärtat, utan filter. Här finns inga rättningar, inga omskrivningar. Bara äkta röster som vill bli hörda.

Det här är ungdomarnas bok, deras chans att berätta och kanske, för någon annan, bli den där handen på axeln som säger: Du är inte ensam.

Boken är gratis och kan beställas eller laddas ner på www.stat-inst.se.

Boken får inte säljas i vinstdrivande syfte.